C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dever_Joe&Grant_John-Legendy_o_Lone_Wolfovi_03-Mec_Slunce.PDB

PDB Name: Dever_Joe&Grant_John-Mec_Slunce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.11.2003
Modification Date: 18.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Legendy o Lone Wolfovi
Meč Slunce
Joe Dever & John Grant

V DŘÍVĚJŠÍCH DOBÁCH...
Dávno, dávno tomu, v době, než vůbec začal čas, byli jen bohové a prázdnota.
V bezčasé věčnosti bojovali bohové mezi sebou, neboť Zlo prahlo po zničení Dobra a Dobro toužilo po zničení Zla. Ale ani jedno, ani druhé nemělo naději, že zvítězí. Přesto však zápas zuřil dál...
Bohyně Ishir, nejvyšší kněžka Měsíce, zvážila situaci a rozhodla se, že uzavře příměří s Naarem, králem Temnoty. Tak nastal Ishiřin mír. Na potvrzení oboustranné vůle zachovávat toto příměří Ishir vytvořila z upřímností svého úmyslu velkou nádobu, do níž Naar vložil podstatu své strašné moci. Tak vznikl Aon, "Velká rovnováha", vesmír, v němž byly Dobro a Zlo vyvážené.
Bohové záviděli světům Aonu a Ishiřin mír byl brzy porušen. Když Zlo dobylo nějaký další svět, Dobro si vzápětí podmanilo nějaký jiný. Nakonec zůstal jen svět, na který si ani Dobro ani Zlo nemohly dělat výhradní nároky. Byl to Magnamund, kde se Dobro a Zlo utkaly v konečném zápase.
První vstoupil do Magnamundu se svými silami Ishiřin spojenec Kai, bůh Slunce. Poslal tam bytosti, které na sebe vzaly podobu velkých mořských draků. Nejmoudřejší z nich byl Nyxator. Avšak i Naar poslal do magnamundských oceánů dračí bytosti. Kai na to Nyxatora upozornil a svěřil mu velkou moc, již Nyxator později vložil do výtvorů známých jako Kameny vědění nebo Kameny moudrosti. Když Kaiovi draci vyšli na pevninu, okamžitě je následovali draci Naarovi a po staletí zuřila válka - válka, v níž zvítězily síly Zla. Nyxator uprchl a skryl se v roztaveném nitru Magnamundu.
Naar neměl klid, dokud byl Nyxator naživu. A tak po tisících let poslal svého nejmocnějšího sluhu, Agarashe Prokletého, aby dobyl Magnamund. Agarash stvořil Kameny záhuby, směšnou parodli na Kameny vědění. Nakonec vedl bitvu proti Nyxatorovi v nitru světa, zabil starého draka a zmocnil se Kamenů vědění. Vypadalo to, že Zlo zvítězilo, a Magnamund by byl ztracen, kdyby Ishir a Kai neuvedli na svět magii.
Nositelé magie, Starší Magi, získali Kameny vědění zpět a po dlouhé a strašné válce zničili Agarashe a jeho říši. Nastalo období míru, Věk starých království a vzniklo mnoho nových civilizací.
Asi o tři tisíce let později se shodou okolností otevřela brána mezi Magnamundem a astrálním světem Daziarnem. Touto "Bránou stínů" vstoupili do Magnamundu nižší bohové Shianti. Ti mnoho staletí vkládali své vědění a moudrost do drahokamu vytvořeného v Daziarnu, který se nazýval Měsíční kámen.
Nastal Zlatý věk, během něhož se v Magnamundu objevilo mnoho lidských civilizací. Vše však nebylo, jak se patří: přítomnost Shiantů nepříznivě ovlivňovala rovnováhu mezi Dobrem a Zlem. Proto k nim přišla Ishir a sdělila jim to. Shianti nepříliš ochotně vrátili Měsíční kámen do Daziamu a vystěhovali se na vzdálený ostrov Lorn.
Objevila se nová rasa, Drakkarimové. Ti na sebe vzali lidskou podobu, ačkoli nebyli lidé. Terorizovali zemi a zabíjeli vše, co jim přišlo do cesty. To však nebylo ještě to nejhorší. Naar stvořil nové sluhy Zla, Temné pány a poslal je do Magnamundu. Temní páni za pomoci Drakkarimů rychle dobyli rozlehlá území v severní části tohoto světa. Zoufalí bohové Ishir a Kai proti nim vyslali rasu lidí zvaných Sommlendingové, která pocházela z ostrovů u severní pevniny Magnamundu, aby bojovala proti Zlu. Sommlendingové vytlačili nejmocnějšího Temného pána Vashnu a obsadili malou zemi, Sommerlund, sousedící s neúrodným, zhoubu vydechujícím Dark-landem, Vashnovým územím, v němž se nejvíc projevovala jeho moc. Sommerlund byl oddělen od zkázonosného Darklandu jen horským masivem Durncragských hor. Kromě zbrani, které si sami ukuli, měli Sommlendingové moudrost a odvahu, a ještě to, co jim dali bohové Dobra: Sommerswerd -Meč Slunce.
Za pomoci Drakkarimů, nižších Temných pánů, nazývaných Xaghashové a zlých černokněžnílců, známých pod jménem Nadziranimové, vybudoval Vashna v Darklandu osm rozlehlých opevněných měst, z nichž největší byl Helgedad. V helgedadských kobkách množil zlá stvoření - Vordaky, vlkodlaky, Zlanbeasty, Kraany a Giaky. Stvořil také Helghasty, kteří byli schopni brát na sebe lidskou podobu a vetřít
se tak mezi Sommlendingy. Kouzelníci z Bratrstva křišťálové hvězdy, sídlící ve městě Toranu, byli jediní, kdo uměli rozeznat Helghasty od Sommlendingů. Na zahnání Helghasta se používalo Sommerswerdu. Sommlendinský král Ulnar I. zahubil Vashnu v bitvě u Maakengorgu, ale sám přitom přišel o život.
V této bitvě se vyznamenal jeden sommlendinský bojovník, baron z Toranu. Ten hledal Kameny vědění a jakmile se mu

podařilo je najít, začaly z něho vyzařovat moudrost a síla, jež v něm do té doby dřímaly. Stal se prvním rytířem řádu Kai a přijal jméno Sun Eagle. Založil klášter, kde byly vychovávány nadané děti a plně rozvíjeny jejich vrozené schopnosti Kai. Všechny své zkušenosti a nově získanou moudrost zachytil Sun Eagle v Knize Magnakai.
Temní páni mezi sebou bojovali o nadvládu. Podobně jako Sun Eagle objevil Kameny vědem, oni pátrali po Kamenech záhuby, které se poztrácely v mlžinách času. Nakonec se to podařilo Temnému pánovi Zagarnovi, jenž podobně jako Vashna přísahal, že zničí Sommerlund. Zaútočil na klášter řádu Kai, ale odvaha a hrdinství umožnily rytířům Kai jeho síly odrazit. Zagarnu však od jeho úmyslu porážka neodradila, Temný pán ohrožoval královská sídla jiných lidských národů a pronikal do nich.
Nejvíce však i nadále prahl po dobytí Sommerlundu. Roku 5O5O po stvoření Měsíčního kamene dychtil kouzelník jménem Vonotar po tajemství pravoruké magie používané Nadziranimy. Uprchl proto z Bratrstva křišťálové hvězdy, aby se spojil se Zagarnou. Temný pán mu vydal tajemství Nadziranimů za informaci, že každý rok o Fehmarnově svátku, prvního jarního dne, přicházejí všichni rytíři řádu Kai do kláštera. Vonotar a Zagarna vyrazili s velkou armádou Giaků a jiných zplozenců,
aby zničili klášter a vyhladili řád. Všichni letěli na Zlanbeastech a Kraanech, podobných velkým netopýrům.
Podařilo se jim zničit klášter, avšak jejich vítězství nebylo úplné. Jeden novic řádu Kai, Silent Wolf, vyšel časně ráno do lesa těsně před tím, než za rozbřesku zaútočili. Zásluhu na tom, že se tak brzo vydal pro dříví, měla záhadná přízračná bytost Alyss, která ovlivnila jeho mysl. Jakmile se chtěl rychle vrátit a pomoci svým druhům v klášteře, narazil hlavou na nízkou větev a upadl do bezvědomí. Když se probral, zjistil, že boj skonal.
I on však měl namále. Jen díky tomu, že Alyss dlouho zdržovala Vonotara zápasem na duchovní úrovni, měl Silent Wolf dost času na to, aby zmizel z místa krveprolití. Chlapec prchal lesem, aby se dostal do hlavního města Holmgardu a podal králi Ulnarovi V. zprávu o tragédii. Cestou na jedné mýtině spatřil, jak jakýsi kouzelník přibližně stejně starý jako on odolává přesile Giaků. Byl to Benedon, tovaryš, jehož představený Bratrstva křišťálové hvězdy poslal do kláštera Kai se zprávou o Vonotarově zradě. Silent Wolf zahnal Giaky a oba chlapci se pak spřátelili.
Benedon se otázal Silent Wolfa na jméno a novic mu sdělil, že se jmenuje Lone Wolf, neboť je jediným z řádu Kai, kdo přežil Zagarnův útok.
Pak se rozdělili. Lone Wolf pokračoval v cestě do Holmgardu, Benedon se vracel do Toranu. Když Benedon došel k cíli, byl už Toran v troskách. Zagarnova obrovská armáda Kraanů zaútočila na město ohněm, změnila předměstí v pustinu a střed Toranu v doutnající rumiště. Bratrstvo křišťálové hvězdy však útok přežilo díky zásahu Alyss, jež znemožnila Vonotarovi, aby zničil Bratrstvo zevnitř.
Lone Wolf se zúčastnil bitvy u mostu Alema a téměř se mu podařilo zachránit život princi Pelatharovi, jedinému synovi krále Ulnara. Umírající Pelathar vybídl Lone Wolfa, aby šel do Holmgardu a řekl králi, že jediné, co teď může Sommerlund zachránit, je to, "co je ukryto v Durenoru" - Sommerswerd. Lone Wolf po překonání mnoha nebezpečí dorazil do hlavního města, obleženého Zagarnovými hordami.
Mladá žena jménem Qinefer, jejíž rodinu pobili Giakové, přišla do Holmgardu těsně před Lone Wolfem a nechala se uvést ke králi Ulnarovi. Ten nejdřív pomýšlel na to, že pro Sommerswerd pošle tuto dívku, ale Qinefer a Lone Wolf se dohodli, že on je v boji zkušenější, a tudíž na takový úkol lépe připravený. Qinefer uznala, že Sommerlundu poslouží nejlépe, pomůže-li při obraně Holmgardu.
Vztah mezi Vonotarem a Zagarnou se narušil, neboť oba usilují o získám samovlády nad celým Magnamundem. Ale jejich neblahé spojenectví ještě trvá, neboť oba jsou si vědomi toho, že jeden bez druhého se neobejde. Kromě toho dobrovolně spojili své mysli temnou nicotou Naarovy duše a ani jeden z nich si není jistý, jak by to dopadlo, kdyby zničil toho druhého.
Alyss předpověděla, že všichni tři "její" mladí lidé - Lone Wolf, Benedon a Qinefer - přispějí k záchraně Sommerlundu. Ale o Alyss se vědělo, že lže, kdykoli se jí to hodí. A co se týče Lone Wolfa, ten jednal na vlastní pěst. S Benedonem nepočítal, protože ho považoval za neschopného, a o Qinefer si myslel, že z ní jednou může být dobrá bojovnice.
Lone Wolf se mýlil, jak nám zakrátko historie ukáže. Ale historie se obvykle nechová k hrdinům ohleduplně.
1
SMRT V KRČMĚ 1
Dveře za Lone Wolfem se s třeskotem rozletěly. Vyskočil ze židle a převrhl stůl. Pivo se rozlilo a střepiny se rozletěly všemi směry.
"Zrada!" vykřikl a položil ruku na jílec meče.
Do krčmy vpadli tři muži, mávající zakřivenými šavlemi. Měřili víc jak šest stop a Lone Wolf byl ohromen už jen pohledem na jejich mohutná těla. Z jejich zamračených zvrásněných tváří vyzařovala krutost, která je měnila v karikatury zosobněné nenávisti. Jeden z nich se šklebil zlomyslnou radostí: očividně se těšil na to, jak zašlou podlahu zaplaví Lone Wolfova krev.
"Tak jest, mladý rytíři," potvrdil muž, jenž ho sem vlákal. Měl podbízivý, lichotivý hlas. "Myslím, že to můžeš nazvat zradou. Ale pochybuju, že budeš tak dlouho naživu, abys o ní někomu pověděl."
Zachechtal se. V Lone Wolfovi se vzpěnila krev.
"Ty si troufáš dráždit rytíře řádu Kai?" řekl co nejklidněji. Doufal, že z jeho hlasu nepoznali, jaký má strach.
"Velice mladého rytíře Kai," opravil ho zrádce. "Myslím, že moji přátelé jsou ochotni nést důsledky."
A zase se zachechtal. Lone Wolf ho v duchu proklel.
Se zasvištěním vyletěl Lone Wolfův meč z pochvy a v jeho druhé ruce se objevila sekyra, již měl dosud za pasem. Mával s ní za zády tam, kde byl ještě před okamžikem zrádcův krk. Ale ostří se setkávalo jen s prázdnotou.
Lone Wolf byl unaven zabíjením. Doufal, že jeho cesta pro Sommerswerd bude probíhat bez vážnějších problémů. A zatím už tady, uvnitř Holmgardu a v době, kdy se všichni schopní lidé spojili na pomoc při obraně města proti

obléhajícím hordám, stojí tváří v tvář nepřátelům, kteří zcela nepokrytě usilují o jeho život. Nebyli to obyčejní přístavní darebáci, tím si byl jistý. A ať jsou si toho vědomi, nebo ne, určitě jednají ve prospěch Temných pánů a jejich zaprodance, odpadlíka Vonotara. Nenáviděl je, viděl v nich bytosti, které se vzdaly své lidské podstaty. Nenáviděl je za to ještě víc, než by nenáviděl opovržerúhodného Giaka.
Kdyby tak mohl posunout zpátky ručičky hodin do doby, kdy jeho největším vzrušením bylo hrát greel!
Netrpělivě odkopl poražený stůl a židli a jak se blížil k útočníkům, drtil nohama střepiny.
"Když teď hned odejdete - teď, okamžitě," řekl, use-kávaje slova, "zapomenu na to. Nechci zabíjet."
Kdesi za ním se zachechtal ten, který ho zradil: "Mladý rytíři Kai, ty nejsi v situaci, kdy bys mohl vyjednávat s mými přáteli! Sám ses vytahoval, že jsi poslední z řádu Kai. Až zemřeš, bude řád Kai navždy smeten z povrchu Magnamundu."
Tři podsaditi útočníci souhlasně mručeli a švihali přitom blýskavými šavlemi.
Lone Wolf krotil své rozhořčení.
"Chci, abyste si zapamatovali," vysvětloval jim mírně, "že jsem vás poctivě varoval, ať už se vaše mrzké duše odeberou po smrti kamkoli."
Ti tři stěží potlačili smích - ale v následující vteřině je přešel.
Lone Wolf se najednou instinktivně skrčil a trhl sebou ke straně. Zrádce totiž vrhl nůž přímo mezi jeho lopatky. Nůž proťal vzduch, párkrát se otočil a zaryl se do krku jednomu z hrdlořezů. Obrovitý muž pustil v údivu šavli, zhroutil se na kolena a začal kňourat jako malé dítě, jakmile z něho začala unikat krev.
Zbývající dva útočníci ochromeně zírali na to, jak se od nich v jediném okamžiku odvrátilo štěstí. Lone Wolf toho využil, mohutným obloukem hodil sekyrou a doslova přesekl jednoho z nich v pase. Muž zemřel dřív, než se k tomu mohl jakkoli vyjádřit.
Třetí útočník okamžitě couvl o pár kroků, rozšla-pávaje přitom kožešinou pošitými botami kluzkou krev po podlaze. Tvářil se ostražitě, zároveň však pomstychtivě. Z toho, jak teď třímal šavli, bylo zřejmé, že to není jen tak obyčejný zabiják. A navíc Lone Wolf neměl poruchy, kolik nožů ještě může mít zrádce za jeho zády. V ponurém přítmí páchnoucí přístavní krčmy se přikrčil a hlídal očima oba protivníky.
Očekával, že hrdlořez zaútočí, přesto ho však jeho náhlý výpad překvapil.
Jak muž vyrazil kupředu, Lone Wolf se trochu narovnal, ale potom v posledním okamžiku klesl na kolena. Mečem probodával prostor nad sebou, avšak bezvýsledně, neboť padouch zakopl o jeho skrčené tělo a s rámusem skončil ve střepech a rozlitém pivu.
Lone Wolf se narovnal a uskočil dozadu. Upustil přitom sice sekyru, ale zato měl teď oba útočníky na očích.
Chlapcův meč jako by teď ožil, jeho hrot zuřivě bodal před sebe. Stejné jako v mnoha předchozích případech, tak i nyní se Lone Wolf přestal řídit rozumem a nechal se ovládnout vzrušujícím pudem zabíjet, což na sobě neměl moc rád. Ale bylo mu zároveň jasné, že to krvelačné druhé já už mu v minulosti mnohokrát zachránilo život a bezpochyby to ještě v budoucnu mnohokrát udělá.
Podřídil se tedy svým instinkrům, neboť hrdlořez se postavil na nohy a už se chystal na nový útok. Krvácel na obličeji z několika ran, způsobených rozbitým sklem, které mu proniklo hluboko pod kůži, V očích mu blýskaly rudé jiskry šílené zuřivosti. Lone Wolf pochopil, že to už nemá co dělat se zabíjením za pár zlatek. Teď už to byla věc pomsty za padlé druhy, ale i za vlastní ztracenou důstojnost.
Muž odstrčil hřbetem masité ruky Lone Wolfova proradného druha a pomalu se přibližoval, prasečí očka ve Zjizvené tváři jiskřila touhou zabít. Hrot zahnuté šavle se zdál být neskutečně ostrý. Po tuhých svalech na předloktí stékal muži pot. Na svou váhu se pohyboval neuvěřitelně lehce. Lone Wolf si znovu uvědomil, že před ním nestojí obyčejný řadový bojovník.
Uskočil stranou a napřáhl meč na mužovo břicho.
Šavle se automaticky sklonila a odrazila ránu. Jak se zbraně prudce střetly, projela Lone Wolfovou paží ostrá bolest.
Pak se šavle mihla bleskurychle dolů a Lone Wolf ucítil, jak mu vyrazila meč z ruky. Zbraň odlétla s řinčením do kouta šeré místnosti.
Lone Wolf stál před dvěma protivníky a byl ozbrojen jen dýkou.
Trhavé oddychování útočníka naplňovalo prostor. Ostří šavle jiskřilo smrtonosnou opovážlivostí.
Zrádce se znovu zachechtal.
2
Qinefer měla smíšené pocity, když svolila, aby Lone Wolf na sebe vzal povinnost dojít do Durenoru pro Sommerswerd. Na jednu stranu si oddechla: tušila, že to bude svízelná, časově náročná cesta a že bude vyžadovat maximální zodpovědnost, aby byla úspěšná. Zároveň se však cítila trochu uražená tím, že tomuto mladíkovi, stejně starému jako ona, dali přednost jen proto, že se mu dostalo výcviku v disciplínách Kai. Měla o nich jen mlhavou představu, ale připadalo jí, že přece nemohou o tolik zdokonalit schopnosti, jež má člověk vrozené. Zkušenosti získané v několika posledních dnech jí napovídaly, že na světě je jen málo lidi, kteří by se jí vyrovnali v umění zacházet se zbraněmi. Ne, výcvik v disciplínách Kai u něho vůbec nebrali v úvahu, ale pro všechny bylo důležité, že je muž. A napadlo ji, že by třeba mohla změnit královo rozhodnutí, kdyby se jí podařilo vyzvat Lone Wolfa na souboj, samozřejmě takový, který by nevedl k usmrcení jednoho z nich, například holemi, a mohla
tak dokázat, že je lepši. Ale hned zase ten nápad zavrhla. Uvědomila si, že poslední věcí, kterou by jim Ulnar dovolil, by bylo plýtvat silami v době, kdy potřeboval, aby byli oba připraveni vydat ze sebe co nejvíc. Kousla se do rtu, aby se přinutila myslet jen na to, že zůstane v Holmgardu a zúčastní se jeho obrany proti útočícím hordám Temných pánů. A Lone Wolf ať si brázdí oceán.
Velká konferenční síň nepatřila nikdy k přívětivým místům, ale teď byla navíc naplněna náladou, jaká se hodí na pohřeb

milované bytosti. Úředník, který upravoval strategické mapy podle zpráv z prvních linií obrany, neskrýval slzy. Qinefer uhodla správně, že někdo z jeho rodiny zahynul v boji. Bylo jí ho líto, ale nevěděla o ničem, čím by mohla zmírnit jeho bolest, a tak byla zticha.
Jakmile dostal Lone Wolf poslední instrukce a odešel si na pár hodin odpočinout, zjistila, že ji král Ulnar a shromážděná šlechta doslova ignoruji. Jen jeden mladší rádce se na ni usmíval, dala mu však s kamennou tváří najevo, že toto není ani místo ani čas na nějaké sentimentální řečičky. Kromě toho zjistila, že ji nejvíc zajímá Lone Wolf, i když jí jeho samozřejmé vystupování a dokonalá sebedůvěra přiváděly k zuřivosti. Nebyla na takové pocity zvyklá. Na odlehlé farmě, kde se narodila a vyrostla, vždy považovala kluky přinejlepším za tvory, které je třeba tolerovat, přinejhorším za otravy, jimž je třeba se vyhnout. Lone Wolf však byl jiný: docela by ji bavilo pár hodin si s ním popovídat A navíc měli cosi společného, tím si byla jista, ačkoli neměla tušení, co by to mohlo být. Napadlo ji, že třeba i ona má v sobě nějaké skryté schopnosti Kai, ale hned tu myšlenku podrážděně zavrhla. Bylo přece známé, že jenom ti, kdo byli vycvičeni v klášteře Kai, byli schopni praktikovat disciplí-
ny řádu. A vůbec, kdyby měla od bohů dané nějaké zárodky schopností Kai, určitě by ji byli objevili už jako dítě a odvedli do kláštera na výcvik
Přála si, aby s ní byl otec, který by jí poradil a pomohl urovnat zmatené myšlenky, jež se jí honily v hlavě. Ale byl mrtev, spolu s ostatními sadisticky zabit skupinou běsnících Giaků. Dosud jí v uších zněly výkřiky těch, které milovala a na jejichž strašný konec se dívala z úkrytu v dřevěné podlaze, neschopná jim pomoci. Pohled na jejich utrpení jí působil bolest, jako by jí někdo rozžhavenými kleštěmi trhal z těla kusy masa. Ze všeho nejvíc však želela smrti otce. Pocházel z Cloasie, byl vysoký a tmavovlasý a měl v sobě tolik důstojnosti a moudrosti, že očekával smrt se zvláštním soucitem s pronásledovateli a ani jediný sten mu nepřešel přes rty. Naopak, hleděl na pokřikující Giaky s výrazem nejhlubší lítosti. Vždy pro ni byl víc než jen otec, to si musela přiznat. Byl jejím nejlepším přítelem a nejbližším důvěrníkem. Mohla s ním mluvit o všech osobních i intimních záležitostech. A teď byl pryč! Chvílemi se přistihla, že čeká, kdy se objeví a řekne něco vtipného nebo jí moudře poradí, aby se uměla orientovat v tomto podivuhodném světě, v němž se ocitla. Ale protože viděla na vlastní oči, co s ním Giakové provedli, věděla, že už jí nikdy nepřijde pomoci.
Kdyby tu otec byl, možná by jí pomohl rozmotat i její spletité city k mladému rytíři Kai.
Když Lone Wolfa odvedli, aby se mohl vykoupat a dopřát si pár hodin zaslouženého odpoonku, záviděla mu. Bylo zřejmé, že dvořané krále Ulnara V. i král sám k němu títí určitou úctu. A ji odsunuli až na druhé místo. Jistě, očekávali, že za ně bude bojovat, a bude-li to nutné, položí život v boji se Zagarnovými hordami. Zároveň ji však považovali za méně důležitou, jen za jakési vysoce výkonné bojové zařízení.
Poctivě si přiznala, že se v myšlenkách zaobírá věcmi, které by ji mohly dovést na hranici šílenství. Lone Wolf byl vycvičený v disciplínách Kai, a tedy evidentně lépe vybavený než ona na zvládnutí obtížné cesty do Durenoru. A protože to byl rytíř řádu Kai, bylo pravděpodobnější, že se mu u durenorského krále Alina IV. dostane náležitého přijetí. Ulnarovi dvořané se jí nevyhýbali ze zlého úmyslu: bylo to tím, že museli myslet na jiné věci. Copak se může mladé ženě dostat větší cti, než je pověření, aby pomáhala při obraně hlavního města své vlasti?
Když Lone Wolf odcházel, mrkl na ni a to jí ještě víc zamotalo myšlenky.
Jakmile Lone Wolf opustil sál, doprovázen kapitánem D'Valem z královské stráže, jenž se měl do rána starat o jeho pohodlí, král Ulnar se obrátil ke Qinefer.
"Chtěla bys rytíře doprovázet?" zeptal se ji, ale byla to jen společenská otázka. Král vypadal starší, než byl. Svým dotazem chtěl jen přerušit ticho a vyvolat v ní iluzi, že se může svobodně rozhodnout. I ze zvuku jeho hlasu bylo zřejmé, že nečeká kladnou odpověď.
"Ne," odpověděla Qinefer po delším váhání.
"To jsem rád," pospíšil si král s vyjádřením spokojenosti. "Potřebujeme tě nutně tady."
"Děkuju vám," Qinefer málem dodala "můj pane", ale rebelantský rys v její povaze jí to nedovolil.
Král na její úmyslnou stručnost nereagoval. Buď si ji neuvědomil, anebo se rozhodl ji ignorovat.
Teprve po chvíli pokračoval dál.
"Prožíváme těžkou dobu. A to mě nutí učinit takové kroky, jaké bych jinak neudělal. Je mi jasné, že jsi jedna z mála lidi, kteří mají skvělé velitelské schopnosti."
Qinefer se vyděsila. Přísahala krutou pomstu zplo-zencům Temných pánů za to, jak bestiálně zabili její
rodiče a sourozence, ale nepovažovala se za vojenský typ a za stratéga teprve ne.
"Já-" začala vysvětlovat.
"Děvče," přerušil ji král, "já jsem bojoval v mnoha bitvách, proti lidem i proti jiným tvorům. Poznám rozeného válečníka, když ho vidím. Důvěřuj mi." Usmál se na ni přátelsky, ačkoli trochu blahosklonně a v Qinefer se znovu vzbouřila zloba.
"Děkuju vám za pochvalu," pronesla sarkasticky, ale on si toho zřejmě zase vůbec nevšiml.
"Přeju si, abys vedla jednu moji divizi," pokračoval král. "Máš sice talent, ale nemáš zatím žádný výcvik, a tak by nebylo správné, abych ti udělil nějakou vyšší vojenskou hodnost než tuto - aspoň na čas. Co bys říkala tomu, kdyby ses stala královskou rytířkou?"
Zdálo se ji, že se jeho oči usmívají poněkud ironie-ky.
Qinefer pootevřela ústa. Královští rytíři vlastnili velké pozemky a v dobách války veleli oddílům o více než dvou stovkách vojáků. Pro osiřelou dívku z chudého hospodářství to byla čest, jaká neměla obdoby.
Zašeptala několik nesrozumitelných slov, která král považoval za vyjádření souhlasu.
"At se to tedy stane," dodal. "Tor Medare, příteli, přines meč."
Rozložitý senešal z Tysa okamžitě uposlechl rozkaz svého pána. Přes širokou tvář mu přeletěl dobromyslný úsměv. Podíval se přátelsky na Qinefer a ta ihned poznala, že jí tím dává najevo své spojenectví ve všem, co podnikne. V jeho

výrazu bylo víc než jen loajálnost ke králi. Cítila, že k ní chová sympatie, přestože ji zná tak krátce.
Za chvíli už klečela se skloněnou hlavou před Ulnarem, sklopené oči nevnímaly zaprášenou kamennou podlahu. Ucítila lehký dotyk na obou ramenou.
Pak vzhlédla a viděla, jak Ulnar zasunuje do pochvy meč, který mu baron Tor Medar přinesl.
"Qinefer," oslovil ji panovník "Teď jsi jedním z rytířů mého království. Možná, že ti bude nějaký čas trvat, než pochopíš, co to znamená, ale já ti důvěřuju a doufám, že ti ta čest nestoupne do hlavy a že na sebe vezmeš zodpovědnost vyplývající z titulu, který jsi obdržela. Budou ti přiděleny dvě stovky nejlepších vojáků severního křídla a ty jim budeš velet. Očekávám, že budeš velet moudře. Není nás v Holmgardu mnoho a nemůžeme si dovolit haza-rdovat se životy lidí. Vydávám tedy rozkaz, abys zítra vedla své jednotky do boje s nepřáteli. Používej své geniality tak, aby životy tvých vojáků byly zachovány. Nepodaří-li se ti to a jejich životy budou zmařené, budu to považovat za zklamání důvěry, kterou v tebe vkládám."
"Přijímám váš rozkaz," zašeptala dosud klečící Qinefer.
"Teď jdi," nařídil král. "Potřebuješ si odpočinout."
Vtom vpadl do místnosti jeden z velitelů.
"Vnější obrana na západě byla prolomena," volal. "Hlídky pobity-"
"Dovolte mi-" vstala Qinefer a nevědomky hladila meč.
"Ne," odmítl ji Ulnar. "Už jsem řekl. Ty si teď musíš odpočinout. Zatím si poradíme. Až zítra, doufejme, povedeš své vojáky."
Chtěla protestovat, ale všechno se s ní náhle začalo točit. Cítila, že neměla vstávat.
Nebránila se, když ji vedli do malé místnosti, kde na ni na tvrdém kavalci čekaly bílé nažehlené pokrývky. Svlékla ze sebe hrubě tkaný oděv a nechala ho ležet na podlaze. Pak svěřila bolestně vyčerpané tělo voňavému lůžku.
3
Tu noc měla zvláštní, zneklidňující sen.
Zdálo se jí, že její duše prochází dlouhým tmavým tunelem, jehož stěny nebylo zřetelně vidět. Vnitřní zrak jí říkal, že po obou stranách je jen prázdnota, a přece si byla vědoma rychlého pohybu podél neviditelných stěn. Věděla, že čas ubíhá, ale zároveň měla pocit, že její cesta tunelem je věcí okamžiku, že se pohybuje rychlostí, kterou nelze změřit. Viděla sebe samu bez těla a téměř bez duše jako rychlý šíp letící k cíli.
Tím cílem byl stan postavený na vyschlé půdě na úpatí rozsáhlého horského hřebenu. Na polním sedátku u stolu pokrytého plátnem seděla ve stanu žena s kratičkými rudými vlasy a pila z křehkého porcelánového šálku. Jakmile Qinefer vplula do stanu, žena se k ní otočila. Zlehka luskla prsty a objevilo se další sedátko. Qinefer se posadila, ale divila se, jak to mohla udělat, když nechala fyzické tělo někde jinde.
"Už jsme spolu mluvily," řekla rudovláska, "ale ty si to asi nepamatuješ." Zabubnovala prsty na stůl a ihned se tam objevil šálek něčeho horkého. "Napij se se mnou a chvíli mě poslouchej."
"Nerozumím ú," podivila se Qinefer. Její rty se nepohybovaly, slova, která pronesla, nepřevážel žádný zvuk, a přece viděla, že je hostitelka slyšela.
"Nebudeme chodit kolem horké kaše," začala žena lehkým tónem, zvedla šálek a elegantně se napila. "Jmenuju se Alyss - totiž tak si většinou říkám. Z důvodů, které ti možná jednou vysvětlím, mám zájem na tom, aby síly Darklandu byly vyhnány nejen ze Sommerlundu, ale i z celého Magnamundu. Existuje několik smrtelníků, kteří mohou být takovému šťastnému konci nápomocni, pokud budou jednat rozumněji, než smrtelníci obvykle jednají. Krátce řečeno, ty jsi jedna z nich."
Qinefer začala něco povídat, ale vzápětí si uvědomila, že už neví, co chtěla říct.
"Těmi dalšími jsou," pokračovala Alyss, "ten mladý rytíř Kai se směšně prázdnou hlavou, ke kterému tě to zřejmě přitahuje," Qinefer ucítila, jak jí červeň polévá nepřítomný obličej, "a pak ten kouzelrúcký učeň z Bratrstva křišťálové hvězdy... jakýsi Benedon. Je to strašně zahanbující: vím naprosto určitě, že Benedon a já se jednou v budoucnu do sebe zamilujeme, ale zatím musím myslet jen na ty jeho hrozné vřídky na obličeji."
Alyss vykulila na Qinefer oči a zatvářila se tak, jak umí jen žena, když jiné ženě povídá o nějakých nechutných mužských vlastnostech.
"Ale to je můj problém, ne tvůj," pokračovala. "Ty musíš zatím splnit svůj úkol v boji. A mimochodem, být smrtelník, nezáviděla bych ti. Koukej, proč nepiješ, co jsem ti dala?"
Qinefer si rychle dala pořádný doušek.
"Tak je to lepší. Jestli něco nesnáším, tak je to nevděk. Vychutnej si ten nápoj - vychutnej ho. Je to Agdana. Je vysoce návyková." Qinefer vyprskla trochu tekutiny. "Ale vzhledem k tomu, že jsi tu jen ve snu, ani to tak moc nevadí. Na Agdaně se dá vydělat spousta peněz. Jednou se musím vypravit do Stornlandu. Tam za ni můžeš utržit majlant. Jak si ti bláhovci na drogu navyknou, prodali by vlastní rodiče, aby jí dostali víc."
"Jestli tam půjdeš," pohrozila Qinefer přísně, "bude mi potěšením zakroutit ti krkem."
"To je rozumný postoj," poznamenala Alyss po krátké odmlce, během níž zkoumala, jestli má perfektně upravené nehty. "Ovšem neexistuje způsob, jak bys mě mohla zabít - dokonce i Vonotar měl problémy s tím, aby mi způsobil i jen zcela malou bolest.
V každém případě však Obdivuju tvůj samostatný přístup k věci! Ale teď už dost legrace a škádlení," dodala trochu jedovatě. "Dovedu ocenit vtip jako každý jiný, ale teď na to není čas ani vhodné místo. Přivedla jsem tě sem, abych ti něco řekla, a proto neztrácejme čas prázdným povídáním. Každou chvíli tě může někdo probudit a ty pak budeš muset vyrazit a učinit zadost svým vojenským povinnostem."
Qinefer přikývla. Jen ze slušnosti se ovládla a neupozornila na to, kdo je zodpovědný za "prázdné povídání". Věděla samozřejmě, že to je všechno jen sen, ale taky si uvědomovala, že je to mnohem skutečnější, než s čím se může setkat v

bdělém stavu.
Alyss si prsty pročísla krátké vlasy, stěny stanu zmizely a místo nich se objevila záplava barev - nejrůznější odstíny červené, modré, zelené a šedé - tvořící splývající tapiserii světla. V dálce zahřmělo a Alyss se zatvářila poněkud rozpačitě: nikdy nebyla schopna potlačit své komediantské sklony.
"Podívej," trochu zrůžověla, ale doufala, že příval slov zaplaší zbytečnou teatrálnost, jíž se opět dopustila. "Ráda bych ti vysvětlila, že tě v rámci možností mohu v bitvě uchránit před nejhoršími omyly. Kdyby ses změnila v Kraana a používala jen svých drápů, měla bych asi určité těžkosti. Doufám, že nemáš nehty na nohou výrazně delší a ostřejši, než když jsem je viděla minule. Pokud však budeš jednat uvnitř rozumných hranic, mohu tvůj život zachovat i navzdory velmi nepříznivým okolnostem."
Qinefer se usmála. "Na tom už jsem zapracovala," podotkla.
Alyss se okamžitě rozčílila. "Jdi s tím nesmyslem!" vyhrkla a prudkým pohybem shodila šálek ze stolu, takže se na podlaze rozbil. "Ty spousty Giaků! Kraani!
Zakrslí, bezduší zplozená zrození ve sklepeních Temných pánů - jen špatně konstruované automaty, nic jiného! S kouskem hlíny bych to dokázala líp!"
"Tak proč to neuděláš?" zeptala se Qinefer.
"Protože moje moc není nekonečná," připustila Alyss. Bylo jasné, že to říká nerada. "Kdybych vypustila na svět tvory, které bych uměla stvořit, změnila bych tím sled událostí mnohem víc, než mi bohové dovoluji. Změnila bych tak budoucnost nežádoucí měrou. A to - to ani já nesmím udělat. A je to škoda. Já bych věděla o krásné budoucnosti! Když si jen pomyslím... Kde jsme přestaly? Aha, u záchrany tvého života."
Qinefer se na vratkém sedátku naklonila trochu dopředu. Před pouhými čtyřiadvaceti hodinami jí bylo jedno, jestli bude žít, nebo jestli zemře, hnala ji jen nenávist ke stvůrám Temných pánů. Ale od chvíle, co přišla ke dvoru krále Ulnara, začala svůj postoj k životu přehodnocovat.
"Nebezpečí, která na tebe čekají," vysvětlovala Alyss, "jsou mnohem větši, než se ti zdá. Jsou o tolik větši, o kolik je kůň větší než mravenec. Může se stát, že nastane situace, kdy nebudu schopná ti pomoct. Kdybych mohla takové chvíle přesně předpovědět, varovala bych tě před nimi, ale je tolik možností... příliš mnoho možností."
Odmlčela se a Qinefer viděla, že se ztratila někde ve svém vlastním světě a zvažuje scény nepředstavitelné složitosti. Dívka náhle pocítila s Alyss soucit: to, že je nezranitelná a zároveň osamělá, pro ni musí být těžké.
"Ať se věci dějí kterýmkoli z tisíce možných způsobů," šeptala Alyss, "nikdy nebude v sázce jen tvůj život, moje milá malá bojovnice. Celé lidstvo může být smazáno z povrchu Magnamundu, jako by bylo nikdy neexistovalo. I mě by to mohlo zničit."
Nastalo ticho. Qinefer rozuměla Alyssina smutku. Pro smrtelníka znamená pohled do věčné nicoty jen smíření s tím, že krátký čas určený jeho bytí je u konce. Ale pro nesmrtelného...
"Zachovej lidský život!" vykřikla Alyss a Qinefer ztrnulá. "Musíš to dokázat." Alyss se dívala na přemíru barev, které je obklopovaly. "Já to musím taky dokázat. Zachránit životy těch, kteří budou utvářet budoucnost Magnamundu. Ti dva chlapci - ti nepohlední holobrádkové - jsou v naší péči, tvé a mé. Teď se nám jeví neohrabaní, ale jsou rozhodujícími faktory pro další existenci Magnamundu - dokonce Aonu. Bozi vědí, že já bych to byla nezařídila takhle, ale teď už se nedá nic dělat, už v té svízelné situaci jsme."
Veškeré stopy po její obvyklé hravosti zmizely. S tou rozpustilou čepičkou rudých vlasů a vystouplými lícními kostmi vypadala spíš jako bohyně války z mytologického eposu, které hněv vydrží na tisíc nekonečných strof...
"Dějiny nás vůbec neuznají," zasyčela Alyss. "Upozorňuju tě, abys nečekala pro sebe žádnou slávu. Zemřeš-li v bitvě, tvoje ostatky shnijí a nakrmí zemi, a budeš-li žít dál, málokdo si na tebe vzpomene. A na mě si nevzpomene vůbec nikdo! Kdopak myslí na loutkoherce, když sleduje hru rozmarných loutek? Přijde čas, kdy veškeré žití všech přicházejících generací bude záviset na tom, co ty uděláš, a přece, podaří-li se ti odvrátit tragédu, nikdo si toho nevšimne. Ani ty si neuvědomíš, co všechno jsi dokázala."
"Kdy k tomu dojde?" zeptala se Qinefer slovy, která zněla podivně strojeně. "Jak to poznám?"
"Nepoznáš to, už jsem ti to řekla." Alyss napřáhla ruku ke střípkům rozbitého hrnečku a ty se okamžitě spojily a postavily na stůl zase jako hrneček. Pára
čile stoupala z horkého odvaru Agdany. "Já sama to přesné nevím, a i kdybych věděla, neřekla bych ti to,"
Nervózně se zasmála a položila si hubenou ruku na ústa.
"Představ si, že bojuješ s nepřítelem a pořád si říkáš: Bože můj, já teď znchraňuju svět. Jen abych to nezkazila! Jak dlouho myslíš, že by ti to vydrželo? Přestala bys být sama sebou, myslela bys jen na to, jak je důležité, abys všechno provedla správně. A to by znamenalo, že bys jednala pomaleji, moc by ses řídila rozumem, místo aby ses spoléhala na instinkt. Byla bys..." zatřepala prsty, aby jí pomohly najít správnou metaforu, "byla bys jako natažený strojek, který dochází, škobrtá a tápe, až pak najednou bys padla a skonala jako mrtvá Qinefer. Ubohá Qinefer,"
Alyss se zatvářila jako malé dítě, koukající udiveně na zbytky hračky, která se nějak "sama" rozbila. Po chvíli přerušila mlčení a znovu se zasmála.
"Chceš toho na mně moc," řekla Qinefer opatrně. "Myslím," teď už byla trochu jistější, "že bys mi aspoň mohla říct, proč to ode mě chceš,"
Ale Alyss už o ni ztratila zájem. Zastavila tok barevných světel a začala se škrabat za uchem.
"Už jsem toho namluvila dost," řekla. "A. ty bys měla jít zpátky do postele."
"Chtěla bych vědět, kdo jsi," ozvala se Qinefer po chvíli. "Myslím znát tě nejen podle jména."
"}á bych to taky chtěla vědět," odvětila Alyss.
Pak se prsty dotkla stolu a ten se proměnil, když se Alyss nedívala, v ohromného plaza s odporným úsměškem a Qinefer cítila, jak se spěšně vrátí neviditelným tunelem do svého těla.

Pak už se jí nezdálo nic. Vzbudily ji holmgardské trubky ohlašující ráno.

4

Ulnar dal Lone Wolfovi Hammerdalskou pečeť a pověřil ho, aby přinesl Sommerswerd - Meč Slunce - který byl před staletími svěřen do péče královské rodiny Durenoru na důkaz spojenectví mezi oběma zeměmi. Jenom předloží-li Lone Wolf Pečeť, bude moci získat nazpět pro svou zemi tuto vzácnou zbraň. Pak Ulnar nařídil kapitánovi královských stráží D'Valovi, aby chlapce odvedl nejdříve do koupelny, potom do postele a ráno do královské zbrojnice a do přístavu, kde se měl Lone Wolf nalodit na loď, plující do Durenoru. Při odchodu z královské síně Lone Wolf zaslechl, jak král říká, že Holmgard vydrží odolávat silám Temných pánů nanejvýš čtyřicet dní. A to byla tedy doba, kterou měl na splnění úkolu. Ale teprve ráno si to plně uvědomil.

Probudil se svěží. Na okraji postele seděl kapitán U Val, pěkný muž s orlím nosem, jenž dominoval jeho obličeji. Kapitán se zdvořile otočil, když se Lone Wolf vyhrabal z postele a s mžourajícíma očima pospíchal do koupelny, kde si opláchl obličej studenou vodou. Pak byl schopen prohovořit denní plán.

U Val toho mnoho nenamluvil. Ukázal na židli vedle čela postele. Bylo na ní pečlivě složeno vyprané Lone Wolfovo oblečení. Chlapec se rychle oblékl. Dotyk měkké látky mu byl nesmírně příjemný. Už dlouho se nečiní tak dokonale čistý - ovšem to "dlouho" bylo jen pár dní. Látka příjemně hladila kůži. Už ani nevnímal četné modřiny a odérky, kterých měl na těle spoustu, jako by ho pomalovalo nějaké rozpustilé dítě, jemuž neprozřetelně dali do rukou barvy.

Za chvíli seděli - bez snídaně - v malém krytém povozu, který drkotal ulicemi Holmgardu. Obyvatele města ještě stále neopustila hysterická panika, takže se vozu jen pomalu vyhýbali. Povoz musel pořád zastavovat, aby nepřejel lidi s ustrašeným výrazem ve tvářích. Lone Wolf zatoužil po Janošovi, koni, kterého mu daroval korunní princ Pelathar. Bylo to sice vzpurně a velice rychlé zvíře, ale rozhodně by na něm mohl postupovat lépe než v nepohodlném povoze. A vznosný Janošův vzhled by určitě snadněji přiměl motající se chodce, aby mu udělali místo.

D'Val začal brzy hubovat a nakonec se omluvil. V královské pevnosti měl na práci spoustu neodkladných věcí. A i když byla Lone Wolfova mise důležitá, kapitán se spoléhal na to, že kočí doveze rytíře řádu Kai bezpečně do přístavu. Lépe bude, když Lone Wolf pojede dál sám, než aby se kapitán tak dlouho zdržoval mimo službu. Jeho výmluvy nebyly moc přesvědčivé, ale co měl Lone Wolf dělat?

Jakmile Ér" Val odhrnul plátěný závěs po straně vozu a svižně seskočil na šedé vymleté dláždění, přidala se k Lone Wolfovi samota. Cítil se strašně opuštěný. Za pár minut vůz zastavil. Podle zápachu a zvuků Lone Wolf poznal, že je v přístavu. Potvrdil mu to i vozka, který odhrnul cíp celty a vpustil dovnitř tak prudké světlo, až Lone Wolfa zabolely oči. Slunce se zářivě odráželo od skoro nepřirozeně modré vodní hladiny a vrhalo skvrny zlatého světla do vnitřku vozu. Chlapec cítil, jak se mu úží panenky, jak si jeho oči přivykají na světlo. Vysoko nad vodou kroužili a ostře vykřikovali rackové a přístavní dělníci i lodní posádky si hleděli své práce. Připadalo mu, že se náhle ocitl v jiném světě: tito lidé vypadali, jako by si ani neuvědomovali, že je jejich město v obležení, a pracovali jako obvykle na nakládání a vykládání zboží.

Vozka pokynul Lone Wolfovi, aby vystoupil. Byl už netrpělivý. Jestli jeho netrpělivost vyplývala ze snahy zbavit se neplatícího pasažéra, nebo z touhy pomáhat svému panovníkovi, nebylo jasné.

"Dovezl jsem vás do přístavu," oznánúl Lone Wolfovi hlasitě a nevraživě. "Bylo mi řečeno, že vás mám představit prvnímu důstojníkovi Zelené Berly, vaší lodi."

Uplivl pohrdavě do kanálu.

"Jmenuje se Řonan. Můžu vás k němu dovést, jestli chcete. Ale je to zbytečná ztráta času. Najdete ho snadno, když půjdete tamhle přes to náměstí do hospody U dobré zábavy. Je to takový legrační chlápek."

Vozka zíral na Lone Wolfa uslzenýma očima. Se vší pravděpodobností mu vůbec nepřišlo na myši, že by ten skromný mladík byl zárukou osvobození Holmgardu od Temných pánů. Podle jeho názoru byl Lone Wolf jen otrava, kterého bylo nutné se co nejrychleji zbavit. A kdyby snad zemřei, nebylo by to nic víc a nic míň, než co se dalo očekávat ve zločinecké čtvrti holmgardského přístaviště.

Lone Wolf pochopil, že by bylo beznadějné snažit se muže přemluvit, aby pro něj ještě něco udělal. Kromě toho si ani nebyl jistý, jestli chce, aby se mu někdo nadále pletl do života. Cítil se volný a silný. Zbraně, které měl u pasu, jako by mu jeho nezávislost potvrzovaly.

"Dobrá," řekl. "Odtud už cestu najdu."

Vozka souhlasně kývl a práskl bičem nad zadky obou grošovaných kobyl zapražených do vozu. Dvojsmyslně se na Lone Wolfa usmál a ve chvíli zmizel i s vozem v davu.

Lone Wolí došel ke krčmě U dobré zábavy a zjistil, že vchod je zamčený a okna ubedněná kovovými okenicemi. Věnoval vozkovi opovržlivou vzpomínku a jal se obcházet stavení v chabé naději, že snad ten člověk přeci jen mluvil pravdu a že Ronan čeká někde uvnitř. Chabá naděje brala za své. Slepá okna a zamčené dveře napovídaly, že krčma už je opuštěná několik dní, možná i týdnů.

Po chvíli pátrání pojal podezření. Kavalírský způsob, jakým mu D'Val zařídil cestu do přístavu, lehkomyslnost, s jakou ho vozka nechal jít samotného do krčmy - to obojí naznačovalo zradu. Král Ulnar přece věděl, že Lone Wolfova cesta pro Sommerswerd je významná, ojedinělá mise celé války, a měl tedy nařídit větší opatrnost.

Na hrázi se strhla rvačka. Hlouček lodníků napadl skupinu dokařů, jako by muži ani nevěděli, že každou chvíli mohou být všichni zabiti hordami Temných pánů. Kopali se a mlátili, kam se dalo, ve své vlastní malé válce. Lone Wolf se znechuceně odvrátil.

Náhle ho kdosi uchopil za paži.

Lone Wolf instinktivně vytáhl meč z pochvy a vycenil zuby. Sípavě oddechoval, když ho muž táhl do temné krčmy. Přiměl se k tomu, aby zasunul meč zpátky do pochvy.

"Nedělejte hlouposti," řekl přerývaně. Těmi slovy strašně podcenil situaci.

"Promiňte mi, rytíři," omlouval se muž podlézavě a podával Lone Wolfovi třesoucí se ruku. Vypadal jako lasička, která se proměnila v člověka. Jak se celý třásl, dostávalo jeho tělo dvojitý obrys. Lone Wolf měl přes to všechno pocit, že mu může důvěřovat, nevěděl však proč.
Uvnitř krčmy si všiml, ačkoli na to vlastně nemyslel, že v jednom koutě dvě myši zuřivě hryžou kus sýra. Chvílemi přestaly a vrhly se jedna na druhou, přestože sýr byl dost velký pro obě.
"Řekli vám, abyste mě vyhledal," připomněl se mu muž.
"Jestli se jmenujete Ronan, tak ano," odpověděl Lone Wolf suše.
"Ovšem, Jmenuju se Ronan. Buďte zdráv, příteli." Úlisný úsměv se mu rozlil po tváři. Lone Wolf mu se vší vážností podal ruku a oba si pak sedli k jednomu z ušpiněných stolů. Ronan luskl prsty a za okamžik u nich stál krčmář.
"Džbán piva a dvě sklenice," objednal rychle. Za pár vteřin přinesl hostinský sklenice naplněné neprůhlednou pěnivou tekutinou a vzdálil se do šera místnosti.
"Tak vy jste poslední Kai?" vyptával se Ronan.
"Zdá se."
"Dokažte to."
Lone Wolf byl nejdřív udivený, pak rozzlobený.
"Jak to myslíte?"
"Dokažte, že jste opravdu mladý rytíř řádu Kai, kterému říkají Lone Wolf." Ronan se přátelsky usmíval. "Já sám nemám nejmenší pochybnosti, že jste tím, kým tvrdíte, ale kapitán Kelman mě požádal, abych si to ověřil, než vás přivedu na palubu Zelené Berly. Konečně, co my víme? Můžete být i Helghast. Náš kapitán je chytrý člověk a je opatrný, i když si ostatní myslí, že to je zbytečné. Možná, že proto je dosud naživu."
Lone Wolf byl zmaten. Král Ulnar nařídil, aby mu zajistili na lodi do Durenoru bezpečí, ale královi služebníci zatím projevili značnou nedbalost při plnění jeho rozkazu. Je jeho mise důležitá, nebo ne? V hloubi srdce Lone Wolf věděl, že je. Ale podle toho, jak se chovají lidé, kteří mu mají pomáhat, by to vypadalo, že zas tak moc důležitá není. Poté, co s ním dost hrubě jednali kapitán D'Val i vozka, ho teď ještě podrobuje výslechu tento lodní důstojník, který se tu tak podivně objevil. Zlost v něm stoupala a nebylo to jen tím, že si dal notný doušek silného sladkého piva.
Pak tu byl ještě jiný problém. Během let strávených v klášteře Kai nepatřil nikdy k nejpilnějším studentům - kromě sportu. I když si v posledních několika dnech uvědomoval, že do něho proti očekávám proniklo dost z toho, co ho učil Storm Hawk, jeho učitel, přeci jen si nebyl jistý, jestli by uměl využít některou z disciplín Kai. Důvěřoval si jedině v zacházení se zbraněmi. Své umění v posledních osmačtyřiceti hodinách mockrát dokázal. Na okamžik se jeho prsty dotkly topůrka sekyry, pak si ale uvědomil, že špinavá krčma asi není místo, kde by měl své bojové schopnosti předvádět.
Ale co když...
V duchu slyšel hlas Storm Hawka. Lidé si často myslí, že léčení je zápas s tělem. Ale tak to není. Tvoje tělo se chce vyléčit zrovna tak, jako to chce tvoje duše. Jediné, o co se musíš snažit, je zamířit tělem i duší ke stejnému cíli. Pak tělo použije léčivých sil, které jsou v něm ukryty.
Lone Wolf o tom pochyboval. Rány, které utržil v bitvě, zvlášť ty na čele, měl pořád, přestože si usilovně přál, aby zmizely. Ale pak jej zalilo jakési teplo spolu s pocitem vnitřní jistoty, takže najednou přesně věděl, co má dělat.
Ronanovy oči začaly mrkat. Zrovna si zhluboka přihnul ze sklenice, ale vzápětí vyprskl pivo zpátky. Lone Wolfovo čelo se totiž v jediném okamžiku vyčistilo a po jizvě nebylo ani památky.
Chlapec pocítil jen mírné svědění na místě, odkud stopy po ráně zmizely, a pak ho naplnilo troufalé odhodlání. Ze sklenice, ze které se sotva napil, vylil pivo zpět do džbánu a pak ji rozbil o okraj stolu. Když mezi střepinami vybíral nejostřejší, usmíval se téměř posedle. "Dávej pozor, kamaráde," řekl polohlasně.
Přejel si zahnutým úlomkem po hřbetě zápěstí a sledoval, jak z rozchlípené kůže prýští jasně rudá krev. Pocítil značnou bolest, ale bylo mu to příjemné. Odhodil zakrvácený střep do kouta a přikryl zraněné místo dlaní pravé ruky. Z celého těla mu proudilo fyzické teplo směrem k ráně. Už si svou léčivou energii ani neuvědomoval, vycházela spíš z nejhlubšího instinktu. Přivřel oči a na tváři se mu objevil úsměv, když se okraje kůže spojily.
Zvedl pravou ruku a otevřel oči.
Kůže byla bez poskvrny. Zmizela dokonce i modřina, kterou měl na zápěstí už několik dni. Na hladké pokožce zůstalo jen pár oděrek, ale když se na ně nedůtklivě soustředil, zmizely i ony.
Ronan si dolil ze džbánu pivo. "Vypadá to, že jsi opravdu poslední z řádu Kai." V jeho slovech zazněl výsměch.
"Skutečně poslední."
Vtom se dveře prudce rozletěly a do krčmy vpadli Ronanovi kumpáni. Začal se uchechtávat, ale v očích Lone Wolfa se objevila krvežíznivost.
5
Vítr Vonotarovi odvál rozcuchané vlasy z čela, takže mu tvořily nad hlavou mihotavou stříbrnou zář. Zlanbeast, na němž seděl, mával velkými křídly a nesl ho vzduchem úžasnou rychlostí. Za ním dřepěl vystrašený Carag, Giak, kterého si vychoval a udělal svým průvodcem. Po obou stranách se kupily chomáče mraků, vysílající k nim mlžné třásně, které zase vždy rychle ucouvly zpět se vzduchem rozráženým Zlanbeastovými křídly. Kouzelníkovy stařecké rty byly přitisknuté na jeho mladistvě bílé zuby. Ještě před pár dny to byl statný mladý muž, jemuž vlnité černé vlasy a vousy dodávaly sebevědomý výraz. Ale potom mu Alyss darovala stáří, uzamkla ho do něho silou svých kouzel, která nepřemohly ani jeho téměř všemocné magické schopnosti. Byl odsouzen k tomu, aby zůstal starý po všechna staletí a tisíciletí své existence, jak mu je pro

tento svět daroval Naar. Jeho kdysi rozložitá záda se nyní ohýbala jako pastýřská hůl a planoucí oů byly hluboko zapadlé v chorobně bledém obličeji. Průsvitná kůže jako by obepínala holé kosti.
Modrou, klidnou hladinu oblohy jen tu a tam brázdily studené mraky.
Až na to, že tu krásu hyzdila stvůra - skvrna na čisté tváři nebes i na Vonotarově životě. Vedle něho, co by kamenem dohodil, letěl rovněž na Zlanbeastovi královském Temný pán Zagarna, jenž s ním udržoval rychlost. Zagamova modrá gargantuovská postava, opatřená na všech údech i na trupu trnitými drápy, ztělesňovala pro Vonotara mnohé z toho, co bylo na tomto světě zkaženého. Zrádný kouzelník neviděl daleko do budoucnosti - měl pocit, že se dívá ven zabláceným oknem, kde všechno zatemnily bouřkové mraky, ale tušil, že velmi brzy on nebo Zagarna zemře. Věděl, že Temný pán stále ještě nemá definitivně promyšlené své nekalé záměry a že tedy musí sám udeřit, dřív než si to Zagarna uvědomí a bude jednat. Ale kdy...?
Vonotar proklínal den, kdy se dal neprozřetelně unést a spojil svou mysl s myslí Zagarnovou. Nahlédl hluboko do Zagarnovy podstaty a zjistil, že v nejhlubším nitru Zagarnovy bytosti, tam, kde by měl být intelekt, je jen nekonečné nic - vše pohlcující černá propast, do níž vdechl svou duši Naar, bůh Zla. Vonotar byl svým objevem zděšen, zároveň ho však naplnil určitým uspokojením: z toho všeho byla totiž jasná Zagamova nevědomost toho, že je pouhou loutkou řízenou Naarovou libovůlí. Ale Vonotar už pochopil a zasmál se své naivitě: zničit Zagarnu by bylo dost těžké, ale kdyby se to podařilo, musel by své síly měřit s Naarem. Pokud...
... pokud ovšem nemá Naar na Zagarnově přežití jen úzce omezený zájem. Vždyť už se Vonotarovi podařilo podvody a kouzlem přesvědčit ostatních osmnáct Temných pánů, že on, Vonotar, je určen, aby se stal nejen jedním z nich, ale dokonce nadřazeným všem kromě Zagarny. Byl by toho všeho mohl dosáhnout, kdyby byl bůh Temnoty nepřimhouřil alespoň jedno oko? Čím víc o tom uvažoval, tím víc se mu zdálo, že to tak může být. Zrovna tak bylo divné, že Zagarna dosud jeho uskok neobjevil! Naar zachovával mlčení a to mohla být jeho forma souhlasu s Vonotarem! V tom případě to může znamenat, že Naar svěřuje další plnění svých plánů v Magnamundu Vonotarovi a Zagarna je pro něho postradatelný, přebytečný.
Otázka, kterou Temný pán myslel, přerušila Vonotarovy spekulace. Kouzelník nejdřív zkontroloval, zda jeho mentální uzávěry funguji, a pak jí dovolil, aby vstoupila do jeho mysli.
Aha, čaroději, tak konečně se mnou ráčíš mluvit!
V té myšlence bylo mnoho sarkasmu. Vonotar pohlédl na svého společníka. Zagarnova dolní tlama umístěná na břiše vztekle slintala. Částečky slin pak odnášel rezavý vítr. Kouzelník dost dobře neviděl pod Zagarnovu helmu, jíž si Temný pán chránil plíce před sommerlundským vzduchem, ale uměl si docela dobře představit, že i horní tlama je zkroucená hněvem.
Bratře, myslel kouzelník smířlivě, plánoval jsem, jak bychom uspíšili vítězství. Promiň, že jsem tě nevnímal.
Žvaníš nesmysly! Vím dobře, že přede mnou uzavíráš části své mysli. Doba tvé smrti se rychle blíží, ale já ti dovolím žít o chvíli déle, dokud mě nepřestaneš přesvědčovat, že mi svou existencí pomáháš.
Ptáček, letící kolem, se vylekal a zmizel z jejich dosahu.
A když už o tom mluvíme, pokračoval Zagarna, moje trpělivost má své meze.
Opravdu, můj pane?
Opravdu.
Zagarna bezdůvodně škrábl zvíře, na němž seděl, svou rukou plnou drápů a vyryl hlubokou rýhu do jeho pevného šedozeleného těla, takže vytryskl proud odporné tekutiny, kterou vítr hned odnášel. Netvor dal sice najevo bolest, ale tempo křídel se nezměnilo.
Přes všechna tvoje kouzla a zankání odolávají stále ti bezvýznamní Holmgardští mé armádě. My jejich město samozřejmě časem dobudeme a rozšlapeme jejich hradby do posledního kamene, ale oni mezitím zabíjejí mé Zplozenec.
Zabili jich už hodně, poznamenal suše Vonotar.
To sem nepatří, čaroději! Toranjsme srovnali se zemí za pár hodin a ani jeden Kraan nebyl zraněn. Skoro celý Sommerlund jsme dobyli za cenu sotva pár stovek Giaků.
To byla lež, jak oba dobře věděli. Některé jednotky Sommlendingů obdivuhodně odrazily útok a ztráty na obou stranách byly značné. Vonotar však porozuměl, na co Zagarna naráží.
Nemůžeme čekat, že všechno bude tak snadné, Zagarna, myslel konejšivě.
Bud zticha, hňupe'. Prudkost té myšlenky téměř pronikla za Vonotarovy mentální zátarasy. Jeho mysl byla na chvíli jakoby sežehnuta plápolající pochodní. Vonotar rychle upravil své bariéry.
Když se holedbáš takovou mocí, nemůžeš zasadit mávnutím ruky smrtelnou ránu všem mužům, ženám a dětem v Holmgardu? Nemůžeš si přivolat na pomoc nadziranimská kouzla a tu svou nanicovatou levorukou magii nebo něco takového? Pořád nám vykládáš, že jsi skoro všemocný, a přesto ... přesto...
Zagarna rozčíleně gestikuloval. Kroužili nad Holmgardem a viděli rozložení svých vojsk, zápasící tvorové u mohutných městských hradeb jim připadali jako bouřící vlny, ucítili štiplavý kouř tisíce požárů. Slyšeli úpění umírajících a zvířecí výkřiky vítězících. Pod nimi kroužili Kraani a vrhali se na kořist, tu a tam se objevil Zlanbeast, číhající na zápasící Sommlendingy a kejhající, když se krvežíznivě snášel na svůj cíl.
A přece, pronesl Vonotar, nemohu magickou silou srazit tohle město na kolena.
Přesně tak. A já nevím proč. Nechceš mi to vysvětlit? Ty si pořád jen brumláš ty svoje čáry-máry a každého hlupáka už by napadlo, že to jsou jen jalové řeči. Vysvětli mi to, nalej mi čistého vína, jinak ucítíš ostří mého hněvu.
Vonotar se snažil rychle spočítat, kolik toho může Temnému pánovi říct a kolik si má ještě nechat pro sebe. Zagarna věděl, že jeho magické schopnosti jsou fenomenální, ale jejich rozsah přesně neznal. A to byla právě ta věc, kterou mu Vonotar nehodlal prozradit. Dokud si Zagarna není jistý, kam až sahá jeho moc, má Temného pána pod kontrolou, ať se

vzteká a vyhrožuje, jak chce. Jen tak se bude bát sil, kterým by Vonotar mohl povolit uzdu a použít je proti němu. Jakmile by se Zagarna dozvěděl o kouzelníkových nedostatcích, při nejbližší příležitosti nebo v momentálním záchvatu hněvu by využil své výhody k jeho zničení - vždyť už zničil spoustu jiných. Vonotar si o něm nedělal iluze. Zatím to vždy bylo tak, že Zagarna věděl jen to, co mu čaroděj dovolil. Ale byla to hra kočky s myši, kterou nebylo možné dlouho protahovat.

Pane, myslel Vonotar zdráhavě, přece jsi slyšel, co jsem ti říkal o bytosti jménem Alyss.

Alyss! Alyss! Dělá se mi nanic, jen to jméno slyším! Mor a neštovice na ni!

Přesně tak, můj pane, přesné tak. Vonotar si představil chuť medu na jazyku a trošku toho pocitu přidal do myšlenek, jež Zagarnovi posílal. Ale i když je trojnásobně prokletá, přece má schopnosti, které jsou přinejmenším tak velké jako moje. A právě teď, v těchto chvílích, jich používá na obranu Holmgardu před prudkým náporem mé magie.

Naložit její duši do kyseliny jako pochoutku pro Kraana, to by si zasloužila!

Přesně tak, Zagarna, myslel Vonotar a marně si snažil představit pohromu, kterou Zagarna naznačil. Nedařilo se mu to. Ale pravda je, že Alyss může - aspoň na krátký čas - zesílit obranu města pod námi. Nemůže to dělat navždy ani dlouho. Avšak my teď musíme mít trpělivost a čekat, až se konečně její síly vyčerpají.

Zagarna chvíli mlčel, aby nerušil mozek při vstřebávání nepříjemného faktu. Na dosah ruky mu proletěl Kraan a Zagarna z něj stáhl jezdce. Giak zaječel, když si Temný pán utrhl jeho nohu a odhodil zbytek, jenž se stále rychleji řítil k zemi. Během pár vteřin už vypadal jen jako skvrna. Zagarna si cpal stehno do tlamy v břiše.

Vonotar se odvrátil. Zvykl si sice rychle na barbarské záliby Temného pána, ale přesto si zachovával určitý odstup. Pohled na Zagarnovo hltavé žraní ho odpuzoval.

Copak není žádná možnost, čaroději, jak bychom věci mohli... trochu uspíšit? pokračoval Zagarna v myšlení.

Něco by tu bylo.

Tak mi to řekni, hlupáku, rychle!

Je tady ten chlapec...

Jaký chlapec? Na světě je spousta chlapců. Trochu méně sice než před několika dny, ale...

Ten chlapec, který unikl, když jsme zničili klášter Kai - myslel jsem, že se mi podařilo ho zabít.

Nikdy jsem neměl kluky moc rád, přemýšlel Zagarna. Ale nechápu, jak nám ten spratek může uškodit. Vždyť ani ten nejpovolanější rytíř řádu Kai se neubránil, jak nám pak může stát v cestě takový cucák?

To je ono, můj bystrý pane. Vonotar si zavčas uvědomil, že nesmí dávat najevo ironii. Hranice toho, co Zagarna už považoval za porušení subordinace, nebyly nikde přesně zakresleny, ale Vonotar věděl, že existují. Nesmí si proto zatím tolik dovolovat. Chlapec sám je v podstatě bezmocný.

Tak proč o něm blábolíš? Snažíš se snad odlákat moji pozornost od své zavrženíhodné neschopnosti rozdrtit tu sommlendinskou chamraď tamhle dole?

Vonotar vyslal mentální úsměšek. Kdepak! Jak bych mohl doufat, že by můj skromný důvtip mohl soutěžit s tvým pronikavým intelektem, můj pane? Zaryl si nehet do zápěstí, aby si připomněl, že musí být opatrný s přehnanou ironii, i když díky Naarovi je v tomto směru Temný pán naprosto nepropustný. Ten chkpec má prese všechno rozhodující význam. Alyss věří, že je nanejvýš důležitý pro sommlendinskou obranu. Jako by ho už viděla, jak vede lidi k vítězství. Pochopitelně je to jen její nemístná fantazie, ale ona tomu věří. Dokud je chlapec naživu, bude Alyss pokračovat ve svých úkladech proti mé výsostné moci.

A kdyby zemřel?

Jak jsi moudrý! Je nanejvýš pravděpodobné, že by se Alyss podřídila.

Pak je to jasné- zabij kluka, a to co nejdřív! Zařiď to, čer-nokněžníku. Snad je na tebe spolehnutí, že uděláš takovou jednoduchou věc sám?

Není to zas tak jednoduché...

Mlč, je to na tobě, čaroději. Dohlédni, aby chlapec zemřel -je mi jedno jaká kde, hlavně aby to bylo brzy. Unavuje mě, když mi Ulnar a ta jeho pakáž kříží plány.

Ano, můj pane. Vonotar okořenil myšlenku zřetelným náznakem ochoty se podřídit.

A já zatím musím bojovat, myslel Temný pán.

Propustil Vonotara mávnutím obrovské modré ruky, od jejíchž zlovolně nabroušených drápů se odráželo slunce, a koleny pevně stiskl Zlanbeastovy boky. Netvor začal poslušně klesat v kruzích dolů k planině, na níž byly postaveny pískově zbarvené stany Zagarnových hord.

To už jsem všechno zařídil, posílal Vonotar myšlenky někam za mizící Zagarnovou postavou. Ty podvrženče Temnot, ty si myslíš, že bych byl čekal, až tvůj nemotorný mozek pochopí, o co jde? Jestli ten chlapec ještě nezemřel, určitě se tak brzy stane. A pak ti to možná povím, až bude čas. Ne však hned. Ne hned, ale až ... až uzraje čas...

Dovolil si rezavé kdákavé zachechtáni. Oči mu rudě plály a žhavily se do modra. Zatleskal na troud vyschlýma rukama a v tu chvíli stál i s Caragem uvnitř opevněného, pustého Kaagu.

6

Lone Wolf uhnul doprava před ostřím šavle, kterou proti němu zlostně švihal zbývající zabiják. Chlapcova dýka byla ve srovnání s tou vražednou zbraní směšně nepatrná, ale byla tím jediným, na co se mohl spolehnout.

Zakopl o úlomky skla a do rozjitřené mysli mu pronikl nápad.

Opět se vyhnul šavli a potom zvedl ze země velký střep ze sklenice, kterou prve rozbil. Držel v ruce ucho se značnou částí rozbité nádoby. Okraje byly hrůzně ostré. Protože viděl rudě vztekem, plnícím mu mysl, nevěděl přesně, kde jeho protivník je, ale část jeho bytosti, která si chladně udržovala nadhled, mu sdělovala, že velmi brzy zabije i tohoto třetího útočníka. Byl přece vlk a co by měl vlk dělat jiného než zabíjet?

Před vnitřním zrakem se mu na chvíli zjevila Qinefer a souhlasně se usmívala, když skočil za jednu z hospodských lavic.

Její zjevení ho trochu zmátlo, ale podařilo se mu rychle se vrátit do skutečnosti.
Soupeř se k němu přibližoval s touhou ho zabít vepsanou ve tváři.
Lone Wolf mrštil těžkým kusem skla s krutou přesností. Ostrá špičatá hrana zasáhla zabijákovo pravé oko, z něhož vytryskla spousta krve a slzí. Muž zařval a upustil šavli, pak si rukama prudce přikryl obličej. S nenávistí k sobě samému k němu Lone Wolf přiskočil a zasadil mu dýkou několik ran do břicha a do slabin. Potom se zadostiučiněním přihlížel, jak teče krev. Bylo to, jako by mu do kolébky bylo dáno zabíjet...
Ale nebylo. Učení Kai nabádalo, že násilí se může použít, jen když je to nezbytně nutné, a že životy i těch největších nepřátel mají být ušetřeny, jestliže to je možné. Lone Wolf zastavil napřaženou ruku s dýkou v okamžiku, kdy se chystal zhrouceného nepřítele ještě jednou bodnout. Jakmile se mu muž sesul mrtev k nohám, Lone Wolf očekával, že ho zaplaví pocit viny, ale místo toho pocítil něco jiného, zcela neočekávaného: náhlé rozpaky. Ještě že tam nebyl Storm Hawk, aby ho viděl...
Ale ještě zbýval Ronan.
Lone Wolf se dychtivě rozhlížel po místnosti, ale ten, který si říkal Ronan, zmizel. Jediný tvor, jenž se tam třásl, byl tlustý krčmář s pusou hrůzou dokořán, jak zaznamenával škody a počítal mrtvoly. Chvěla se i jeho ohromná zástěra.
"Nikdy bych nebyl řekl..." vzlykal a slzy mu tekly z očí.
"Já taky ne," dodal Lone Wolf úsečně, když si prohlížel zakrvavenou tuniku. "Ale nedávej vinu sobě, dobrý člověče. Já ti ji taky nedávám. Kdopak by chtěl na hostinském, aby znal všechny ty, kterým ve své krčmě nale je?"
Během toho, jak mluvil, prohledával rychle mrtvá těla najatých vrahů. Hostinský byl tak vyjevený, že ho nechal a jen ho sledoval, vzdychaje a naříkaje při pohledu na spoušť v hostinci, který budoval od svých mladých let.
Bez pocitu viny si vzal Lone Wolf pár mincí, jež objevil v kapsách zabijáků - mohou se mu někdy hodit. Zasunul meč do pochvy a sekyru za opasek. Úmyslně si nevšímal krčmáře, jenž si pořád něco drmolil, otupený šokem. I když si uvědomil, že to není spravedlivé, Lone Wolf si v duchu s pocitem radosti říkai, že každý, kdo provozuje takový špinavý brloh, musí nést riziko podnikáni, včetně příležitostných rvaček a mrtvých zabijáků.
Pak si všunl, že všechny tři mrtvoly mají něco společného: tetování na levém zápěstí. Byl to obraz jedovatého hada s vystrčeným jazykem a s ostrými zuby připravenými k útoku. Možná, že to byl jen znak tlupy přístavních darebáků, ale Lone Wolf byl přesvědčený, že to znamená mnohem víc. Muž, který si říkal Ronan, sehnal skupinu vycvičených zabijáků během těch několika hodin, kdy byl Lone Wolf
v Holmgardu a kdy ho král pověřil, aby šel pro Sommerswerd. Byl si jistý, že všichni čtyři muži byli najati Temnými pány. Skutečnost, že lidské bytosti jsou schopné zradit svůj vlastní rod tímto způsobem, Lone Wolfa hluboce skličovala, ale uvědomoval si, že lidé z některých skupin společnosti, pro něž je hmotný zisk jediným cílem - a tak tomu asi bylo v této části Holmgardu, hemžící se zločinci - udělají pro peníze doslova všechno, včetně zrady a vraždy.
Ale kdo ho zradil? Znovu si vzpomněl na chování kapitána D'Wala i na vozku. Kterýkoli z nich mohl být vinen, zvlášť vysoký hodnostář, vždyť byl u toho, když mu král dával instrukce na cestu. Pak si vzpomněl na Helghasta, jenž se předchozí den odpoledne objevil jako lidský voják, aby ho odvedl do Holmgardu a který hned potom zmizel. Bylo by snad možné, že on a D'Val jsou ve spojení? Možná, že i D'Val je pouhý přelud, Helghast v lidském přestrojení.
Takové úvahy však nikam nevedly. Ať to bylo jakkoli, někdo dal určitě zprávu silám Temnoty, že cílem jeho cesty je přinést zbraň, jež ukončí jejich řádění. A pak, nepřátelé Sommerlundu o něm vědí až příliš dobře. Není tedy podstatné, kým nebo čím byl informátor. Teď je nejdůležitější, aby se dostal na palubu Zelené Berly. Po návratu do Holmgardu se mu pak možná podaří zrádce najít a předat ho králi Ulnarovi, který, jak tušil, nebude příliš shovívavý.
"Jak se odsud dostanu?" zeptal se Lone Wolf stroze krčmáře.
Muž ze sebe vydal několik nic neříkajících hrdelních zvuků a ukázal na zadní dveře.
"A to si pamatuj, občane," promluvil Lone Wolf důrazně, "pamatuj si, jako si pamatuješ, že bohové, které uctíváš, jsou svatí, pamatuj si, že mě nezradíš!"
A výmluvně ukázal na těla tří lotrů.
Hostinský kýval hlavou tak vehementně, že to skoro vypadalo, jako by mu měla spadnout z ramen. Žalostně se usmál. Ten úsměv měl znamenat, že rozhodně ne, že ho nepodvede a že přísahá na život své drahé milované babičky, že to tak je... Lone Wolfa už unavovalo se na něj dívat, a tak jednoduše odešel.
Zadními dveřmi došel ke schodišti. A hle, u prvního schodu ležela další mrtvola! Ten, kdo dal krčmě jméno U dobré zábavy, byl opravdu šprýmař. S napřaženou sekyrou a obezřetně naslouchaje, zda neuslyší nějaké podezřelé zvuky, přiblížil se Lone Wolf opatrně k ležícímu tělu.
Mrtvý měl na sobě námořnickou uniformu, takže chlapce okamžitě napadlo, že toto je pravý Ronan, důstojník ze Zelené Berly. Zřejmě přišel na schůzku s Lone Wolfem, ale zaskočili ho ti výtečníci a připravili ho o život. Odpravili ho jedinou ranou do srdce: zřejmě měl tichou a milosrdnou smrt.
Lone Wolf se znovu ptal sám sebe, kdo ho mohl zradit, ale ani teď nenašel odpověď.
Začal si rozpačitě okusovat dolní ret, pak opatrně překročil mrtvého a vyšel rychle z krčmy ven.

2
NA PALUBĚ ZELENÉ BERLY

i

Po šeru v krčmě ho oslnil sluneční svit. Všude se rozléhal dotěrný hluk rušného přístaviště. Slunce se bezohledně odráželo od zčeřené vody zálivu a bodalo Lone Wolfa do očí. Nakvašeně je mhouřil a sledoval spěšně se pohybující postavy nosičů a námořníků. Viděl i skupiny bohatých lidi, nastrojených kupců a jejich rodin, na jejichž vzrušených tvářích se zračila nedočkavost. Bylo zjevné, že je zachvátila panika a že jejich jediným cílem je opustit co nejrychleji obklíčené město. Dotěrní vyděraa nabízeli za vysoké ceny
převoz k polorozpadlým lodím, kotvícím v hlubší vodě a čekajícím na uprchlíky mířící do bezpečnějších zemí. Chudší

obyvatelé Holmgardu se vydřiduchům vyhýbali, skákali z přístavní hráze do vody a zřejmě doufali, že kterákoli loď, k níž doplavou, je vezme na palubu. Nikdo si nevšímal ozbrojeného mladíka potřísněného čerstvou krví, jenž odhodlaně kráčel ke břehu. Jen zvědavý racek ho sledoval s chladným zájmem, ale nakonec - jako by pochopil, že diskrétnost patří ke cti - odletěl s podrážděným křikem přes zče-řenou hladinu zálivu.
Lone Wolf přimhouřil oči. Jedna z těch lodí musí přece být Zelená Berla! Už ani nedoufal, že by ho na ní čekalo méně ošidné přijetí, než jakého se mu dostalo U dobré zábavy, ale bylo mu jasné, že nemá na vybranou a musí loď najít.
Návrat do královského paláce byl nemyslitelný: kdyby se tam tak brzy ocitl s nepořízenou, přiznal by porážku. A měl ještě jiný důvod: bylo možné, že zrádci byli právě kapitán a posádka lodi, vždyť ti jako jedni z mála věděli o cíli jeho cesty. Jestli to tak je, říkal si, musí je co nejrychleji usvědčit a všechno pak ohlásit králi.
Konečně Zelenou Berlu spatřil. Byla to elegantní obchodní karavela, jejíž úhledné tvary kontrastovaly s rozpadajícími se plavidly kolem. Kotva už byla zdvižena, loď byla očividně připravena k vyplutí na oceán. Lone Wolf si musel hodně pospíšit, chtěl-li na ní plout. V duchu se podivil bezohlednosti posádky hotovící se opustit přístav, zatímco první důstojník ještě chybí, ale pak pokrčil rameny: v době války nejednají lidé rozumně a velice snadno zavrhnou i nejbližšího přítele. V každém případě však ty kvapné přípravy k odplutí nevěstily pro Lone Wolfa nic dobrého.
Nejdřív uvažoval, že by k lodi doplaval, ale pak se rozhodl jinak. Doufal, že se mu podaří vzít si jednu z mnoha malých kocábek přivázaných k přístavní hrázi. Divil se, že prchající lidé taky na ten nápad nepřišli, ale asi to bylo tím, že vštípené ideje o dodržování zákonů platily i zde. Jeho vlastní představy o tom, co se smí a co se nesmí, se v posledních několika dnech výrazně změnily, takže měl klidné svědomí, když odvazoval malý člun.
Postupoval zpočátku pomalu, neboť se musel nejdřív naučit, jak se zachází s vesly, ale brzy to pochopil a jeho dun se hladce pohyboval po hladině. Vlasy mu vytrvale padaly do očí, jak se nakláněl dopředu a dozadu, ale to byla maličkost. Chvílemi pohodil hlavou, aby je dostal z očí a mohl se podívat přes rameno na karavelu. Dva lodníci už vytahovali lodní žebřík, plachty se zvedaly.
"Čekejte!" volal. "Ve jménu bohů, čekejte!" Ale poslední slova mu vzal vítr od úst.
Už byl u boku lodi.
Námořník s křivou jizvou pod levým okem se nahnul přes okraj a nevybíravě Lone Wolfovi nadával.
"Černýho pasažéra, jako jsi ty, nepotřebujem!"
"Já nejsem černý pasažér!"
"Ne? A co bys měl být?"
"Jsem na téhle lodi ohlášený! Sám král mi nařídil, abych cestoval do Durenoru s vámi."
"Jinej vtip neznáš?"
"Mluvím pravdu. Jestli mi nevěříte, zeptejte se, kde zůstal Ronan!"
Člun se nepříjemně kolébal ze strany na stranu na závětrné straně velké lodi. Lone Wolf se dal znovu do veslováni, jen aby ho udržel na hladině, a fyzická námaha mu uklidňovala houpající se žaludek.
Zjizvený námořník zmizel a Lone Wolf slyšel, jak se nad narážejícími vlnami nesou nelibé zvuky hádavých hlasů. Pak se muž znovu objevil.
"Ronan by měl vzít roha," volal "Měl by někde bejt s..."
"Ne, není," ječel Lone Wolf. "Je mrtvý. Zavražděný. Viděl jsem jeho mrtvolu."
Námořník pochopitelně ihned pojal podezření.
"Nebuďte blázen!" křičel Lone Wolf. "Já ho samozřejmě nezabil. Ti, co ho zabili, chtěli zabít i mě. Už jsem měl namále..."
Náhle se vedle něj objevil konec žebříku.
"Ronan by měl bejt můj kamarád," řekl námořník s jizvou, když se zmáčený Lone Wolf šplhal na palubu Zelené Berly. "A. jestli bys lhal nebo jestli bys to byl ty, kdo mu vzal život, pak si dej na sebe pozor, rozumíš?"
Lone Wolf ležel na zádech na tvrdé palubě a dychtivě přikyvoval. Rozuměl. Zjizvený námořník by ho sám sotva mohl zabít, ale už byli obklopeni půl tuctem mužů a všichni se tvářili sveřepě.
Lone Wolf se posadil a vylil si vodu z bot. Člun byl děravý a byl to zázrak, že se nepotopil a donesl ho až k Zelené Berle. "Jestli najdu toho chlapa, co zabil Ronana dřív než vy, je jeho život můj, jasný?"
"Jestli to tak je a ty říkáš pravdu, je to teda jasný," řekl námořník. "Ale kdybys..."
"Brele!" volal někdo z kajuty na přídi, "Co se to tam u Naara děje?"
"Mělo by to bejt, že je tu jeden, co tvrdí, že je mladej rytíř Kai, kterýho máme podle instrukcí kapitána D'Vala odvézt do Durenoru." Námořník s jizvou náhle znejistěl. "Říká, že by Ronan měl bejt zavraž-děnej."
"Jdi do háje s tou svou hantýrkou! Samosebou, že by Ronan měl bejt zavražděnej! Kdybych tady teď měl toho tuplované - ne! čtyřnásobně prokletýho Storghova Zplozenec, zabil bych ho sám. Nadvakrát, kdyby to šlo. Nebo mi snad chceš tou svou květnatou parodií na proslov sdělit, že Ronanovi už dohořela svíčka?"
Muž se tvářil ještě nejistěji,
"Mělo by to tak bejt..."
Pochopil beznadějnost svého vysvětlování a vykulil prosebně oči na Lone Wolfa v tiché žádosti o pomoc.
"To je kapitán?" vyhrkl Lone Wolf.
"Jo, určitě by to měl bejt kapitán Kelman," odvětil námořník,
"Kapitáne Kelmane!" volal Lone Wolf a vstával ze země.
"Já přece vím, jak se Jmenuju!" ozvala se vzteklá odpověď. "U Vashnova kopejtka, honem mi řekni, co se tu děje, než vás všechny nabídnu rybám!"
"Kapitáne Kelmane, jmenuji se Lone Wolf. Král Ulnar a kapitán U Val mi dali instrukce, abych se nalodil na vaši loď do Durenoru." Lone Wolf si uvědomoval, že má mladší hlas, než by si přál.

"Tak ať se propadnu i se svojí duši, jestli ty nejsi ten mladý rytíř Kai, co o něm D'Val včera blábolil. Myslel jsem si, že je namol buď on, nebo já. Vlastně já rozhodně byl, při břichu a řiti všech Temných pánů! Namol? Jasně! Ani jsem nevěděl, jestli lezu na správnou loď. Když jsem se ráno probudil - a bejval bych byl namouduši radši, kdybych se byl neprobudil - myslel jsem, že se mi to všechno zdálo. Tak ty opravdu existuješ, co?"
"Ano, existuju," přitakal Lone Wolf. Zjizvený námořník tiše pokyvoval na souhlas.
"Tak vítej na palubu!"
Za chvíli už po žebříku sestupoval vysoký muž v okázalé uniformě: Lone Wolfovi připadalo, že je ušitá jen z několika malých kousků látky, které jsou spojené nekonečnými metry lesklého zlatého lemování. Kapitán Kelman byl tak strašně zarostlý, že něco takového Lone Wolf dosud neviděl. Světle rezavé vlasy mu padaly v mastných pramenech do půli zad a pokrývaly značnou část obličeje, jehož druhá část se ukrývala za stejně šokujícími zrzavými vousy. Jako by měl hlavu uloženou ve změti rezavých drátů. Z houštiny vykukovaly krví podlité oči.
"Zdá se, že jsi poctivý chlapík, u všech hromů!" zařval kapitán a ani se nesnažil snížit hlas, když přistoupil k Lone Wolfovi blíž.
"A. plnými plachtami vpřed, nebo si z vašich střev udělám podvazky!" velel posádce, která ustrašeně pobíhala po palubě. "A teď, chlapče, vsadím čest své drahé matky - ať byla kdokoli - žes ještě nesnídal! Nemám pravdu?"
"Ano, já..,"
"Já to věděl, Ishir mi to dosvědčí! Pojď, něco malého si dáme."
Kapitán ho vedl bludištěm polopalub, žebříků a spojovacích chodbiček, až z toho byl Lone Wolf úplně dezorientovaný. Nakonec Kelman prudce otevřel dveře a pokynul chlapci, aby za ním vstoupil do zaneřáděné kajuty. Zaneřáděné? To je jemné slovo. Místnost byla plná zkroucených map, odložených drobností a kuriozit z různých krajů Magnamundu, rozházených ponožek a spodního prádla, špinavých talířů a hrnečků, rozsypaného tabáku a v tom všem zcela nepatřičně stála váza s nádhernou kyticí rudých růží. Kapitán na ně ukázal v mírných rozpacích: "Dárek od přítelkyně," zamumlal stroze.
"To je od vás hezké, že mě tak vítáte na palubu..."
"Jistě, jistě," bouřil kapitán. "Při útrobách Nyxatorova praděda, vždyť já jsem taky laskavá osoba! Pojď mi pomoct s tou snídaní.
Přejel jednoduše rukávem po desce psacího stolu a smetl všechny předměty - některé ne zrovna voňavé - do kouta kajuty. "Posaď se, chlapče, posaď se," křičel. Pak vzal ze skříně vysokou láhev a dvě špinavé sklenice. "Tak pročpak sis ještě nesedl?"
Lone Wolf se rozpačitě rozhlížel. Někde mezi tím harampádím přece musí být židle, myslel si.
Kapitán Kelman si povšiml jeho váhání a zlostně nakopl jednu z větších hromad. Jako zázrakem se uprostřed krámů objevila židle s plátěným opěradlem. Lone Wolf se rychle posadil, jako by se bál, že se hara-burdí každým okamžikem bude dožadovat návratu na své území a vyžene ho.
"Dáme si wanlo. Nejlepší snídaně pro mužského," řekl kapitán a zvedl láhev, takže se její červenohnědý obsah teple zablýskl v paprsku světla, vnikajícího dovnitř kulatým okénkem. "Zvlášť když ten mužský půl noci proflámoval s tím nafoukaným holomkem D'Valem. Viděls ho dneska ráno?"
"Viděl."
"Vsadím se, že vypadal jak trus Kraana, kterej má střevní katar. A jestli ne, naložím mu příště, že bude jak nalitej sud a nebude trefit domů." Kapitán ztlumil hlas a začal Lone Wolfovi svěřovat: "Bejval to chlap jaksepatří, když jsem se s ním seznámil, ale pak udělal tu blbost, že se oženil. Ta ženská je roztomilá, abys mi rozuměl, ale drží ho v noci doma. To bejvaly časy, když jsme s D'Valem zalejvali hrdlo..."
Smutně si povzdechl, ale pak se mu oči rozzářily při pohledu na láhev.
"Promiň! Při Agarashovu potomkovi, jaký já jsem to hostitel, když zapomínám na snídani?"
Lone Wolf nechal jeho poznámku bez odpovědi. Kelman nalil velkorysou dávku wanla do jedné sklenky a v mžiku ji do sebe hodil. "Musím to nejdřív ochutnat, brrr, jestli to někdo neotrávil," vysvětloval. "D'Val má podezření, že nohsledi Temných pánů už vědí', kde jsi a co děláš,"
Lone Wolf mu co nejstručněji vyprávěl, co prožil, a kapitán to chvílemi kořenil výkřiky jako: "Roz-hod-ně musím ještě jednou zkontrolovat, jestli do toho někdo nenasypal jed!" Když slyšd, že Ronan byl skutečně zavražděn, zahleděl se na kůží potaženou desku stolu a smutně vrtěl hlavou. "Byl to báječ-nej člověk," řekl pak s neobvyklou něhou. "Měl šílenou odvahu, mohl z ní rozdávat. Kam já se na něj hrabu! Blázen! Proč projevoval takovou horlivost a nechal se zabít!"
Lone Wolf viděl, jak ze záplavy rudých vlasů a vousů vlhce mrkají malá očka. Usrkl trochu wanla, které mu kapitán konečně nalil - účinkovalo to v žaludku i v hlavě jako exploze. Celý svět byl na okamžik rudě orámován.
"Ach, doufám, že ho budou Xaghashové na věčnosti pomalu ujídat," mumlal kapitán. Slova mu vycházela z úst těžce a jako by o sebe zakopávala. "Teď jdi pryč! Jdi, jdi! Vezmu tě do Durenoru, kdybych tě tam měl donést na vlastních zádech, budeš-li si to přát, ale teď mi jdi z oči. Vypadni odtud!"
Praštil do stolu takovou silou, že ho div nerozštípal na třísky. Lone Wolf si podruhé usrkl wanla, aby se neřeklo, a nechal kapitána jeho zármutku.
Zjizvený námořník Brel čekal před Kelmanovou kajutou.
"Měl bych vás vzít, kde by měla bejt vaše pryčna," oznámil mu.
"To byste měl," povzdychl Lone Wolf unaveně. Bylo sice ještě dopoledne, ale on zoufale potřeboval alespoň hodinu spánku. Možná proto, že si tak lehkomyslně pohrával se smrtí, mohly to způsobit i ty

dva doušky Kelmanova silného wanla - nebo třeba něco docela jiného. Ale ať už to bylo jakkoli, byl strašně ospalý. Nechal se odvést bludištěm chodbiček do velké noclehárny, v níž byly po obou stranách palandy. Odkopl boty na zem - okénkem přitom zahlédl, jak nejvyšší věž Holmgardu klesá za obzor. Chvíli se na ni díval, jak mizí. Když se schovala úplně, viděl už jen špinavý mrak Kraanů kroužících nad obklíčeným sommerlundským hlavním městem a nic neříkající plochu šedého moře.
Zvrátil se na pryčnu a s pocitem blaha se oddal spánku.
2
Spal déle, než očekával. Brel mu později řekl, že ležel v kanafasu skoro dvacet hodin. Celou dobu ho však sužovala noční můra. Mužstvo si posléze zvyklo na jeho přidušené výkřiky i na plačtivé prosby o milost, určené jakési neznámé, neviditelné, tíživé veličině. Probudil ho křik racků, kroužících kolem karavely. Všechny palandy kolem byly pečlivě urovnané. Nejdřív si myslel, že spal jen krátce. Ale ztuhlá záda mu prozradila, že musel spát velmi dlouho. Polkl naprázdno, jakmile si uvědomil, že celou dobu ležel se zbraněmi u pasu. Kdyby se byl nevhodně pohnul, mohl si způsobit vážné zranění. Pomalu začal zkoumat končetiny, aby spočítal utržené rány, ale brzy pochopil, že se chová jako idiot. I spící většinou poznají, pokáral se přísně, když jim někdo usekne nohu.
V jednom rohu noclehárny byla umývárna a páchnoucí záchod, po jehož použití se svlékl a umyl v krutě ledové vodě. Osušil se špínou naškrobeným ručníkem, jehož zapáchající tuhost se snažil nevnímat.
Po umytí mu bylo báječně, škoda, že si nemohl umýt i vlasy - vadilo mu, jak jsou slepené a mastné. Odhrnul si je z obličeje a pokusil se je ne\nrtímat.
Nahoře na palubě ho s úsměvem vítal Brel, jenž zrovna stáčel nějaké lano. Ostatní muži ho přátelsky zdravili. Kdosi mu podal obrovskou teplou, máslem vonící koblihu. S chutí ji zhltl a uvědomil si přitom, že předchozí den vůbec nic nejedl. Jídlo ho okamžitě vzpružilo, takže už zase chodil svižně po palubě.
Kapitána Kelmana našel skloněného nad kormidlem. "Vede si dobře," poznamenal vousáč a mdle mávl rukou k hlavní plachtě, kterou nadouval silný jižní vítr. "Port Bax - budeme tam zhruba za týden. Ishir drahá, co ti člověk udělal, žes mu dala do vínku neustálý hlad? Už bych zase jedl," zanaříkal.
Ale rychle se vzchopil a narovnal se. "Promiň. Normálně se takhle nechovám, bohové mi to dosvědči. Když ale Ronan byl jako můj bratr. Měls někdy bra-trar
"Ano," odpověděl Lone Wolf tak tiše, že ho bylo v hluku vln narážejících na bok lodi a křiku racků sotva slyšet. Jeho bratr Jen totiž zemřel před lety, když zachraňoval Lone Wolfovi život. Vzpomínka na to byla pro chlapce stále bolestná. Kdyby byl tehdy v dětství znal wanlo, byl by mu možná propadl jako kapitán Kelman, aby se zbavil bolesti nad tou ztrátou. Pak se ale otřásl hněvem: žal je nesmyslný cit. Jeho lítost momentálně nevyplývala ze sympatií ke kapitánovu smutku ani z bolesti nad smrtí bratra, ale spíš z toho, že si vzpomněl, jak byl tehdy nešťastný. Ještě živější a skutečnější byla v jeho mysli vzpomínka na učitele
Storm Hawka, který pro něj mnoho let tolik znamenal. Přihlížel tomu, jak ho zcela chladnokrevně zavraždil zlý kouzelník Vonotar. Smrt starého muže způsobila, že Lone Wolfova duše byla zaplavena přívalem prázdnoty. Dotkl se topůrka sekyry a v duchu přísahal pomstu.
Shora někdo zavolal. Lone Wolf se zaklonil, mžouraje proti oslnivému slunci a uviděl siluetu hlídky ve strážním koši vysoko na hlavním stěžni Zelené Berly. Muž mával a stále něco volal. Nakonec mu Lone Wolf porozuměl. "Země! Země na obzoru!"
"To bude Mannon," řekl kapitán ještě stále zastřeným hlasem.
"Nejjižnější kirlundský ostrov. K čertu!" vykřikl najednou
úplně změněným hlasem. "Už mám dost té kocoviny!"
Lone Wolf nemohl věřit svým očím: kapitán se narovnal, odhrnul si vlasy z čela a podíval se chlapci přímo do očí: "Je načase, abych ti pověděl něco o moři, po němž plujeme."
A hned neuvěřitelně pohotově vstal a stručně nařídil poblíž stojícímu muži, aby převzal kormidlo. "Pojď se mnou nahoru na horní palubu," vyzval drsně Lone Wolfa.
Za chvíli už ukazoval na zubatou žulovou čáru na obzoru: "To je Mannon. Rejdaň pro něj mají ale jiné jméno. Říkají mu Vrakoviště, což je velice výmluvné. Proudy kolem ostrova jsou zrádné a už mnoho lodí tam našlo svůj konec. Ale my se mu vyhneme. U Naarova pupku, my se mu vyhneme!"
Najednou měl v ruce teleskop a podával ho Lone Wolfovi: "Podívej se, chlapče."
Lone Wolfovi nejdřív trochu vadilo, že vidí všechno vzhůru nohama, ale pak si na to zvykl. Viděl, jak
se vlny divoce vrhají proti hrozivým jehlám skal. Na viditelné části ostrova nebyla vůbec žádná vegetace. Se zdvořilým zájmem si Lone Wolf prohlížel pochmurné kamenné stěny, neboť věděl, že ho kapitán sleduje.
Už už chtěl teleskop vrátit, když nad žulovými výčnělky skal zahlédl něco, co vypadalo jako mračno rojícího se hmyzu. Jenže to nebyl hmyz - na hmyz to bylo trochu velké. Přitiskl si okulár k oku, aby měl ty tvory v zorném úhlu.
"Zdá se," poznamenal, "že budeme mít potíže."
"A copak by to mělo být, u Vashnova bezedného chřtánu?"
Lone Wolf ukázal na rychle rostoucí skvrnu na obloze. Znovu přiložil teleskop k oku a teď už poznal, že to je letící hejno stovek Zlanbeastů, kolem nichž se třepetají Kraani jako krajková pavučina. Všichni mířili přímo k Zelené Berle. Kapitán popadl teleskop.
Za okamžik volal hlasem, který by i on uznal za silný: "Připravte se na bitvu!"
3
Tvorové s netopýřími křídly se za chvíli vznášeli nad lodí. Kdákali a čiřikali mezi sebou a chystali se na útok. Lone Wolf děkoval bohům, že má meč, sekyru i dýku u sebe, že je nenechal na palandě. Zlanbeasti a Kraani drželi sítě, naplněné po zuby ozbrojenými Giaky. Chlapec měl pocit, že ti zakrslíci mají ještě větší strach než on.

Pomyslel na Holmgard. Ulnar věří, že z moře městu nehrozí žádné nebezpečí, ale jestliže jsou Zagarnovy vzdušné síly schopny snést letky Giaků na jedinou loď, nevypadá budoucnost hlavního města Sommerlundu příliš slibně.
Jeden Zlanbeast vysadil Giaky na horní palubu přímo za Lone Wolfa. Někteří Giakové přitom zahynuli pod nohama svých druhů, ale většina se jich hned postavila na nohy, připravena k boji. Ale když Lone Wolf jedním máchnutím meče uťal hlavy tří nejdrzejších útočníků, Giakové poněkud zaváhali. Sekyrou, již držel v druhé ruce, odrovnal Lone Wolf dalšího. Pak s ní prudce švihl vzad a rozpáral Giaka, který se chystal k útoku zezadu.
To už si všimi, že všichni útočníci buď zmizeli nebo leží mrtví na palubě. Avšak to neplatilo o celé lodi. Nahoře na stožáru trhali Kraani svými zobáky lano, jímž byly připevněné plachty. Někteří Zlanbeasti letěli zpátky na Mannon, ale určitě jen proto, aby se vrátili s dalším nákladem Giaků.
Pak Lone Wolf slyšel bědování umírajících námořníků. Čím pomaleji umírali, tím hlasitěji naříkali. Vydal se směrem k nim a objevil na přední palubě změť zápasících těi, mezi nimiž vynikal kapitán Kelman: jeho šavle lítala sem tam, jako by ožila. Lone Wolf se bleskurychle vmísil mezi bojovníky a s vědomím vlastní nenasytnosti sekal do Giaků. Pokaždé, když jeho meč nebo sekyra zasáhly cíl a ohavná tekutina vytryskla na dřevěnou podlahu, měl překvapivý pocit radosti. Připadalo mu, že zabíjet Giaky je snadné. Nic to nebylo ... prosím, další je mrtvý!
Pak však skrz mlhu své ničící šílenosti postřehl zlověstnou postavu. Prosekávala si cestu změtí námořníků a Giaků. Byl to vysoký mohutný Drakkar s lidským tělem, ale s obličejem, který vypadal jako
maska šklebícího se, pohrdavého a neovladatelně nenávistného kostlivce. Ostrým širokým mečem z tmavého kovu sekal bez rozdílu do všech, kdo mu stáli v cestě. Bylo zřejmé, že jeho cílem je Lone Wolf.
Mladý rytíř odstrčil pár statečných mužů, kteří ho chtěli svými těly zaštítit před blížící se pohromou. Toto bude jen jeho zápas! Nedbal na nadávky námořníků. Teď anebo...
Drakkar rozťal mečem vzduch přímo nad Lone Wolfovou rychle uhýbající hlavou. Chlapec vyrazil vpřed, vytasil dýku a zamířil na břicho protivníka. Ostří sice minulo cíl, ale Drakkar ustoupil. Lone Wolfův meč pak vyrazil, aby rozťal nepřítelovo stehno, avšak rána byla jen povrchová. Drakkarův černý meč namířil ohromným obloukem na Lone Wolfův krk. Ale Lone Wolf se sehnul, jak nejníž mohl. Ostří mu zasvištělo okolo uši. Upustil dýku, prudce se vztyčil a vytáhl sekyru, sekaje současně mečem v naději, že zasáhne cíl.
Drakkar myslel pomalu, ale přesto došel k závěru, že kromě Lone Wolfa jsou všichni ostatní nepřátelé zcela bezvýznamní. Soustředil pohled svých žhavých očí na zeleně oděnou postavu rytíře Kai. Na tváři kostlivce se roztáhl strašný škleb, jeho meč vyrazil rychlostí blesku. Lone Wolf se zapotácel a skoro upadl. Černý meč mu na rameni probodl plášť, takže byl doslova přibodnutý k palubě. Byl bezbranný, zbraně měl zamotané do tuniky. Drakkar stál na jeho břiše a zoufale se snažil vytáhnout meč z dřevěné podlahy. Šedavě sliny mu tekly z úst a krev z ran na stehnech kapala na Lone Wolfa. Lone Wolf viděl nad Drakkarovou postavou racky, kteří se prohánělí vzduchem, jako by se nic nedělo. Chlapec si uvědomil, že se blíží smrt. Dýchal ztěžka, protože mu břicho tísnila Drakkarova noha.
V okamžiku, kdy se útočníkovi podařilo vyrvat meč z paluby, objevil se za ním Brel. Zjizvený námořník se zašklebil a přehodil kus lana kolem krku nepřítele. Drakkar zvedl volnou ruku, aby lano uvolnil, ale Brel už ho utahoval. Drakkar ztratil na chvíli rovnováhu a to Lone Wolfovi stačilo, aby vyrazil se sekyrou a namířil ji na netvorovu hruď. Ten chraplavě zaječel a upustil meč. Brel obtočil lano ještě jednou a vrhl se k okraji lodi. Drakkar sebou mlátil, jeho kostnaté tělo se zmítalo křečovitými pohyby. Lone Wolf mu prudce zasekl meč do krku. S posledním vzdorovitým výkřikem Drakkar zemřel.
To okamžitě zapůsobilo na Giaky. Byli totiž vždy vedeni k tomu, aby se řídili příkladem silného vůdce. Jakmile vůdce ztratili, byla jejich vůle k boji oslabena a oni propadli zmatku. Začali ustupovat na záď a něco zmateně blekotali. Na útok kapitánova mužstva téměř nereagovali. Většina z nich spadla do vody, dávajíce přednost utopení před ostrými zásahy čepelí rozlíce-ných námořníků.
Nahoře ve vzduchu Zlanbeasti a Kraani poznali, že bitva je ztracená. Pro ně to ovšem byla jen menší potyčka. Zatřásli obrovskými křídly a jeden po druhém odlétali směrem ke vzdáleným břehům Mannonu.
Po bitvě zavládlo na lodi tísnivé ticho, přerušované pouze sténáním umírajících a šplouchánim vody, když neobřadně házeli mrtvé Giaky do moře. Kapitán ohlásil, že přišlo o život dvanáct mužů a tři další pravděpodobně zemřou dřív, než skončí den. Jeho hlas nebyl víc než sípáni. On sám utržil bodnou ránu do zadní části těla, což mu ani tak nepůsobilo velkou bolest, jako spíš znevažovalo jeho osobní pojetí úcty-hodnosti.
"Děkuju ti," prudce uchopil Lone Wolfovu ruku a tiskl ji a potřásal s ní, jak nejvíce mohl. "Bez tebe by možná ti neřádi..."
"Nemyslím, že byste měl děkovat mně," ukázal Lone Wolf na Brela, jenž ošetřoval raněné. "Víte, on mi zachránil život."
Vzápětí se zachvěl, protože si uvědomil, jak nevhodné je to, co říká.
"Život je laciný," prohodil kapitán pohrdavě. Vracela se mu jeho obvyklá jistota. "Tys jich v poslední hodině sám pár zachránil."
"Život není laciný," opravil ho Lone Wolf rozhodně a náhle pocítil hněv. "Pokaždé, když někdo zbytečně zemře, je to ztráta pro nás všechny. I ti zplozená Temnot stojí za slzičku."
"No, no!" podivil se kapitán.
Za dvě hodiny opravili na Zelené Berle stěžně a plachty, další člen posádky podlehl zranění a loď pokračovala ve své cestě do Durenoru. Lone Wolf pomáhal ošetřovat raněné a taky si udělal čas, aby se zase umyl. Z palub smyli skvrny krve a tekutiny, která kolovala v žilách zplozenců Temnoty. Všichni cítili na tváři čerstvý vítr, když loď pečlivě obeplouvala Kirlundské ostrovy a směřovala na východ k Port Baxu. Za týden, možná dřív, bude Lone Wolf v Durenoru.
Ale měl to být dlouhý týden, alespoň zpočátku.
4

Následující tři dny minuly bez problémů. Lone Wolf se občas procházel po palubě ve snaze přesvědčit sám sebe, že na zdánlivě nekonečné ploše oceánu je stále něco nového a zajímavého. Většinou však byl zavrtaný do pokrývek na svém lůžku a četl knihy, které si vypůjčil od členů posádky. Většina jich nestála za moc, ale zpočátku ho bavily. Zaháněly nudu dlouhé cesty. A odpočinek pomáhal tělu, aby se dalo do pořádku. Cítil, jak se mu drobnější rány hojí a jak ze svalů mizí napětí a vyčerpání z posledních několika dnů. Použil nově objevené síly Kai na odstranění modřin a řezných ran, jež utržil v bitvě proti silám Temných pánů. Byl to dlouhý, pomalý proces, neboť potřebné mentální úsilí ho vyčerpávalo. Brzy si uvědomil, že jeho schopnosti nejsou jakousi jednoduchou milou hračkou, s níž by si mohl hrát, kdykoli se mu zachce. Naopak, kladly značné požadavky na jeho vytrvalost. A tak nechal některé drobné oděrky, aby se vyléčily přirozeným způsobem. Pomalu bledly a posléze zmizely. Ten čas pro něho znamenal taky duševní odpočinek: vzpomínky na hrůzy, které prožil, narušovaly jeho sny stále méně. Během první noci na Zelené Berle ani nevěděl, kolikrát se probudil vlastním nářkem v přesvědčení, že se k jeho krku blíží ostré zuby vlkodlaka, nebo že ho do sebe vtahuje beztvaré Naarovo Zlo. Teď už spal většinou klidně.

Rozhodl se, že navštíví raněné námořníky. Povídal si s nimi o všem možném. Opakoval si stále, že k tomu má důvod zcela lidumilný, že nechce nic jiného než vnést trochu změny do jejich šedých dnů - ale občas si poctivě přiznal, že důvod k návštěvám je prozaicky sobecký: totiž i když konverzace s námořníky byla naprosto plytká, přeci jen to bylo něco jiného než stálé ležení na palandě a čtení hloupých knih. A byly to

opravdu hloupé knihy, to musel přiznat. Vždycky si myslíval, ač nevěděl proč, že posádky obchodních lodí čtou ve volných chvílích fantastické příběhy o odvaze a smělých kouscích na moři. Místo toho našel jen sentimentální románky o vztazích mezi muži-léčiteli a ženami-léčitelkami. Léčivé schopnosti, které knihy popisovaly, mu připadaly nesmírně elementární. Během doby strávené s raněnými námořníky poznal, že může stale více hojit jejich rány jenom soustředěním své mysli. Za skřípění lan a pokřikování racků pozoroval, jak se hluboké rýhy po ranách mečem zužuji, okraje srůstají a kůže je zase hladká, skoro jako kůže dítěte.

Uvědomoval si, že po dlouhé době zase cítí mír v duši. Doba nečinnosti na něj působila blahodárně.

To vše se čtvrtého dne změnilo.

Bavil se se Senem posádky jménem Quidroth, který v bitvě s Giaky a Kraany přišel o nohu. Přestože zdravotnické vybavení na lodi bylo primitivni, Quidroth to prostě přežil. Kamarádi ho každý den vynesli z noclehárny na palubu, kde ležel na vyprahlých prknech a pozoroval, jak se hebké bílé mráčky loudají na modrém pozadí oblohy. Lone Wolf zjišťoval, že tento námořník je strašně nudný člověk, ale právě proto mu věnoval tolik času.

Když si čtvrtý den přestali vyprávět hloupé vtipy, chlapec se od Quidrotha odvrátil. Zelená Berla se houpala ze strany na stranu a pach mořské vody Lone Wolfovi připadal velmi silný. Ale jako by cítil ještě něco jiného. Nejdřív nebyl schopný ten štiplavý zápach identifikovat, ale pak si všiml, jak mezi prkny paluby vystupují proužky dýmu.

"Oheň!" vykřikl a spěchal za kapitánem. Muži začali pobíhat sem tam a zmateně pokřikovali. Ranění chtěli pomáhat a motali se na palubě. Jeden šikovný

opálený námořník na ně zařval, aby zůstali, kde jsou, a nepletli se ostatním do cesty. Váhavě se tedy zase posadili na své pokrývky. Rackové, kteří dosud kroužili kolem lodi, usoudili, že odletět pryč znamená vyhrát.

Kapitán Kelman zkoumal buď mapu, nebo sklenici s wanlem. Obojí leželo vedle sebe na stole a bylo těžké říci, co kapitán považuje za důležitější. Lone Wolf by byl řekl, že pravděpodobně wanlo, ale teď měl v hlavě jiné věci.

"Oheň!" vyrazil ze sebe. ,"V nákladovém prostoru hoří."

Kelman okamžitě zareagoval.

"Do řitě a měchýře Naarova!" křičel. "Na téhle lodi oheň nestrpím."

Lone Wolf si později nikdy nevybavil, jak tehdy kapitán odešel z kajuty. V mžiku mladého rytíře odstrčil a řítil se na horní palubu. Ještě před chvílí stál Kelman vedle něho a teď už slyšel jeho hlas z dálky, jak nařizuje mužům, aby naplnili vědra vodou a dusili oheň pokrývkami. Teprve po několika minutách a velmi pomalu Lone Wolfovi došlo, že by taky mohl pomáhat hasit plameny.

Asi hodinu, možná o něco víc, trvalo, než posádka zmohla oheň za neodborné Lone Wolfovy pomoci. Muži utvořili řadu a podávali si vědra plná mořské vody. Někteří použili srolované pokrývky a tloukli jimi do plamenů. Stručné, často nesrozumitelné pokyny jedněch a odpovědi druhých spolu se syčící vodou a prskajícími horkými oharky se spojovaly do ohlušujícího rámusu.

Konečně bylo možné pověřit několik mužů, aby hlídali v nákladním prostoru pro případ, že by oheň znovu vypukl. Ostatní, vyčerpaní a umouněni, odklo-pýtali, aby si odpočinuli. Lone Wolf byl taky únavě-

ný, ale kapitán Kelman vypadal, že má ještě spoustu energie. Rozhodně se choval mnohem oleji, než jak ho Lone Wolf dosud znal.

"Asi bychom si měli promluvit o samotě," řekl kapitán Lone Wolfovi. Pod paží držel něco zabaleného v pokrývce.

"Nechci dělat paniku, ale..." nedomluvil.

Ubírali se ke Kelmanově kajutě podél ohořelých dřevěných konstrukcí lodi, které skýtaly žalostný pohled. Když byli na místě, kapitán beze slova vysypal obsah rance na stůl. Ukázalo se, že to je velká hliněná nádoba, začouzená a opryskaná, a útržky ohořelých hadrů. Kromě typického pachu po ohni z toho bylo silně títit cosi olejnatého. Lone Wolfovi hned došlo, co se stalo.

"Sabotáž," zašeptal.

"Tak," přikývl Kelman. "Sabotáž. Nebyla to nešťastná náhoda. Někdo je za to zodpovědný, ať mi Naar vyzobne mozek, nemám-li pravdu. Některý ten pacholek Temných pánů se musel vetřít na loď, ochotný setkat se se svým vlastním koncem, jen aby ti zabránil v další cestě. Jestli ho najdu, bude viset na ráhnu tak dlouho, dokud z něj vrány neservou poslední kus jeho hnusného zba-bělýho těla. Dej si trochu wanla a já ti řeknu, co se mu ještě stane."

Lone Wolf odstrčil nabízenou láhev.

"Ale vaši lidé by přece za tu dobu už museli vetřelce objevit?"
"Nejde o vetřelce, aspoň si to myslím. Najal jsem tuhle posádku v holmgardských krčmách noc před vyplutím. Nerad to dělám, ale neměl jsem jinou možnost, když jsme museli tak narychlo vyplout. To je ta potíž s potentáty a jejich posly: ve stejném okamžiku, kdy ti dají rozkaz, očekávají, že ho provedeš. Neumějí být trpěliví, to je jejich problém."
Přes vážnost situace se Lone Wolf neubránil mírnému úsměvu: kapitán Kelman byl poslední, kdo měl právo kritizovat netrpělivost.
Kapitán rychle pokračoval, ale přesto si všiml výrazu na Lone Wolfově tváři. "Někteří z nich jsou spolehliví, to vím, znám je z dřívějška. Šikovní lod-níci. Ale ostatní vypadali jako Agarash naruby, když jsme je najímali. Mohl mezi nimi být kdokoli, A taky asi byl."
Kelman těžce dosedl na vyřezávanou dubovou židli a sykl, když se zraněnou zadnicí dotkl sedadla. Pak zřejmě usoudil, že sklenice s wanlem už stála na stole moc dlouho, a dal si z ní zadumaně pořádný lok. "Tohle je nápoj!" mumlal. "Ještě štěstí, že dole v úložném prostoru žádný nebyl. To by byla celá loď vzplanula jako prskavka. Ale stejně mám pořád problémy."
Lone Wolf se k němu naklonil. Změnil rozhodnutí - dotkl se špičkou prstu láhve s pálenkou. Kapitán přikývl a sáhl do skříňky za sebou pro sklenku. "Poslu si," pobídl chlapce kategoricky. "A taky mi ještě jednu nalej, buď tak hodný."
Zaklonil hlavu, dopil svou číšku a pak ji trochu nejistou rukou přidržel před Lone Wolfem.
Lone Wolf si nalil do skleničky kapku ohnivého nápoje a Kelmanovi na jeho naléhání půl pinty.
"Jaké problémy?" zeptal se.
"Potraviny," zaúpěl kapitán a bouchl velkou pihovatou pěstí do stolu. "Potraviny a voda! Lidi to potře-bujou k přežití, víš."
Lone Wolf přitakal Ano, už si toho všiml. Dal si kapičku wanla a cítil na jazyku jeho žár.
"Problém je v tom, že jsme měli všechny zásoby a pitnou vodu v tom skladu. Je to zapeklitá situace. Jen tohle nás neuživí!" zamával sklenicí a pohřbil všech-
ny fyzikami zákony, protože ani kapku nevylil. "Bylo by zajímavé to zkusit, ale určitě to není možné. Polovina sudů s vodou popraskala, něco zbylo, možná by to stačilo, kdybychom se nemyli. Což by nemělo vadit. Stejně nechápu, co je na mytí dobrého."
Mohutně krkl.
"Horší je to s jídlem. Budeme si muset o pár dírek utáhnout opasky. Do Port Baxu to máme už jenom tři dny - snad dva, když bude příznivý vítr. Možná by nám mohlo stačit to, co máme. A v Port Baxu si pak dáme bene. Nejlepší a největší hostinu, jakou kdy pro tebe maminka vymyslela,"
"A když nebudeme mít příznivý vítr?" Lone Wolf cítil, jak mu wanlo zamlžuje mozek. Divil se, jak kapitán může tu věc konzumovat v takovém množství.
"Haha! Pak budu muset porazit plavčíka, nebo udělat něco jiného stejně záslužného," křičel kapitán. Ale hned kvapně dodal: "To je jen vtip. Plavčíá nemají chutné maso."
Shora k nim dolehlo voláni. Zřejmě byl někdo z posádky na stráži, zatímco ostatní odpočívali.
"Loď! Loď na levoboku!"
Kelman a Lone Wolf se vyškrábali na nohy a utíkali na palubu. Ano, daleko na horizontu viděli podivné plavidlo. Mělo trojúhelníkové plachty a Lone Wolf poznal, že to je katamarán.
"Nevěděl jsem, že se dvoutrupé lodi stavějí takhle veliké," poznamenal kapitán a cucal si pramen vousů. "Ať shniju, jestli se dělají v Sommerlundu a Durenoru. Není mi jasné, odkud pluje. Ani nemá vlajku," dodal poté, co obhlédl situaci teleskopem, který si vzal, než vyběhli na palubu.
"Co to je?"
"Co co je, chlapče?"
"Tamhle," ukazoval Lone Wolf.
"U Nyxatorových podvlíkaček!" zaklel Kelman. "To je přece jeden z našich záchranných člunů! A jeden muž v něm! Ať mě Zagarna zakousne, jestli..."
V tom okamžiku už to došlo celé posádce, neboť se náhle ozvalo šťavnaté nadávám. Zelená Berla byla vybavená jen dvěma čluny a ty se spouštěly na vodu pouze v největším nebezpečí. V případě, že by se loď potápěla, jen tak tak by se do nich vešla celá posádka a nejnutnější potraviny. To, že jeden z mužů byl schopen odsoudit polovinu svých druhů k smrti, vyvolalo hněv.
Kelmanovi trvalo dost dlouho, než své muže přesvědčil, že nemá smysl spouštět druhý člun a pronásledovat zrádce. Lone Wolf se opřel o zábradlí a pozoroval, jak se člun lehce pohybuje po zvlněné hladině směrem ke katamaránu. Kapitán svým bystrým zrakem poznal, že na něm vesluje jen jeden člověk, a přece člun plul obdivuhodně rychle. To by žádný lidský tvor nesvedl. Takovou sílu by neměl ani člověk se schopnostmi Kai. Nemohl uvěřit, že by byl nějaký Drakkar zůstal neodhalen skoro čtyři dny na lodi. Možná, že to byl Helghast. Ale to se mu taky nezdálo pravděpodobné. Uměle "lidský" vzhled Helghasta by určitě poznali, kdyby se mezi nimi pohyboval. A tak jediné smutné vysvětlení bylo, že zrádcem byl některý Sommlending a že se dun pohybuje tak rychle díky nadziranimské magli.
Kapitánovo podezření se potvrdilo, když se zčista jasná snesla mlha a ukryla jak prchající člun, tak vzdálený katamarán. Muži se snažili rozeznávat tvary a pohyby, ale vlastně jediné, co viděli, byl závoj šedivé nicoty. I zvuky byly v přikrádající se mlze ztlumené, dokonce i plácání vln narážejících na boky Zelené Berly znělo podivně vzdáleně.
Jak mlha padla, tak se zase zvedla a zmizela. Odtáhla, jako by sám Naar vdechl těžká, vodou nasáklá mračna. Zmizel člun i záhadný katamarán. Kolem dokola byla jen hladina zčeřené zelené vody. Zrádce jako by se propadl a plány posádky na krvavou pomstu už byly bezpředmětné.

Lone Wolf pocítil překvapivou radost z toho, že to tak dopadlo. Od té doby, co byl zničen klášter Kai a všichni jeho přátelé zahynuli, zabil vědomě nesčíslné množství sluhů Temných pánů - lidí i Giaků, na tom nezáleželo. Ačkoli nevěděl proč, potěšilo ho teď, že byl jeden život ušetřen. Věděl, že pomsta, kterou by byla posádka Zelené' Berly na zrádci vykonala, by byla krutá, a on nehodlal být svědkem dalšího násilí.
Tu se vedle něho objevil Kelman.
"Dnes bude večeře pěkně neveselá," řekl bez úvodu. "A můj stůl ještě neveselejší. Kapitán lodi musí s posádkou sdílet dobu odříkání. Někteří muži proklínají den, kdy ses nalodil. Říkají, žes nám přinesl smůlu. Takže by bylo vhodné, kdybys dnes seděl se mnou a s důstojníky. Budou ohřáté zbytky - při nejlepším. Při nejhorším nic. Radím ti, aby ses držel blízko mě."
Lone Wolf okamžitě souhlasil.
"Dobrá. Nerad bych videi, jak ti trčí rukojeť dýky ze zad - teď, když jsem si tě tak oblíbil. Ztřeštěnej kluku!"
Kapitán z legrace Lone Wolfovi naznačil sevřenou pěstí ránu do nosu a mladý rytíř reagoval v podobném stylu. Culili se na sebe jako dva blázni.
"Teď zmiz," nařídil Kelman. "Mám nějakou práci."
Ta "práce" byla řeč k mužstvu. Lone Wolf, který odešel do noclehárny ji slyšel otevřeným palubním okénkem. Kapitán své muže dlouze káral za to, čemu říkal "proradnost", protože dávají Lone Wolfovi vinu za různé nehody, jež je potkaly od okamžiku, kdy
vypluli z Holmgardu. Vysvětloval jim, že chlapec dosud zachraňoval životy všech, a padne-li Sommerlund do rukou Temných pánů, všichni zemřou. Vyjadřoval se kriticky i k předkům některých členů posádky, ale tomu Lone Wolf dobře nerozuměl. Nakonec kapitán jen tak mimochodem dodal, že zásoby potravin a pitné vody jsou nepatrné, a z toho důvodu budou po zbytek plavby příděly omezené, a že koho chytne při krádeži potravin, ten dostane sto ran bičem, možná dokonce tisíc a ještě mu usekne hlavu. Sekání hlavy začne dole u nohou a bude pomalu postupovat výše. A navíc on, kapitán Kelman, si osobně vyďobne játra kohokoli, kdo... Lone Wolf už začínal chápat a zřejmě už pochopilo i mužstvo, protože se všichni začali smát a tleskat zároveň.
Lone Wolf se usmál a pak ho napadlo, že by se mohl umýt. Uvědomil si však, že je vody nedostatek. To je zajímavé, jak zvyk ovlivňuje mše jednání, pomyslel si. Pověsil ušmudlaný ručník na věšák u palandy a pořád se usmíval.
Pak si zul boty, zhroutil se na pryčnu a několik hodin pobýval tisíce mil od tohoto světa.
5
A jako Qinefer před několika dny i on měl sen.
Byl to trochu zmatený sen a později si z něj těžko dal něco dohromady. Procházel se po louce plné chudobek a držel se za ruku s tou černovlasou dívkou, kterou nedávno potkal - ale jen na tak žalostně krát-
kou chvíli - na Ulnarově dvoře. Povídali si vtipy, které byly ve snu ohromně legrační, ale po probuzení si z nich nepamatoval vůbec nic. Nebyla už oblečena do hrubého, doma tkaného oděvu, ale do pláště řádu Kai. U pasu měla široký meč a usmívala se. Po jednom výborném vtipu, který jí vyprávěl, ho uchopila za pravou paži a přehodila ho přes rameno do trávy. On vytáhl meč z pochvy a předstíral, že se s ní bude bít.
Ale ona přitom zprůsvitněla, solidně a normálně vypadal jen její meč. A ten rychle sekal do vzduchu, v němž to náhle zčervenalo a bouřilo. Blesky protínaly oblohu, ale ta byla kupodivu modrá. Pak zmizel najednou i její meč: byl z něj nejdřív mlžný obláček a pak už jen skoro nezřetelné chvění. Potom se ztratil úplně.
A Lone Wolf zůstal sám na ohromné pláni, nyní holé, pokryté jen šedým pískem. Tušil, že mu hrozí nějaké nebezpečí, ale nechápal, co by to mohlo být. Slunce viselo na obloze jako planoucí žlutá pochodeň, jejíž žár mu zraňoval oči, jako by se jimi chtěl prodrat až k jeho mozku. Bosé nohy sotva dokázaly stát na horkém písku. Byl nahý, až - jak směšné - na opasek s pochvou na meč. Meč držel v ruce a mával jím proti obloze, vykřikoval slova, která nedávala smysl, a po bradě mu tekla spousta slin.
Na vrcholku jedné duny sedělo malé červenohně-dé stvoření a ironicky se na něj dívalo. Vypadalo jako křeček, jen bylo trochu větší, asi jako králík Jeho červená očka se mu vysmívala, to bylo jasné. Nejdřív si myslel, že zvíře je ta hrozba, kterou tušil. Bez přemýšlení mu poslal nadávku a zamával mečem. Zvířátko ho chvíli ignorovalo a cpalo si spokojeně dál horký šedivý písek do syslích torbiček.
Najednou k němu skočilo, elegantně se přitom vyhnulo oblouku, který opsal jeho meč, a lísalo se mu
k nohám. Cítil hrubý jazýček, lízající mu prsty u nohou a rychlé oddychování, ovívající mu holou kůži. Pokusil se uskočit, ale tělo odmítalo poslechnout rozkaz přicházející z mozku. Jen končetiny se hýbaly, jako by byly pod vodou. Cítil odpor vzduchu a pochopil, že je chycen do pasti jako pavouk do medu. Směšné bylo i to, jak pomalu vyrážel mečem proti tomu malému tvorečkovi.
Zvířátko se mu stále dívalo do očí, i když se k němu pomalu blížilo ostří meče. Lone Wolf z něj měl zvláštní příjemný pocit, dokonce k němu cítil i důvěru. Věděl, že by nebyl schopen zvíře zabít, ani kdyby chtěl. Zároveň však zvířátko jako by žadonilo o milost, o to, aby se dobrovolně rozhodl, jestli chce jeho život ušetřit.
Meč se zastavil. I to zastavení bylo jaksi zdlouhavé jako všechno, co dělal v té tiché šedé poušti.
Zvíře vyhodilo zadníma nohama obláčky písčitého prachu a odhopsalo od něj. Vrátilo se na písčitý kopeček, na němž ho zahlédl nejdříve, a kriticky si ho prohlíželo červenavýma očima. A zase začalo požírat písek, přední pacičky se mu pohybovaly nesmírně rychle, jako v křeči. Jak tam sedělo s tělíčkem vztyčeným, viděl, že má na bříšku kožíšek nevýrazně šedivý. Jedlo hladově a stále se při tom na něj posměšně dívalo.
Ačkoli měl ústa vyschlá, cítil v nich kyselou chuť. Jazyk a rty byly jako gumové, když je nutil vyslovit s bolestivou pomalostí několik slov.
"Ale ... kdo ... jsi?" zeptal se.
A v tu ránu se obloha potáhla černými mraky a ochladilo se. Začalo prudce pršet, proudy vody zalévaly nejen jeho, ale

i písek kolem a měnily ho v čer-navou blátivou mokřinu. Červenému zvířátku zřejmě liják nevadil: začalo se mýt, malými ostrými drápky
předních paciček si pilně čistilo jemnou, měkkou srst za oušky.
Cítil, jak prudce letí šerým prostorem a míří přímo ke středu slunce. Světlo mu rozdíralo oči a horko spalovalo tělo. Byl stále blíž a blíž, až už neviděl nic kromě nesmírné stěny oslepujícího jasu. Nevědomky zasténal, jak mu tělo do sebe neúprosně vtahovala síla ohně. Beznadějným pohybem se snažil nahmatat meč, ale ten zmizel. Bude pohlcen divokými ohni slunce! Zašeptal modlitbu pro Ishir, aby ochránila jeho duši, ať už jeho tělo znuzí kamkoli.
A už byl zase nahoře na své pryčně, zalit lepkavým potem. Okénkem viděl, že už je večer. Na většině paland kolem něj chrápali námořníci, zotavující se po vyčerpávajícím dni. Na palubě zůstali jen ti, kteří měli hlídku.
Zachvěl se, když si vzpomněl, co se mu zdálo. Donutil se vstát. Použil primitivní záchod a na obličej si nacákal trochu mořské vody. Slíbil kapitánovi, že bude večeřet u jeho stolu, ale netěšil se na to.

3 ZTROSKOTÁNÍ

i
Večeře byla horší, než Lone Wolf očekával, vlastně horší, než si vůbec uměl představit. Lodní kuchař prostě naložil na talíře zbytky z předešlého dne a doufal, že to nějak vyjde. Výsledek byl úděsný. Lone Wolf ani nevěděl, jestli mu vadí, že jsou porce tak malé, nebo jestli je vlastně rád. Snažil se nemyslet na to, co jí. A hlavně se snažil nemyslet na to, jak to bude s jídlem, než doplují do Port Baxu.
"Báječné!" zvolal kapitán, když dojedl, a přísně se rozhlédl. Dal tím najevo, že nebude trpět žádné stížnosti. Kromě Lone Wolfa a kapitána sedělo u stolu pár nervózních mužů. Při jídle toho moc nenamluvili.
Lone Wolf je podezíral, že by raději seděli a jedli s ostatními. Tvářili se vyhýbavě a něco pochvalně drmolili. Lone Wolf se v duchu usmíval: během večeře na jejich tvářích viděl, co si vlastně doopravdy myslí.
Muži se jeden po druhém omluvili a odešli z kapitánovy kajuty. Zůstali jen Lone Wolf a Kelman. Mladý rytíř se taky chystal rozloučit, ale než to udělal, objevil se kuchař, aby odnesl špinavé talíře. Lone Wolf mu je pomohl složit a srovnat příbory a kořenky.
Kelman pak zatleskal, protože dostal nápad.
"Samor!" zvolal.
"Prosím?"
"Samor," opakoval kapitán. "Zahrajeme si Samor,"
Lone Wolf o té hře již slyšei, ale nikdy ji nehrál. Věděl, že vyžaduje inteligenci, smělé kombinační schopnosti a odvahu blufovat, protože na hracím plánu proti sobě bojují dvě skupiny figur. Byl by rád zjistil, jak se to hraje, a řekl to kapitánovi, ale taky mu hned s omluvami vysvětloval, že si není jistý, zda by se to naučil.
"Nesmysl," houkl Kelman. "Uvidíš, že se to naučíš rychle. Ukážu ti, jak se to hraje, bude se ti to líbit. A víš co, aby to bylo zajímavější, budeme hrát o malou sumičku!"
"Já si myslím, že to není..."
"Ale je! Jeden z nejlepších nápadů, jaké jsem kdy dostal. Vsaďme deset Zlatých. Budeme mít ze hry větší potěšeni, když budeme mít vyhlídku na výhru."
"Až snad někdy jindy..."
Kapitánův hlas i celý jeho výraz se úplně změnily. "Já si opravdu myslím, že bysme si měli zahrát," pronášel každé slovo velice zřetelně.
"Ale když..."
"Ale když ty si myslíš, že jsem jen starý ochmelka, který tě chce připravit o čas blbou hrou a okrást tě
o peníze. Že si to myslíš? Nemám pravdu?"
"Ne tak docela..."
Kelman se smál, jako by mu kamarád řekl dobrý vtip. "Krátce, myslíš si to! A do značné míry máš pravdu. Jsem starý opilec, a budu-li mít štěstí, vyhraju tvé zlaťáky. Vashna je mi svědkem, že nejsem tak bohatý, abych mohl výhru odmítnout! Ale to je jen část pravdy. A taky je jen část pravdy, když řeknu, že Samor je jenom hra. Podívej se!"
Zpod hromady šatstva vytáhl vyřezávanou dřevěnou krabici a položil ji na prázdný stůl. Omluvně sfoukl prach z víka.
"Už je to dlouho, kamaráde, dlouho, co jsem hrál naposledy," šeptal zahanbeně. Při otvírání zaskřípaly zrezivělé pantíky krabice a víko udeřilo hlučně o stůl. Uvnitř krabice byla černota tak hluboká, že by mohla pohltit míhající se světlo lampy, a místnost zbavená světla by vypadala šerá a zlověstná. Ale Lone Wolf tušil uvnitř krabice pohyb, jako by tam byla schovaná malá ustrašená zvířátka. Ale ten pohyb náhle ustal. Lone Wolf měl pocit, jako by mu někdo přejel vzadu po krku ostrým stéblem trávy. Zachvěl se a lekl se, že si toho kapitán všiml.
Ale Kelman se soustředil na to, co dělal. Vytáhl z krabice vybledlý kus látky, otřepané na okrajích
i v ohybech a rozprostřel jej na stůl. Lone Wolf se díval
na spirálový vzor složený z mnoha trojúhelníčků.
Bylo zřejmé, že už to je nesmírně dávno, co kdosi
látku utkal. Barvy asi byly původně výrazné a jasné,
ale čas je ztlumil na zaprášenou růžovou a vybledlou
modrošedou. Chlapec sledoval očima linii spirály až
do jejího středu, ale odtud mu oči automaticky skoči
ly zase k největšímu okruhu a sledovaly linii do stře
du a zase a zase...
S největším úsilím vůle odtrhl zrak. Ten vzor byl jako bludiště bez východu, člověk by se v něm ztratil navždy, zbaven veškeré naděje na záchranu. Pochopil nebezpečí. Jestli bude tu hru hrát, musí si dát bedlivý pozor.

Mezitím na něho kapitán mluvil, jeho slova zněla jako nezávazná konverzace.
"Před dávným časem," poznamenal a ústa mu cukla lehkým úsměvem, "si bohové pro sebe vymysleli hru a nazvali ji Život. Hra Života se hrála na rozložité podložce, které říkali Aon. Měla nesčetné milióny kamenů a každým bylo možné hýbat nesčetnými milióny způsobů. Byla to nesmírně komplikovaná hra a - jak si asi umíš představit - i bohům bylo zatěžko pamatovat si všechna pravidla a podržet v hlavě všechny rychle se měnící konfigurace hry."
Kapitánovy ruce, jakoby odpojené od těla, hladily zamyšleně látku. Zmačkaná místa se vyrovnala a barvy se rozjasnily.
"Bohům se však málokterá věc zdá nesnadná, a tak byli uchváceni nabídkou nové hry. V nekonečném čase, který měli k dispozici, plánovali nové strategie, bránili se ofenzívám a prožívali výhry i prohry. Odbíjela staletí a pak tisíciletí a bohové stále hráli tu svou hru. V jejich myslích už nebylo místo na jiné věci. A tak se z Aonu, narozeného z příměří mezi Ishir a Naarem, stala jen jakási ohromná šachovnice, hrací plán ke hře, po němž bohové dle libosti posunovali živé tvory jako umělecky modelované kousky hmoty,"
Kelman sáhl znovu do krabice a vytáhl hrst dřevěných vyřezávaných figurek. Měly groteskní podoby znetvořených divokých zvířat se vzteklými grimasami a ostrými zoubky. Byla to úplně jiná zvířata, než jaká Lone Wolf kdy viděl - snad jen v zastřeném světě snů.
"Ale po určité době se všechno opakuje," pokračoval Kelman tak tiše, že se k němu Lone Wolf musel naklonit, aby ve skřípání lodi slyšel, co říká. "Hra Života se skládala z ohromného hratího plánu, jehož motivy se - jako u každého dezénu - opakovaly. Brzy - můžeme-li uplynutí bilionů let nazvat brzy - se bohové naučili rozeznávat témata a mohli tak pokračování hry Života předpovídat. Ale s touto schopností se dostavila nuda. Jestliže všichni věděli, jaký bude další pohyb - jaký musí být další pohyb - kde potom byla zábava, jaký mohli mít zájem na tom, aby hráli dál?
Jeden z nich, nikdo neví který, pochopil, že hra je omezená, protože figurky se pohybují předepsaným způsobem. Přestože pravidla byla velice komplikovaná, přece jenom to byla jen pravidla, určená a neměnitelná. I kdyby byli bohové pravidla upravili, kdyby přidali počet možností a zvětšili rozsah volby při každém hráčově tahu, i kdyby byli vytvořili nové typy figurek s různými povolenými tahy, hra Života by stále měla své hranice: v určitém okamžiku uprostřed eónů věčnosti by přišel čas, kdy by všechny její možnosti byly vyčerpány a motiv dezénu by se opakoval. Proto dal tento menší bůh figurkám něco nového. Vdechl - možná vdechla - jim duši, malý odštěpek božství. Takže od té chvíle už nebyly pohyby figurek výlučně věcí bohů: figurky mohly samy zvolit, co chtějí dělat dál."
Na látce byla teď rozestavena spousta hrubě otesaných figurek, některé červené, jiné modré a pár jich mělo barvu, kterou nemohl Lone Wolf určit. Kapitánovy ruce se rychle pohybovaly a rozestavova-ly figurky na místa zřejmě předem určená. Přesto nebylo jasné, na jakém systému je rozmístění založeno.
"Jakmile už neměla hra Života danou šablonu, mohla opět upoutat mysl bohů. Hrají ji od té doby
zase a motiv se nikdy neopakuje. Stále používají určitý hrací plán, jenomže ten už nemá žádné ohraničení. Je nekonečný. Je to plán zahrnující celý Aon. Plán, který nikdo nikdy neukončí."
Kapitán zmlkl. Lone Wolf na něho pohlédl. Připadalo mu, že se sluší, aby něco řekl, aby nějak reagoval.
"Ta hra," pronesl. "Bohové ji stále hraji, že? A my jsme ty figurky na podložce."
"Samozřejmě," odpověděl kapitán s téměř neznatelným úklonem hlavy. Zpod houštiny vlasů se teď jeho oči dívaly na Lone Wolfa vážně, jejich pohled byl upřen do očí chlapce. "Jenomže, aby si hru ještě více zpříjemnili, sázejí na výsledek každého tahu. A stejně jako ti, kteří propadli Agdaně, i oni musí stále zvyšovat sázky, jen aby je hra více uspokojovala. Ty sázky, to jsou pochopitelně naše duše."
Teď už Lone Wolf chápal. To, co mu kapitán vykládal, nemusí být úplně pravda - je to spíš model toho, jak se věci života opravdu mají. Jako mnoho bajek, i jeho příběh byl uměle vytvořeným předivem zachyceným na kostru skutečnosti. Chlapec dychtivě poznamenal: "Asi znám zbytek toho příběhu."
Kelman přikývl.
"Během bilionů let byli někteří bozi ze hry Života vyřazeni," pokračoval teď Lone Wolf. Slova se mu drala překotně z úst. "Protože už neměli co vsadit, museli se hry vzdát. Ve hře zbyli jen tři: Ishir, Kai a Naar."
Kapitán vyjádřil souhlas pouhým pohybem ruky, jímž zároveň Lone Wolfa vybízel, aby pokračoval.
"Skoro polovina figurek je v Naarově vlastnictví a asi stejné množství patří Ishir a Kaiovi. Ale pár figurek ještě zbývá, a ty rozhodnou, kdo bude vítězem hry Života."
Kelman už rozestavěl figurky na stůl. Krabici odložil na zem vedle své židle a lokty se opřel o stůl.
"Máš skoro úplně pravdu, můj drahý příteli. Ano, kdyby ses zeptal Naara nebo Ishir, řekli by ti, že jsi pochopil hru Života. Cha cha! Oni nic nevědí!"
"Ale bohové přece vědí všechno, ne?"
"To myslíš vážně?" V Kelmanových očích bylo vidět rozčarování. Bylo jasné, že ho Lone Wolf nějakým způsobem zklamal.
Chvíli přemýšlel a pak pomalu nahlas uvažoval: "Já už vím, co myslíte. Kdyby bohové věděli všechno, pak by věděli i to, jak to dopadne. A to už by zase pro ně nebylo zábavné."
"Správně! Byl bych se vsadil o krk synovce své drahé tetičky, že jsi zrovna takové ťululum jako ostatní. Kdyby bohové chtěli, mohli by vědět všechno. Ale to oni nechtějí. Nechtějí vědět úplně přesně, co budoucnost chystá, protože kdyby to věděli, zkazilo by jim to tu jejich zatracenou hru." Kelman prudce vyskočil a přešel k nejbližšímu okénku. Chvíli se díval do tváře noci. Když potom promluvil, mluvil jakoby sám k sobě.
"Pomysli si! Jen si pomysli, co ti pošetilci zahazují! Mapa budoucnosti je před nimi rozložená jako nejskvělejší obraz, jaký kdy kdo namaloval... a ti šprý-maři, kteří se tak holedbají svou nekonečnou moudrostí, si dají závoj před oči, když se na něj dívají. Moudrost! Cha, cha! Vezmi si třeba moudrost opilého námořníka, vyhozeného z přístavní putyky! Nebo moudrost dítěte, hrajícího si s chatrnou hračkou! Kdybych byl tak moudrý jako bohové, považoval bys mě za blázna.

Anebo ještě něco." ztlumil hlas, takže skoro šeptal. Rozhlédl se kolem, jako by se bál, že někdo nepovolaný naslouchá. "Zahaleni do kukly své na odiv stavěné vševědoucnosti si neuvědomuji, jakého nebe-tyčného omylu se dopouštějí... omylu vskutku božských rozměrů."
"Hra Života," promluvil Lone Wolf rovněž tiše, "je úmyslně nekonečná. Žádný hráč nemůže nikdy vyhrát. I když Kai a Ishir se zaradují z vítězství nad Naarem, pořád bude v Aonu nějaké to Zlo. A i kdyby nás král Temnoty pohltil i s celým Magnamundem, pořád tady bude v nějaké skulince přetrvávat trochu Dobra."
Kelman neříkal nic, ale trochu se pohnul a z celého jeho těla jako by vyzařoval úsměv.
"Ale to znamená..." pokračoval Lone Wolf udiveně, "to znamená, že všechno, čeho se odvažujeme, abychom zničili Zlo, je zbytečné! Zlo je nepřítel, kterého nikdy neporazíme. Obraťte loď, kapitáne, a vraťme se do Holmgardu! A já půjdu ke králi Ulnarovi a poradím mu, aby se vzdal a podrobil Zagarnovi - protože jaký význam má pokračovat v boji, když víme, že nikdy nezvítězíme?"
Bez vyzvání si nalil do sklenice wanlo a jediným douškem ji skoro vyprázdnil. Oá mu zase zvlhly, a tak nebylo vidět slzy, které mu do nich už předtím vstoupily.
"To myslíš vážně?" zeptal se Kelman a dál zíral do tmy.
"Ne," odpověděl zahořkle Lone Wolf. Prudce postavil sklenku na stůl, takže trochu ohnivého nápoje vystříklo na špinavou stolní desku. "Ne, nemohu jen tak odhodit všechno, v co věřím, jen kvůli nějaké povídačce."
Kapitán se otočil a podíval se na něj.
"To není povídačka, můj milý mladý příteli," řekl. "Jistě, trochu jsem to přikrášlil, ale to je všechno."
"A vy věříte, že bychom to měli všechno vzdát?"
Kelman na něj vyvalil oči a vydal zvuk, o němž bylo těžké říct, zda to byl výkřik údivu, nebo hřmící hněv.
"Vzdát? Vzdát? Copak nejsi o nic víc moudrý než nějaký bůh?"
Lone Wolf nevěděl, co odpovědět.
"Bohové by to možná vzdali, jen kdyby to věděli," pokračoval Kelman po delší odmlce. "Ale jejich mysl funguje jednoduše: Zlo - Dobro, černý - bílý. Mezi těmi krajními body pro ně není nic. Ale figurky, kterým dali život, aby jich mohli používat ve hře ... my vidíme věci jinak. Ty nejsi jenom dobrý, viď? Vsadím vlastní játra, aspoň to, co z nich zůstalo, že jsi ve svém krátkém životě spáchal i něco, co by se nemělo opakovat. A já? Tady stojím, Ishir mě vybrala, abych tě dovezl do Durenoru, a to proto, jak doufá, aby jí její tahy ve hře přinesly vítězství nad Naarem. Teď mě můžeš považovat za Ishiřinu figurku. Ale spáchal jsem věci, z nichž by ti šel mráz po zádech a volal bys po slitování! Stvořili nás - s chybami, aby si udělali hru zajímavější."
Spláchl své přiznání trochou wanla - tentokrát rovnou z láhve.
"Celý Aon vytvořili s chybami," dodal mírněji, "a ani naše nejlepší úmysly nezničí jedinou z těch nedokonalostí. Ale můžeme se o to pokusit! Při všem, co je v chrámu bohů svaté, my můžeme zahnat Zlo z našeho světa natolik, aby z něj zůstalo jen drobné škrábnutí. A jestli to uděláme, to záleží jen na nás. Víš, bohové se pramálo starají o to, co se stane, o nic víc, než se hazardní hráč vlastnící milióny stará o to, že prohrál tisícovku. Bohům na tom ve skutečnosti nezáleží: je to jen součást jejich hry!"
"Ale... Ale..." koktal Lone Wolf. "Ishir a Kai - ti jsou přece na straně Dobra. Každé dítě to ví!"
"Dobra?" Kapitán si odplivl a jako zázrakem se trefil přímo do plivátka, takže to v něm zazvonilo hlubokým kovovým tónem. "Dobro a Zlo jsou vlastnosti, které znají lidé - lidé a ryby a němá tvář v lese a v polích. Pro bohy je svět jenom jmenovka. Říká se, že Ishir a Kai jsou na straně Dobra, a Naarovy mocnosti se popisují jako mocnosti Zla. Ale co ta slova znamenají pro bohy? Nic - jsou to jen visačky se jménem. Když budeme hrát Samor, jeden z nás bude mít modré figurky a druhý červené: ani na barvách nezáleží. Jsou různé jen proto, abychom věděli, která figurka je čí, to je všechno. A tak je to ve hře Života. Naarovým kamenům se říká Zlé, protože bez toho jména by se zamíchaly s kameny nazývanými Dobré." Lone Wolf mlčel.
Uvědomil si, že to, co mu kapitán říká, je rouhám. V některých krajích Magnamundu dokonce i v některých méně civilizovaných regionech Sommerlundu - by člověk byl za takové pomlouvání bohů zaživa upálen. Na základě všeho, co se kdy naučil, by měl projevit zděšení nad Kelmanovým chápáním božských skutků, ale přece paradoxně - cítil, že to, co ten člověk říká, dává svým zvláštním způsobem smysl. Ne, není to zvláštní způsob. Je to vysvětlení tolika věcí, které ho vždy trápily.
Ale nemohl v dedukci pokračovat - to by znamenalo nepovažovat bohy za víc než výmysly lidského mozku. Ta myšlenka byla sice svůdná: zapomeň na božské síly a pojetí vesmíru jako Dobra a Zla. Lidstvo se zrodilo a má volbu, jestli chce tvořit nebe, nebo peklo. Kdyby nebyli bohové, život by nedával smysl, spočíval by jen jako parazit na vyvíjejícím se Aonu. Ale kdyby bohové existovali a byli tak všemocní, jak to říkají kněží, pak jsou lidské bytosti jen vyřezávané dřevěné figurky, s nimiž se podle libovůle amorálních bytostí posunuje sem a tam po šachovnici.
Lone Wolf se usmál.
Kapitán mluvil o tom, že jsou všichni lidé stejní, směs Dobra a Zla. A zrovna tak musí pravda o Aonu ležet někde mezi těmi dvěma krajními body. Bohové existují, tím si byl jistý. O tom nemá smysl diskutovat. Ale nejsou to ty nesobecké bytosti, jak je líčí kněží. Mají nedostatky. A když vdechli něco ze své duše do bytostí, které stvořili, vdechli jim s tím i něco ze svých nedostatků.
"Chtěli jsme hrát Samor," připomněl kapitán.
"To jsme chtěli."

Kelman se posadil za stůl a postavil vyřezávané figurky na místa. "Kdyby ses zeptal kohokoli, kdo tuhle hru hraje," vysvětloval, "každý by ti řekl, že Samor vymyslel mudrc jménem Belyan asi před tisíci lety. Ale tak to není. Belyan totiž trochu pochopil podstatu hry Života a zjednodušil ji tak, abychom ji i my smrtelníci mohli hrát."
Lone Wolf si byl vědom toho, že je na něm vidět, že pochybuje o tom, co kapitán říká.
"Ano, je to tak," ujišťoval ho Kelman. "Hrajeme s živými figurkami. Tady je mých deset Zlatých." Zacinkal mincemi o stůl. "Prohraju-li, jsou tvé. A jestli prohraješ ty, doufám, že máš z čeho mi zaplatit,"
Dřevěné postavičky jaico by v mihotavém svitu lampy hýbaly hlavou.
Lone Wolf se zhluboka nadechl
"Tak mi tedy ukažte, jak se to hraje," podvolil se.

2

Samor vlastně neměl psaná pravidla - totiž, neměl žádná pravidla. Cílem bylo vzít z podložky všechny protivníkovy figurky zrovna tak, jak to Lone Wolf znal ze všech her, které hrával v klášteře řádu Kai. Ale některé rozdíly tu přece jen byly. Figurky byly ze dřeva a pokud se jich člověk nedotýkal, byly to jen nehybné řezbářské artefakty. Lone Wolfovi se chvílemi zdálo, jako by se jejich výraz měnil, ale nebyl si tím jist, a tak raději ten domnělý pohyb svádět na třepe-tavé světlo lampy. Ale jakmile se některé figurky dotkl, jako by dřevu vtiskl zdání života - a to byla součást hry. Sotva položil na některou prst, zjistil, že tím dal figurce určitou jiskru vůle, a ona se ochotně jala napadat nejbližší figurku protivníkovu. Zajetí ve hře neexistovalo: figurky prostě bojovaly a vyřazené umíraly. Lone Wolf si byl jist, že tu a tam zaslechl slabé, tichounké zasténání, jakmile napadené stvoření upadlo v agónii a posléze přestalo existovat ... až později, jak doufal, bude pěkně uloženo do krabice a připraveno na další hru.
Jeho figurky byly červené, Kelman měl modré. Totiž, většinou to tak platilo. Ale ještě tu byla jedna stránka hry: někteří dřevění bojovníci měli falešné barvy. Pak nebylo možné rozeznat přítele od nepřítele, dokud člověk na figurku nepoložil prst. Byla-li tím, co hlásila barva, vrhla se na nepřítele. Ale byl-li to omyl, otočila figurka hlavu a pořádně ho do prstu kousla. A systém loajálnosti se stále měnil, takže figurka, která byla před pouhým okamžikem vaše, teď patřila nepříteli.
Lone Wolf brzy poznal, že jediný způsob, jak ve hře vyhrát, je dotknout se velice zlehka co největšího počtu figurek. Když to objevil, prsty už mu vydatně krvácely. Pohyboval rukama po rozložených figur-
kách skoro rychleji než očima, jemně se dotýkal té či oné. Skoro si ani nevšímal, že kapitánovy ruce dělají totéž. Někdy se Lone Wolf omylem dotkl modré figurky a obvykle se mu za to dostalo vydatného kousnutí. Ale občas byla figurka jeho dočasným spojencem a tu napadala svého někdejšího přítele.
Čas ubíhal, Lone Wolf ani nevěděl, jak dlouho už hraji. Byl unavený neustálými pípavými výkřiky ztracených figur. Myslel jen na to, jak je tato hra - přesně jako hra Života - hrozně marnotratná: vysávala duše a vyplivovala je a to všechno bez zřejmého účelu. Necítil žádné zadostiučinění z toho, že zaháněl vojsko kapitána Kelmana. Zraněné prsty si iristinktivně hned hojil - vždyť bylo k zlosti, jak zdržovaly jeho taktické plány. Jediné, po čem toužil, bylo, aby hra co nejdřív skonala, aby se mohl odebrat na svou palandu a ponořit se do sladkého spánku. Odmítal se cele soustředit na Samor.
Nakonec zbyly na spirálovém vzorci jen dvě figurky a obě byly červené. Strnuly a tvářily se na sebe nepřátelsky.
"Myslím, že jsem vyhrál," pronesl Lone Wolf una-. véně.
Kapitán si nalil wanlo a s bezvýraznou pohostinností ukázal na Lone Wolfovu sklenku. Jen tak letmo řekl: "Jsi si tak docela jistý, milý mladý příteli? Vypadá to sice, že ty figurky jsou tvoje, ale jsou opravdu tvoje? Víš, že barva může lhát: třeba jsou ve skutečnosti modré a pouze se převlékly!"
"Pojďme se vsadit!" vykřikl Lone Wolf, který v sobě objevil dychtivost po výhře, o níž do té doby nevěděl.
Zelená Berla se zakymácela náhlým nárazem bočního větru. Jen tak tak, že se ty dvě dřevěné figurky udržely na místě.
Kelmanovy pohyby byly účinkem wanla trochu zpomalené. "Mám nápad, o co se vsadíme! Hněv boží
na tohle bezcenné zlato!" křičel a smetl mince na zem. ,"Vyhraješ-li tuhle hru, dám ti láhev něčeho cennějšího."
"Láhev wanla? Bez toho se docela dobře obejdu."
"Ne. Láhev, kterou mi darovala osobně Ishir,"
"Myslel jsem, že na ni nevěříte!"
"Co tě to napadlo? Sladká Ishir! Měl jsem ji jako vlastní dítě."
Lone Wolf už pochopil Kelmanovu tragédii: moc toho namluvil, ale vlastně nic neměl.
"Dobrá," usmál se smířlivě. "Sázím svých deset Zlatých proti vaší láhvi... čehosi."
Dotkl se prstem jedné figurky a ta se zuřivě obrátila a pokusila se ho kousnout. Ale stačil rychle odtáhnout ruku. Dřevěné zoubky se zakously jen do vzduchu. Bývala to jedna z jeho figurek, spoléhal na ni od začátku boje. Teď patřila Kelmanovi - alespoň to tak vypadalo - do dalšího tahu.
Kapitán váhal, nechtělo se mu dotknout ani jedné figurky. Hvízdl a snažil se rozhodnout, která ze zbývajících figur by mohla být jeho spojencem. Byly obě jako strnulé, nic nenapovídaly. Kelman si plivl pro štěstí na ukazováček pravé ruky. Napjatě zíral na figurky. Naklonil hlavu blíž a Lone Wolf si všiml, jak je kapitánův pohled stále víc přitahován ke středovému bodu spirály.
"Na tuhle sáhnu!" zvolal Kelman. "A vítězství je moje!"
Ale figurka se mu zakousla do prstu až ke kosti. Pak se ještě jakoby nervózně pohnula, než byla uložena jako nehybná věc do krabice.
Teď už byla na stole jen jedna figurka. Byla červená, a tudíž patřila Lone Wolfovi.
"Přeci jen jsem vyhrál," řekl smutně. "Ale byl bych radši, kdyby to tak nebylo."
"Jsem starý blázen," naříkal kapitán. "Blázen, trojnásobný blázen a pořád blázen. Myslel jsem si, že tě mohu porazit - ale to už je jedno. Dej pryč ty svoje zlaťáky! Nic pro mě teď neznamenají. Dám ti pak láhev s něčím, co je cennější než..."

Hlava mu spadla na stůl a kapitán začal chrápat. Lone Wolf ho nechal tak, jak byl, a po špičkách odešel.
Ulehl na vábivou pryčnu, odepjal si meč a sekyru a vychutnával měkkost matrace. Pokoušel se myslet na všechna ta rouhačská slova, která mu Kelman řekl, ale jediné, na co si vzpomněl, byla nějaká hra a v té hře on nebyl nic víc než jedna z figurek.
V hlavě mu zněla píseň. Měla slova i melodii. Snažil se je zachytit, ale marně. Jednou porozumí podstatě bohů a až se to stane, zazpívá píseň o Ishir...
Usnul.
3
Uprostřed noci ho probudil Brel.
"Lone Wolfe," volal muž naléhavě, "loď by měla bejt v nebezpečí!"
Lone Wolf se obrátil na druhý bok. Nevšímal se Brelových slov, protože měkký polštář mu lnul tak hebce k tváři. Proč Brel otravuje a ruší ho ze spánku? Co je mu po Brelových starostech? Konec! Odfrkl si.
Náraz vln. Jako by se pokoušely rozsekat příď na třísky. Ale polštář byl tak příjemný! Nechtěl slyšet, co Brel říká, doufal, že se jeho slova někam vytratí.
Voda.
Voda, která vnikla do lodi, už začala omývat nohy paland. Lone Wolf posílal Brela pryč, ale najednou si uvědomil, že se mu ten muž snaží zachránit život. Tušil, že se děje něco strašného, ale zároveň měl pocit, že je od toho všeho daleko, jako kdyby sledoval herce na jevišti. Ale také cítil, že se jeho tělo kymácí ze strany na stranu a že to není jen tím, jak jím Brel třese, aby ho probudil. Zaslechl zvuky: strašné sténání namáhaných prken a do toho rozbíjející se sklo a...
Najednou už Lone Wolf patřil tomuto světu. Kvapně si přes sebe hodil plášť a seskočil z palandy. Popadl meč a sekyru a byl připraven.
"Další útok?" vykřikl.
"Ano, ale tenhle by neměl bejt vod Temných pánů. Tentokrát by nám neměly tvoje zbraně pomoct, mladej rytíři. Tentokrát by to vypadalo, že naši nepřátelé jsou moře a vítr."
Brel ho jemně postrčil: "Na palubu!" a palcem ukazoval směr.
Námořník se pohyboval rychle, třebaže se Zelená Berla chvěla, prudce se zvedala a stejně prudce padala, jak si s ní bouřlivé vlny pohazovaly. Lone Wolf v šeru sledoval světlý noční úbor muže před sebou a potácel se za ním. Když došli k žebříku vedoucímu nahoru, chlapec využil chvilky času a zasunul meč do pochvy a sekyru za opasek. Jak správně Brel podotkl, tyto zbraně jim teď moc nepomohou.
Bělavý dorůstající měsíc visel na purpurovém nebi. Chvílemi přes něj přeletěly průsvitné mráčky a jak je honil vítr, tvořily spirály a chomáče. Zlověstně fosfo-reskujítí světélka se zachvívala na tříšti vysokých vln, valících se přes palubu a rozmetávajících muže jako stébla slámy. Zoufale se chytali lan, snažili se stáhnout plachty níž, jednali bez povelů, protože ryk bouře byl
tak silný, že by v něm lidský hlas stejně nebylo slyšet. Lone Wolf viděl, že jim nemůže nijak pomoct. Rozhlížel se kolem, ale brzy poznal, že by z neznalosti situace mohl všechno jenom zhoršit.
A tak byl pravděpodobně jediný tvor na lodi, který měl čas si všimnout, že k měsíci na nebi se přidalo ještě jiné světlo. Nejdřív si myslel, že to je nějaká velice jasná hvězda, ale jak mžoural na nebe déle, rozeznal některé detaily. Obklopený kotoučem záře se tam vznášel stařec oblečený do modrého, stříbrně vyšívaného pláště Bratrstva křišťálové hvězdy. Lone Wolf nemohl jeho obrysy rozeznat, ale přesto viděl, že má ohnutá záda, jako by nesl velmi těžké břemeno, a že vypadá, jako by v té pozici ustrnul.
Kdo to může být? Přítel či nepřítel? Lone Wolf se tázal sám sebe, ale odpověď neznal. Jak se díval vzhůru, světlo náhle zhaslo.
Přiběhl Kelman, vypadal vyčerpaně a měl ve tváři vyděšený, ustaraný výraz. Přitáhl si Lone Wolfa k sobě a snažil se překřičet vlny.
"Zmiz. z paluby! Tady jen... překážíš. Kromě toho... posádka..."
Kelman mávl rukou směrem k lopotícím se mužům a Lone Wolf si teprve teď uvědomil, že se k němu námořníci obraceli s nenávistí v očích, kdykoli jim to zápas s živly dovolil.
"Posádka tě obviňuje!" zařval kapitán do ječícího větru a prudkých úderů mučených plachet. "Prokletá plavba! To není obyčejná bouře! Zmiz jim s oči!"
Lone Wolf rád poslechl. Posádku chápal. Útok, sabotáž a teď bouře. Mnozí z nich už zemřeli a teď byli všichni znovu v nebezpečí života. Kelman to řekl správně - prokletá plavba! A příčinu nebylo nutné hledat daleko.
Dal se směrem ke vchodu do podpalubí a kapitán spěchal pomoci mužům s lanovím.
Do skučení vichřice se ozval hlasitý praskot Lone Wolf se otočil, ale neviděl nic, co by ten zvuk vysvětlilo. histinktivně pohlédl vzhůru.
Hlavní stěžeň Zelené Berly se nahoře u vrcholu rozlomil. Jeho nejvyšší část, dlouhá několik yardů, visela ke straně a houpala se sem tam v rytmu vln. Držela už jen na několika tenkých třískách.
Jak se chlapec díval vzhůru, třísky povolily a mohutný kus dřeva padal dolů.
Přímo na něj.
Uskočil stranou zvedaje paže, aby si ochránil hlavu - ale byl pomalý, reagoval pozdě.
Největší kus dřeva se zřítil na palubu pár stop od něj, ale odštípnutá část ho zasáhla přímo nad pravým uchem.
Zapotácel se. V podkolení cítil, že se o cosi opírá. Němý hrůzou se snažil na tu věc posadit.
Bylo to zábradlí.
Lone Wolfovo tělo se zřítilo do temnoty a ztratilo se ve vlnách.
4

Drátěné brnění, do něhož ji navlékli, jí bylo nepohodlné. Jako by bylo jen na to, aby ji omezovalo v pohybech na nejdůležitějších místech. A také bylo odporně nové - svítilo ve vlahém slunečním světic - prostě přímo od kováře. I meč a štít byly nové. Ale meče, který ukořistila Giakovi, se odmítla vzdát. Visel jí po boku a odrážel se nevábně od nové výzbroje.

Hlava pod těsnou přilbou, která mohla být o kousek větší, ji svědila. Qinefer se zdálo, že vypadá spíš jako nezkušený nováček než velící důstojník.

Až na koně, pochopitelně. Nebyl to sice její'kůň - to byl další důvod k podráždění. Patřil Lone Wolfovi, jehož zásahů do svého života už měla dost. Avšak kůň, na němž seděla, byl skvělý - veliký, bílý, pyšný a nesmírně inteligentní. Donedávna patřil Ulnarovu synovi, korunnímu princi Pelatharovi. V posledních okamžicích před smrtí v bitvě u mostu Alema daroval koně Lone Wolfovi. Když Lone Wolf prchal do Holmgardu, musel se s ním rozloučit, ale zvíře našlo cestu domů samo. Od chvíle, kdy vešla do stáji, aby si našla koně, měl se k ní bělouš tak přátelsky, jako by v ní našel cosi, co mu připomínalo jeho nového pána.

Naklonila se, pošimrala Janoše za uchem a ucítila pod kovovou, novotou nechutně zářící rukavicí tuhou kůži koňského postroje.

Kopec, u něhož stála, pokrýval hustý porost, z něhož k ní doléhaly hlasy vojáků, jimž velela, připravených k bitvě. Po jednom a ve dvojicích tam dorazili během noci, chráněni tmou i zmatkem. Pomalu se tak vklínili do Zagarnova obklíčeni. Tato válečná lest jim vyšla, až na to, že čtyři muži nedorazili, zřejmě zahynuli. Qinefer se domnívala, že nepřátelé ostatní zřejmě považovali za Drakkarimy či Helghasty. Teď všichni čekali na její rozkaz k útoku na vojska Temného pána.

Slunce se blížilo k horizontu. Otočila se a jen krátce křikla: "Ještě půl hodiny!"

Hlasy zesílily. Nebylo to sice nebezpečné, ale i tak ji to rozčílilo. "Buďte zticha, blázni!" sykla a poručík předal rozkaz dál. l Qinefer pobídla Janoše, aby kousek ustoupil, aby byla krytá. Alespoň půl hodiny musejí ještě vydržet a neupozornit na sebe Kraany.

Když přišly do hlavního stanu první zprávy, že pohyby Zagarnových nestvůr začaly za soumraku ochabovat, tvářil se Ulnar skepticky. Ale když bylo podobných zpráv stále víc, zamyslel se nad tím. Nebylo jasné, jaké k tomu má nepřátelské vojsko důvody. Qinefer razila teorii, že to je prostě jejich zvyk, že za soumraku se obvykle Zagarnovi zplozen-ci krmí, a proto se automaticky v tu dobu zpomaluji.

Podobně jako její vojsko, využila Qinefer zbývajícího času k posilnění černým chlebem a uzenou rybou. Obaly pak pečlivě ukryla ve vaku u Janošova sedla. Napila se nasládlého vína, které se vyrábělo v oblasti kolem hlavního města, a s pocitem viny odhodila prázdnou láhev do křoví. Byla ráda, že se jí nechce močit - dostávat se z drátěného brnění a zase do něj by byla prekérní záležitost. Zkontrolovala si, jestli může bez obtíží vytáhnout meč z pochvy.

Vzdálený pahorek zastínil část ohromného slunečního kotouče. Ptáci štěbetali a chystali se ke spánku. Vál mírný vánek, který na pastvinách před Qinefer čeřil šťavnatou trávu a pohrával si s ní. Byl už skoro čas k útoku.

Qinefer pocítila, jak v ní stoupá touha po poražení nepřítele, touha poznat sladkou chuť pomsty, až mečem rozseká temnou chamraď a uvidí prýštit její zkaženou krev. Netrpělivě čekala, až začne boj.

Zavolala k sobě poručíka. Jeho kůň vyrazil z podrostu. Poručík byl zjizvený válečný veterán a možná očekával, že už bude velitelem. Pokud cítil vůči Qinefer a jejímu jmenování do čela divize určitou trpkost, nedal to najevo.

"Za dvě minuty vyrazíme, Klene," sdělila mu. "Řekněte vojákům, ať jsou v pohotovosti."

"Už jsem jun to řekl," usmál se vyrovnaně. Nechápala, jak může být stále tak klidný. "Myslel jsem si, že bude lepši, když budou připraveni trochu dřív, pro jistotu."

"Dobře."

Oba pak tiše sledovali, jak za kopci mizí poslední paprsky slunce.

"Ještě něco, pani,"

"Ano?

"Jenom..." Rozpačitě se pohnul. "Hodně zdaru!"

"Hodně zdaru i vám, Klene. Dnes v noci bude co vyprávět." Představila si praskající oheň a velkorysou dávku silné teplé medoviny.

"Když Ishir dá," odvětil klidně.

"Když Ishir dá," souhlasila.

Opět strávili pár okamžiků v tichosti. Pak vydala rozkaz: "Klene, zatrubte k útoku."

Poručík přiložil trubku k ústům a zatroubil. Qinefer se dotkla rukou Janošovy šíje a mohutný bílý hřebec se dal do pohybu.

S Klenem v závěsu spěchala Qinefer přes louku s pocitem, že s Janošem srostla. Svět kolem ní se slil s řinčením jejího brnění, s Janošovým pravidelným dýcháním a s duněním kopyt na travnaté půdě. Klen zatroubil ještě jednou.

Tentokrát zvuk trubky naplnil Qinefer pocitem radostného triumfu. Tasila meč a držela jej ve výšce. Ani si neuvědomovala, že odhodlaně křičí, uhánějíc proti větru.

Dostali se za vrchol nízkého horského hřebene a necelých sto yardů před sebou spatřili okraje nepřátelského tábora. Giakové se ospale věnovali svým povinnostem: udržovali ohně, spravovali rozbitá brnění a ve velkých černých železných kotlech míchali jídlo. Mezi nimi se natřásalo pár Kraanů, zlomyslně je odstrkujíce ostnatými křídly.

Qinefer s vojskem za zády už byla těsně u tábora, když jeden ze zplozenců Temnoty začal volat na poplach. Kraani se okamžitě vznesli do vzduchu a ospale stoupali na noční oblohu. Několik lučištníků na ně vystřelilo šípy, ale pokud si Qinefer všimla, ani jednoho netopýřího velikána nezasáhli. Usadila se pevněji a koleny povzbudila koně k větší rychlosti. Mečem mávala ve velkých kruzích nad hlavou a vykřikovala nesrozumitelné výhrůžky.

Brzy se ocitla mezi nepřáteli. Bez milosti srazila neo-zbrojeného Giaka, který se chystal uprchnout. Netrpělivě vytrhla meč z jeho těla. Na poslední chvíli si všimla šípu letícího směrem k ní a zvedla štít, takže ještě stihla střelu odrazit.

Nechtěla myslet moc rozumně, a tak jen přisahala smrt luaštnfltovi, který jej vystřelil, a zamířila k němu. Kovem pokrytou nohou převrhla jeden z kotlů, takže se jeho vařící obsah roz-stříkl po kopcích bláta a způsobil mezi Giaky zmatek. Qinefer si povšimla, že některé kusy "masa" jsou odporně rozeznatelné. Zespoda na ni zamířil meč, který instinktivně odrazila, a ihned zasekla svou zbraň útočníkovi do hlavy. Giak slabě vykřikl a pak už provázela jeho umírání jen vytékající krev. Opřela se nohou o jeho tvář a vytáhla meč z rány. Štítem odmrštila oštěp a tvrdě sekala zbraní směrem dolů ve snaze rozbít hlavu dalšímu útočníkovi. Úderem meče pak přesekla stanová lana. Stan se zhroutil skoro důstojně. Kohosi její čin povzbudil k tomu, aby sebral z jednoho ohně hořící poleno a hodil ho doprostřed ještě se mírně vzdouvající plachty, která okamžitě vzplanula. Z hořícího stanu vyrazili Giakové a Qinefer je okamžitě srážela k zemi. Lučištník, jenž na ni před chvíli vystřelil, teď poznal, že ona je nejnebezpečnější z útočníků, a vyslal k ní další šíp a pak ještě jeden. V uších jí hučelo, když pobízela Janoše dál a dál, oči chladně upřené na Giaka. Jeden Kraan se na ni pokusil zaútočit shora, ale ona - skoro jen tak mimochodem
- mu přesekla šlachy u kořene jednoho křídla, takže se třepetavě zřítil do jednoho z ohňů. Kraanovy skřeky odvedly na chvíli její pozornost, a proto neviděla, že k ní míří další střela. Proletěla jí kolem obličeje a její pera jí zranila špičku nosu - palčivost té malé ranky ji ještě víc rozzuřila. Přisahala, že lučištníka zabije, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělá.
První šok z překvapení opadl a Giakové se začali řadit do jakéhosi neurovnaného bojového postavení. Z jiných částí tábora začala přicházet posila, také pár Gourgazů. Tito velcí plazi byli nejen obávanými bojovníky, ale navíc vyměšovali hormon působící na Giaky tak, že se hnali do bitvy jako šílení. Qinefer si ustaraně okusovala dolní ret a nechala tělo, aby se řídilo vlastním instinktem. Sama se soustředila na novou hrozbu. Podle jejích rozkazů se měli probít v pruhu nepřátelským táborem až k městu a zpustošit co možná nejvíc řad Zagarnových netvorů. Cíl akce nebyl taktický: chtěla jen demoralizovat Zagarnovy hordy prostě tím, že jim ukáže bojeschopnost holm-gardských Sommlendingů. Ale tohle... Tiše zaklela. Jestli se jun akce nepodaří, celý riskantní podnik bude mít opačný účinek: zdemoralizuje občany Holmgardu a nepřítele přesvědčí o správnosti jeho dosavadního názoru, totiž že obrana lidí je pro něj přinejhorším jen malé zdrženi.
Kromě toho by ona a všichni její vojáci zcela jistě zemřeli a to nezapadalo do velkého plánu, který Qinefer měla. Slíbila přece Ulnarovi, že udělá všechno pro to, aby zachovala životy mužů a žen pod svým velením, a Qinefer nepatřila k těm, kdo své sliby nedodržují. A navíc touha po smrti, jež ji ovládala ve dnech následujících bezprostředně po vyvraždění její rodiny, byla ta tam: pocit zdraví ve všech údech jí neustále připomínal, jak má život zase ráda.
Krátký, ostrý meč ji sekl do nohy. Brnění ránu sice zčásti odrazilo, ale přeseknuté dráty by mohly vnikat do ok pletiva. Hbitě usekla útočícíniu zakrslíkovi ruku, v níž držel meč. Giak tupě zíral na krvácející pahýl a pak se rozbrečel. Jeho reakce - tak lidská - Qinefer udivila a zároveň ji rozechvěla. Myslela si vždycky, že zplozenci Temnot jsou jen pohybující se předměty. Nikdy ji nenapadlo, že mohou mít něco jako lidské city. Tento Giak však zřejmě neplakal bolestí jako spíš rozčarováriírn, jako běžec, jemuž se naruší vazivo pár yardů před cílovou páskou. Ukončila jeho trápení tím, že mu usekla hlavu.
Teď nebyl čas na přemýšlení ani na lítost. Zaplašila své úvahy a uzavřela je do vzdálené komůrky ve své mysli, aby se jimi mohla zabývat později, až na to bude čas. Teď se musí věnovat bezprostřední situaci.
Potyčka pokračovala pro Sommlendingy dobře. Ve vřavě bitvy bylo těžké všechno sledovat, ale vypadalo to, že většina jejích vojáků je v pořádku. Viděla Klena, jak bojuje s veškerou zběsilostí ohrožené divoké kočky, ale s tváří stále klidnou, jako by byl jenom na průzkumu. Záviděla mu, ale zároveň se ptala sama sebe, zda je skutečně i uvnitř tak klidný, nebo zda je jeho obličej jen maska, za níž se ukrývá stejný duševní neklid, jakým trpí ona. V tom okamžiku instinktivně bodla nad sebe do kraaiúho břicha. Problém byi, že teď se situace spíš zhoršovala než zlepšovala, zvlášť dílcy příchodu Gourgazů.
Už se dostala skoro ke "svému" lučištníkovi a něco ji napadlo. Rychle si prosekala cestu houfem vřeštících Giaků a najednou byla u cíle svého opovržení. Zakrslík si chystal další šíp, ale zdálo se, že ji nevidí.
Následující postup si musí dobře promyslet, říkala si a čekala na pravý okamžik.
Giak na chvíli sklonil hlavu a ona udeřila, tlačila meč dál, jako by to bylo kopí. Meč projel netvorovou lebkou. Giak zemřel okamžitě, bez jediného zaténání. Jakmile se jeho tělo zhroutilo na zem, vytáhla Qinefer meč a přitáhla si jeho luk, který s obtížemi zachytila štítem. Následujících pár vteřin odrážela další útočníky, ale tu si uvědomila, že si může mečem podat toulec mrtvého lučištníka. Za chvíli byl zachycen mezi její pravou nohou a Janošovým bokem.
Dílcy hřebcově mohutnosti se jí podařilo prorazit si mezi zápasícími cestu na volnější místo. Celá udýchaná zasunula zakrvácený meč a připevnila štít k sedlu. Kůň se řídil dotyky jejích kolen, takže měla možnost nasadit jeden krátký šíp na tětivu luku a rozhlédnout se po nejbližším Gourgazovi. Nikdy předtím takového tvora neviděla. Když se teď na něj dívala zblízka, byla zděšena silou a neklidem, které z něj vyzařovaly. Kdyby byl Naar pojal úmysl vytvořit dokonalý živý stroj na zabíjení, nemohl by být výsledek jiný než Gourgaz. Slyšela, že tato stvoření jsou prakticky nezra-nitelná. A také slyšela, že Lone Wolfovi se podařilo jedno zabít, a to ji samozřejmě utvrdilo v rozhodnutí zabít jich víc než jedno, zabít jich co nejvíc.
Zaměřovala okem podél šípu a uklidňovala koně, i když věděla, že ji v lomozu bitvy nemůže slyšet. Doufala však, že ho vibracemi svého těla udrží v klidu. Gourgaz se k ní otočil, jako by tušil její úmysl, a podíval se jí přímo do očí. Panenky se mu zúžily, když viděl, jak si chystá ukořistěný luk a bere si ho na mušku...
V nepostřehnutelném okamžiku proletěl šíp vzdálenost mezi nimi. Z napjaté tětivy se v mžiku hluboko zaryl do oka Gourgaze a zarýval se stále hlouběji.
Netvor ze sebe vyrazil skřek a Giakové kolem něj na několik vteřin strnuli.
Bylo jasné, že ho smrtelně zranila. Obrovité tělo kleslo hlavou dopředu a při pádu rozdrtilo všechno, co mu stálo v cestě. Doufala, že ji vojáci budou následovat, a tak pobídla koně, tasila meč a pobíjela téměř nehybné Giaky. Zplozená

Temnot byli zničeni překvapivým odchodem svého vůdce a na velký odpor se nezmohli. To není bitva, pomyslela si smutně, když mečem odrovnávala nebránící se zakrslíky, to jsou jatka.
Většina stanů poblíž ní už hořela. Všichni její vojáci se chovali hrdinsky a to ji přimělo k pochvalnému úsměvu. Klena neviděla, ale byla přesvědčena, že se někde zkušeně probíjí ječícím davem.
Před ní se vynořil další Gourgaz, rozeklaný jazyk mu hladově kmital mezi kožnatými pysky. Neměla už čas, aby si připravila luk. Bude muset zaútočit mečem. Poslepu popadla štít a ujistila se, že ho drží pevně. Máchla zlostně mečem. Ostří Zařinčelo, jak se odrazilo od tuhých šupin Gourgazova boku. Netvor roztáhl tlamu a vycenil žluté zuby, jako by se na ni smál.
Qinefer zabolelo zápěstí. Z jejího mozku vyšlehl rozkaz, aby okamžité přestalo bolet, a k jejímu úžasu bolest hned ustala. Na rtech ucítila krev smíšenou s potem, která jí stékala z rány na nose. Odplivla si. Věděla, že možná zemře - že ji chytí masivní čelisti a chtivé zuby ji nemilosrdně rozdrtí. I když jí rozum říkal, že je to pouze představa, kterou do její mysli promítá Gourgaz, přijala ji v podvědomí jako nevyhnutelnou. Uvědomila si znovu, jak tichý byl její otec, když umíral, a jak mu nemohla pomoct. Už skoro cítila, jak se jí strašné zuby zatínají do boků, když tu vyletěla do vzduchu a...
Upustila štít a levou rukou, pohybující se jakoby bez její vůle, se sápala po něčem, čeho by se mohla chytit Ruka se zachytila Giakova toulce - předmětu bez užitku.
Bez užitku.
Ale možná, že není tak neužitečný...
S novou energií začala sekat a bodat mečem, mířila nazdařbůh, ale nevěřila, že by tím dosáhla víc, než že odláká Gourgazovu pozornost. Většina ran cíl minula, ale pár jich zasáhlo měkké maso plazova břicha. Nestvůra začala být zmatená. Qinefer levou rukou vytáhla z toulce krátký šíp a připravila si ho. Gourgaz natáhl hlavu dopředu, tlamu dokořán a soustředil se na to, jak by Qinefer uchopil za horní část těla a pohltil. Sekla ho mečem do jazyka, ale zranila ho jen nepatrně. S námahou se posunula v sedle dozadu a vystřelila šíp rovnou do Gourgazova zejícího zeleného chřtánu. Hrot šípu se mu zabodl hluboko do kořene jazyka, tyčka směřovala přímo vzhůru, přesně jak plánovala. Gourgaz zachrčel bolestí i zlobou, zavřel tlamu, a tím si zarazil šíp ještě hlouběji. Zavyl bolestí, čehož Qinefer okamžitě využila, přejela mu mečem po oku. Na její původně naleštěný drátěný oblek vystříkla žlutozelená hustá tekutina z netvorova rozseknutého oka. Ale Gourgaz byl stále ještě živý a jeho druhé oko si ji pomstychtivě měřilo. Dovolila si tu nehoráznost, že se na něj s úšklebkem usmála, protože přes všechny své předchozí pochybnosti teď věděla, že bitva je skoro u konce. Netvora čekala smrt, ačkoli si to ještě neuvědomoval. Ona teď musí zachránit vlastní život.
Bodajícím mečem vyhledala šlachy na jeho krku. Krev vystříkla a Qinefer se smála. Otěžemi přiměla Janoše, aby ustoupil o pár kroků dozadu, což učinil téměř majestátně, a uvolnil tak prostor, v němž mohl Gourgaz klesnout do milosrdné náruči smrti.
Giakové kolem začali hystericky křičet. Někteří pak ztuhli v křeči, neschopni vyrovnat se se smrtí vůdce. Jiní vydávali zvuky jakéhosi primitivního nářku
a vyráželi vpřed s téměř sebevražedným odhodláním vrhnout se na sommlendinské vojáky s jakoukoli zbraní, která byla po ruce. Vojáci jásali, když se Gourgaz před Qinefer zhroutil na zem. Ta mávala ve vzduchu mečem, jako by chtěla dát najevo nesmyslný triumf, který ani nepociťovala. Teď už to nebyla bitva, bylo to jen nesmyslné pobíjení Giaků, kteří
- jako koťata, když osiří - se stali snadnou kořistí.
Z toho nemohla mít pocit zadostiučiněni. Její meč se
jen zvedal a dopadal a pokaždé vystříkla krev, zapla
vující kupy mrtvých nepřátel vršících se kolem ní.
Její vojsko teď už spěchalo k holmgardským hradbám a nechávalo za sebou široký pruh zkázy. Plameny se valily k obloze jako hněv poražených a kolem dokola se táhl zápach hořících těl zplozenců Temnoty. Kraani odlétali od pobitých těl, která na zemi čekala už jen na rozpad a zahnívání, Qinefer si pomyslela: Kdybych si takhle klestila cestu lesem, cítila bych vinu, že jsem zničila stromy. A ti tvorové, které jsem zabila, jsou přece víc než jen větve stromů - musí být víc
- a já necítím nic, když umírají pod čepelí mého meče.
A zároveň mám pocit viny, že nic necítím.
Pak už se nesetkali s žádným velkým odporem, přestože několik vojáků padlo. Když se přiblížili k vnějším holmgardským obranným valům, slyšeli, jak je zevnitř vítají. Ale jak na Giaky dopadaly šípy z valů, viděla Qinefer, jak že jednoho z jejích vojáků zasáhl jeden špatně namířený šíp. Vzkypěl v ní hněv. Ten, kdo šíp vystřelil, bude večer klidně usínat, nebude si vůbec vědom toho, že zabil přítele. Bude pyšný, že se zúčastnil- vítězné vojenské operace. A i jiní v Holmgardu budou spokojeni s podvečerním nájezdem a budou si blahopřát k vítězství v bitvě, v níž nebyli: lidé, kteří nezažili všechnu tu bolest a pach a hluk. Přála jim, aby je tlačila noční můra.
A už byla za hradbami, dychtivé ruce jí pomáhaly dolů z Janošova hřbetu a konejšivá slůvka hladila drobná zraněm, jež utrpěla. Ani nevnímala, že stejně jásavého přivítání se dostává i jejím vojákům. Jakrrule si byla jista, že se někdo náležitě postará o jejího koně, razila si cestu davem k vojenským ubytovnám a proklínala každého, kdo jí stál v cestě. Teď ji teprve čeká náležité přivítání.
Bylo to skutečně skvělé. Její spolubojovnice jí pomohly svléknout brnění, jiné ji přinutily, aby se vykoupala v horké vodě a ošetřily jí bolavé údy. Když se Qinefer uvolnily svaly, pomohly jí z vody, rychle ji osušily, zabalily do osušek a dovedly ke krbu, z jehož praskajícího ohně sálalo teplo.
Tak jsem si to představovala před bitvou, pomyslela si, když jí kdosi dal do ruky pohár horké medoviny. Teď už mohu Klenoví vyprávět, jak jsem zabila ne jednoho Gourgaze jako Lone Wolf, ale dva. A Klen mi bude vyprávět o svých statečných činech a než uplyne noc, já už budu mít zabitých sto Gourgazů, a holýma rukama, a on bude používat meč

jako párátko a oba budeme vědět, že lžeme, a vůbec nám to nebude vadit.
Napila se pomalu příjemné hřejivé medoviny a cítila, jak jí teplo postupuje hrdlem do žaludku. Natáhla nohy blíž k ohni, aby cítila horko sálající z planoucích polen. Stále někdo chválil její odvahu a zručnost v zacházení se zbraněmi, ale ignorovala to.
Někteří lidé usnuli tam, kde právě byli, ale většina jich odešla do postele. Teprve teď si Qinefer uvědomila, že Klen nepřišel. Mozek jí po značném množství medoviny pracoval líně, ale pomalu jí docházelo, že Klen tu noc nebude slavit vítězství - že už s ní nikdy nebude slavit žádné vítězství.
Dívala se upřeně do ohně. Před chvílí si nemohla vynachválit teplé plameny, ale teď v nich náhle vidě-
la prchající Giaky, jejich ubohou neoplakávanou smrt. Klen odešel, tak to bylo. Jeho život skončil. Někde v táboře zplozenců Temnoty ho zasáhl šíp nebo hrot meče. Jeho vyrovnaný úsměv se zkřivil na bolestně otevřených ústech. Chtěla věřit, že měl rychlou smrt. Nikdo si nevšiml, když se zvedla ze židle a celá nešťastná se ubírala ke svému kavalci.

4 UVÍTÁNÍ V RAGADORNU

i

Ač bylo zima, uvnitř hořel, jak mu kdosi vrazil kopí do krku. V ústech cítil chuť soli, jako by je měl plná krve. Připadalo mu, že se mu chtějí rozskočit plíce, uvolnit se z klece žeber, roztříštit všechny kosti a roztrhat maso. Oči mu přikryla ledová ruka a oslepovala ho. Tělo ho tížilo. Jediné, po čem toužil, bylo natáhnout se a odpočívat, uvolnit se, odpoutat se od veškeré bolesti...
Ovšem navzdory všem těmto pocihim a tíze zbrani, které ho táhly ke dnu, se snažil dostat se vzhůru, zápasil s ledovou vodou lnoucí k tělu. Hlava se konečně vynořila na hladinu a on zase viděl svět, slabě
osvětlený stříbrným kotoučem na obloze, pod níž se hladina moře houpala od jednoho nejasného horizontu ke druhému. Oči ho bolestivě pálily, zvracel a kašlal, jak se mu mořská voda valila z krku. Chvílemi se mu zdálo, že leží na dně gigantické mísy, plné černé vody, pak měl zase pocit, jako by se hrdě vznášel nad vlnami, než ho znovu srazily dolů. Nemohl si vybavit, jak se tam dostal, kdo je - prostě nic před okamžikem, kdy se jako znovuzrozený vynořil. Čas od času zahlédl skrz závoj vodní tříště vzdálenou opuštěnou loď, pomalu se rozpadající pod nárazy větru a mořských vln.
Jakmile se trochu vzpamatoval, zjistil, že není sám. Spolu s ním tančily na vrcholcích vln nejrůznější trosky. Rozlámaná prkna, hrnce a láhve, dokonce i jemně vyřezávané křeslo. Napadlo ho, že je asi nějaký zásadní rozdíl mezi těmito plujícími předměty a jím samotným, ale nějakou dobu nemohl přijít na to jaký. Pak pochopil, že on je živý, kdežto ty věci ne, a pokud si vzpomínal, to je značný rozdíl. Židle se nepotulují lesem ani nebojují v bitvách, a pokud věděl, to byly dvě činnosti, které on podnikal.
Něco ho uhodilo do ramene. Otočil hlavu, aby zjistil, kdo se ho to snaží na sebe upozornit. Nikdo tam nebyl, což bylo úplně přirozené. Ale uviděl velký dřevěný předmět, jenž si asi vzal do hlavy, že se s ním seznámí. Nadšeně přijal nabídku a představil se, když se na předmět zpola položil. V tom chladném a řvoucím světě potřebuje člověk co nejvíc přátel. Byl zklamaný, když mu došlo, že se sice novému kamarádovi automaticky představil, ale zapomněl si jméno, které vyslovil, zapamatovat. Teď sice jeho přítel ví, jak se jmenuje, ale on sám nikoli. To nebylo spravedlivé a na takovém základě se nový přátelský vztah těžko vybuduje. A navíc mu ten bytelný dřevěný kus paličatě
odmítal sdělit svoje jméno. Třeba žádné nemá a je mu trapné to přiznat? Jak tak o tom uvažoval, vyzvracel značnou část obsahu žaludku a bez velkého zaujetí usoudil, že teď měla kuchařova večeře ještě odpornější chuť než poprvé...
Kuchařova večeře! To hrozné jídlo a pak všechny ty šílenosti, které Kelman nkai, a ta hra, Samor! Brel ho vzbudil uprostřed nora na lodi, jež se jmenovala Zelená Berla. On na ní plul do Durenoru s Hammerdalskou pečetí, protože král Ulnar chtěl, aby přinesl Sommerswerd, kterým by mohl zničit Zagarnu, jenž dělal, co mohl, aby si podmanil Sommerlund... A on se jmenuje Lone Wolf. Lone Wolf! Tak to je. Několikrát svému novému příteli to jméno zopakoval, hrdý, že mu může sdělit tak důležitou informaci. Příteli to však nijak zvlášť neimponovalo, a tak Lone Wolf vyzvracel další dávku. Byl by přísahal, že tentokrát u kamaráda objevil záblesk obdivu.
Ne, tohle nějak nehraje, pomyslel si. Ta věc, ke které se tiskne, to není vůbec žádný kamarád. Je to neživý předmět. Jak si vůbec dovoluje vydávat se za lidskou bytost a předstírat přátelství! Vždyť to jsou obyčejná stará ... laťková vrata! Ano, laťková vrata, jakási dřevěná mříž. A bude-li mít dost štěstí a nezapomene se jí držet, bude mít přeci jen trochu naděje, že se zachrání.
Teď už se mu paměť vrátila, ale mysl mu asi pracovala jen napůl. Spadl přes palubu, když se zlomil stěžeň. Něco ho asi udeřilo, protože za pravým uchem měl bolavé místo. Nevzpomínal si však, kdy se to stalo. Možná, že na něco narazil, když plaval ve vodě. Pojednou mu došlo, že okolo mohou být další lidé, kteří třeba nemají laťková vrata, jež by je mohla zachránit. Třeba by se k němu rádi přidali, jestli tu někde poblíž jsou. Mohli by si pak povídat vtipy, aby
jim noc rychleji uběhla. Sám by měl rád nějakou společnost, protože - upřímně řečeno - držet se mříže a nechat sebou házet po celém oceánu bylo hrozně nudné. Trochu živého rozhovoru by to chtělo. Pěkný hřejivý oheň by taky neškodil a teď, když na něj pomyslel, pocítil strašný chlad.
"Je tu někdo?" zavolal a v duchu ta slova viděl vytištěná na obloze ohromnými šedobílými písmeny. Ale vítr je ihned roztrhal na cáry a odvál Ještě několikrát zavolal, napjatě naslouchal, ale jedinou odpovědí byl řev vichru a hluboký hukot moře. Ještě jednou zahlédl Zelenou Berlu. Vypadalo to, že už se potápí, ale byl příliš daleko a viditelnost byla slabá na to, aby si mohl být jistý.
Míjel čas. Měsíc přešel na své pouti zenit a mířil k západnímu obzoru. Vítr se utišil a moře uklidnilo. Možná, že je ve středu bouře, v oku uragánu a že ho za chvíli budou znovu mučit živly. Ale byl tak prochladlý a znavený, že se ani moc nestaral o to, co mu budoucnost chystá. Dalo mu dost práce pochopit přítomnost a minulost. Zachvěl se a pak se roztřásl. Snažil se držet mříže pevněji, ale necítil už ruce.
Barva tmy se začala měnit. Ale ne, to je určitě omyl. Vždyť tma přece nemá žádnou barvu! Rozpoznával však věci kolem

sebe snadněji. Například hrubý povrch nasáklého dřeva vrat. Rozeznal díru po suku a narůžovělou skvrnu. Jeho ruce byly mrtvolně šedo-zeleno-modré a pod nehty viděl modrobílé tečky. Rozhlédl se. Začínalo se rozednívat, slunce už posílalo na oblohu slabě oranžové a zelenavé šmouhy a zbarvovalo okraje poklidných obláčků.
Sluneční světlo mu přineslo i trochu optimismu. Přežil to přece, ne? Všechen hněv živlů byl namířen proti němu, ale nějak se mu podařilo přežít. Lone Wolf - nezranitelný, nezničitelný! Jenže hned nato na
něj dolehla děsivá myšlenka, že je úplně ztracen a opuštěn uprostřed rozlehlého Kalterského moře a že žízeň, hlad a chlad budou mezi sebou závodit, kdo z nich si vyžádá jeho život jako první.
Ale ne, nebyl úplně sám. Asi padesát yardů od něho byl někdo další, mohutná postava držící se kusu stěžně, možná zrovna toho kusu, který Lone Wolfa srazil přes palubu. Ten muž - byl si v podstatě jistý, že to je muž - vypadal jako v bezvědomí, možná byl mrtvý.
Lone Wolf zavolal, ale nikdo mu neodpověděl. Zkusil to znovu, nic se však neozvalo. Třeba by tomu člověku mohl zachránit život! Vysoukal se břichem na vrata, pádloval rukama a děkoval bohům za to, že už tolik necítí studenou vodu. Trvalo věčnost, než pohnul svým nouzovým vorem, a bylo nesnadné posoudit, jak rychle se pohybuje, protože vodní plocha neposkytovala oku jediný záchytný bod. Lone Wolf chvílemi přestával pádlovat a zvedal hlavu, aby zjistil, jestli se vůbec k druhému trosečníkovi přibližuje. Přestože postupoval pomalu, vypadalo to, že se k němu přeci jen blíží.
Konečně nastal okamžik, kdy se vrata dotkla mužových zad. Zareagoval. Zvedl hlavu a namáhavě upřel zarudlé oči na Lone Wolfův obličej. Lone Wolf stěží poznal, že je to Kelman: mořská voda jako by mu odbarvila jeho zrzavé vlasy.
"Věděl jsem, že tu někde jsi," zasténal Kelman, "a byl bych se vsadil o život své praméti." Jeho hlas už jen matně připomínal někdejší hřmící tirády. Kapitán urnírai, to bylo jasné. Lone Wolf se k němu doškrábal a pokoušel se ho vytáhnout vedle sebe na vrata. Podařilo se mu však jen utrhnout kus uniformy nasáklé vodou. Znechuceně ho odhodil.
"Vsadil jsem se," pokračoval Kelman jako ze sna, "vsadil jsem se o něco při Samoru. Slíbil jsem, že ti
dám něco cen ... cen-" vykašlal jasně červenou krev. "Cenného... v lahvi. Nikdo si nesmí... myslet, že Kelman neplatí... dluhy. Vem si. Prosím."
Vydoloval z kapsy kamennou lahvičku.
"Já žádné wanlo nechci," odmítal ho Lone Wolf a znovu se pokusil uchopit Kelmana za rameno a přitáhnout ho k sobě.
"Žádné wanlo. Dar ... jazyků. Nikdy jsem... sám nepoužil. Ani jsem to nepotřeboval. Jeden jazyk... stačí. Dal mi kdysi... kouzelník. Nechtěl jsem to. Tak si to vem ty."
"Posuňte se ke mně! Je tu místo pro oba."
"Ne, není. Zmizela... loď, s ní... život. Vždycky jsem věděl, že se to tak ... jednou stane. Ale nechci ... odejít s nezaplaceným dluhem. Kelman... vždycky platí dluhy z hazardních..."
Lone Wolf ho chytil za vlasy rozestřené na hladině a snažil se ho vytáhnout na mřížová vrata, ale Kelman se křečovitě držel stožáru. Mokré vlasy byly kluzké, takže se Lone Wolfovi snadno vysmekly a přitom mu zranily prsty. Všiml si, že mu krvácejí, ale necítil nic.
"Přišel jsem... o loď," říkal Kelman a opět z něj vyhrkla krev, "přišel o posádku. Mrtvi. Utopili se. Kvůli tobě. Odpusť... chtěl bych tě ... nenávidět. Nemohu. Tvoje chyba. Ale vem si láhev. Už chci umřít. Život ... byl dost dlouhý. Ishir, smiluj se ... a nech umřít ... svého nejhříšnějšího tvora."
Kelman pak začal být věcně logický. Byl úplně při smyslech, oči se mu rychle pohybovaly v obličeji, který už připomínal masku smrti.
"Přeju ti hodně štěstí, můj drahý mladý příteli," loučil se. "Věřím, že dosáhneš toho, čeho dosáhnout chceš. Můj dárek., moje láhev... ti pomůže. Je to dar jazyků, ale to už jsem ti řekl... dar jazyků. Usrkneš-li si jen trochu, budeš mluvit takovým jazykem, jakým budeš potřebovat"
Lone Wolf si od něj lahvičku vzal, ale zároveň ho uchopil za ruku.
Kelman se mu vyškubl. "Lituji, musím tvé milé pozvání odmítnout," mluvil pomalu a ztěžka. "Ale víš, teď musím umřít. Umřela loď i posádka. Na každého jednou dojde. Teď je řada na mně."
Tvář se mu zkřivila v nehezkém úsměvu.
"Sbohem, příteli," řekl.
Z posledních sil se Kelman odpoutal od kůlu, který dosud křečovitě objímal, a klesl pod hladinu.
2
Uplynulo hodně času, než si Lone Wolf všiml, že na moři, jež bylo teď naprosto klidné, křižuje nějaká loď. Pohybovala se lehce sem a tam a sbírala jednotlivé kusy plovoucích trosek, které kdysi byly Zelenou Berlou. Podle postavení slunce na obloze usoudil, že musí být pozdní odpoledne. Předtím čas nevnímal, jen zíral na vodu ve snaze přimět ji, aby mu vrátila kapitána Kelmana. Teď si však uvědomil, že jeho přítel odešel navždy. Vzpomněl si na přání umírajícího, aby se úspěšně vrátil a osvobodil Sommerlund. Matně si pamatoval, že podobný příkaz mu dal i král Ulnar, ale Kelmanova slova se mu v hlavě ozývala živěji. Aby mohl svůj úkol splnit, potřeboval, aby mu tito odklízeči trosek pomohli.
Proklínal nohy i paže, které mu nechtěly sloužit, když se s obtížemi soukal na mříž. Konečně se mu podařilo se postavit. Třesoucíma rukama stáhl
z ramen vodou nasáklý plášť a pomalu s ním mával ze strany na stranu, volaje při tom slabě o pomoc. Byl překvapen, že musí opět zvracet... myslel, že už má žaludek dokonale vyprázdněný. Potom se opět narovnal a s novým úsilím mával pláštěm. Byl těžký, sotva ho uzvedl, ale donutil svaly ke spolupráci.
Zaznamenal přesně okamžik, kdy ho posádka lodi zpozorovala. Dřív se loď pohybovala bezcílně, kdežto teď napjala plachty a otočila příď směrem k němu. Bezvládně se zhroutil na svůj ubohý vor a ucítil, jak ho udeřil mokrý plášť, když mu dopadl na záda.

Teď ho někdo táhne za paži. Setřásl ho. Ale ten někdo tahal znovu. Vzhlédl a před sebou spatřil poškrábanou, ošlehanou tvář nějakého námořníka. Měl nataženou paži, kterou se Lone Wolfa snažil chytit, druhou se držel ruky námořníka za ním, vklíně-ného mezi palubní zábradlí malé lodě.
Teď mi asi zachraňují život, napadlo Lone Wolfa.
Byla to nádherná myšlenka. Líbila se mu. Jen kdyby ho ten námořník tolik nemačkal...
Ale pak se sám chopil mužovy paže a nechal se vytáhnout nahoru. Za pár vteřin už byl na palubě rybářského člunu. Nedokázal se postavit, a tak se neladně svezl do sedu a rozhlížel se po zbytcích Zelené Berly, které posádka vylovila z moře. Zaujala ho hlavně dřevěná noha: to je tragédie, myslel si, někde pod vlnami je námořník, který odcestoval do posmrtných krajů bez nohy. Chudák! Ale snad se na něj Ishir usměje, uzdraví ho a dá mu novou nohu...
3
Ležel v teplé posteli, někdo mu zvedal hlavu a snažil se mu vpravit do úst vlažnou polévku. Většina tekutiny mu stekla po bradě a vsákla se do pokrývky, ale něco přece jenom spolkl. Žaludek sice protestoval, hustou tekutinu však nevracel. Brzy se uklidnil docela a Lone Wolf dostal strašný hlad. Poslepu natáhl ruku po misce a lžíci.
Když se najedl, hned vnímal své okolí jasněji. Ležel v malé kajutě. Dřevěné stěny byly mastné usazenou špínou a všechno ostatní pokrývala vrstva vlhkého kalu. Nebyla to luxusní loď.
Hliněná miska byla jen hrubě kroužená a lžíce narychlo vydlabaná ze dřeva. Všiml si toho, protože misku lžící tak rychle vyprázdnil. Otočil se na muže klečícího vedle palandy. Byl to ten, jenž ho vytáhl na loď. "Ještě," žadonil Lone Wolf chraptivým hlasem, který už tak dlouho nepoužíval.
"Ne, teď ne."
"Hlad."
"Věřím, že máš hlad. Byl jsi na moři dlouho?"
"Pořád."
"Kupec?"
"Ne, jsem..." Napadlo ho, že by toho o sobě asi neměl moc prozrazovat, dokud nepozná, zda je mezi přáteli nebo nepřáteli.
"Cestuju, jsem poutník. Kněží mě vyslali na pouť světem,"
"To určitě! Mně budeš vyprávět takovou pohádku!"
"Prosímr
"Povídám, že jsi zrovna takový poutník jako já. Ty jsi boháč!" Muž ukázal do kouta, kde se na neúhled-né hromadě kupily Lone Wolfovy zbraně.
"Pěkný zbraně," pokračoval muž. "Mají ohromnou cenu. A v tvém měšci je spousta peněz."
Lone Wolf si s hrůzou uvědomil, že jeho měšec leží otevřený na zemi vedle meče a sekyry a ukazuje svůdný lesk zlata.
"Pouze upomínkové předměty," řekl. "Kněží mě s nimi posílají do Ragadornu, abych je obětoval ve svatyni boha Kai."
"Ještě povídej."
,"Vy mi nevěříte?"
"Ne."
"Hm,"
"Ty jsi bojovník a neříkej, že nejsi. Ale teď už nebojuješ. Sebrals, cos mohl, a dezertoval."
"Ne, ne! To není pravda!"
"Nejsem dnešní! Zagarna napadl Sommerlund. Všichni tvýho věku bojujou v armádě. Nesnaž se mi napovídat, že zapomněli na siláka, jako jsi ty. Ne! Tys utekl z boje na loď. Nejsi první, koho jsme v posledních dnech vytáhli z moře. Vyvrhelové."
"Povídám vám, že se mýlíte!" Chtěl ta slova zakřičet, ale neměl dost síly. Uvědomil si, že mluví, jako kdyby přiznával vinu. "Poslali mě ... poslali ... do Durenoru..."
Nemělo smysl pokračovat, protože bylo jasné, že mu muž nevěří ani slovo. Přesto se přinutil ještě říct: "Musím do Durenoru."
"To máš smůlu. My do Durenoru nejedem. Tahle loď je z Ragadornu."
Lone Wolf si vzdychl. O Ragadornu, přístavu a jediném větším městě Wildlandu slyšel mnoho hrůzných vyprávění. Podle nich tam nebyl lidský život o nic cennější než hrst cukrátek. Možná i méně. Dříve se Wildland jmenoval Severní Cloasie, ale v době, kdy se směrem na západ utvářel Maakengorge, bylo toto území pustošeno, až se z něj stala převážně poušť. Z někdejších velkých měst přežil pouze Ragadorn.
Jako vosy na med slétali se na přístav zločinci. Věděli, že tam jejich zločiny upadnou v zapomnění. Teoreticky vládl Ragadornu Nejvyšší pán Lachlan, ale všeobecně se vědělo, že to je jen formální záležitost. Ragadorn byl horší než džungle.
"Ale já se potřebuju dostat do Durenoru," protestoval Lone Wolf slabě.
"Tak to budeš muset po pevnině," navrhoval rybář. "Zabere ti to ovšem dost času, když nebudeš mít zbraně ani peníze."
Trvalo to vteřinu či dvě, než Lone Wolfovi došlo, co vlastně říká.
"Jinými slovy," ujišťoval se, "mi sdělujete, že vy a vaši... druhové ... mě prostě okradete?"
"Nějak ti to začalo myslet!"
"Díky. Dílcy, že jste mi zachránili život." Lone Wolí si znechuceně odplivl. "Není mi jasné, proč jste se tak namáhali. Mohli jste si vzít moje věci a mě hodit zpátky do moře."
"Možná, že máš větší cenu živý."
"Jak bych mohl?"

"Třeba jsi královský syn. Ale myslím, že nejsi. V každém případě jsi statný hoch. Dostáném za tebe dobře zaplaceno, když tě prodáme jako otroka."
"Jestli mě vyhladovíte k smrti, nedostanete ani vindru."
"Á, to máš pravdu. Něco ti přinesu."
Když Lone Wolf osaměl, snažil se vybičbvat mozek, aby přemýšlei, jak z lodi uprchnout Zkiálo se to nemožné. Neměl ani ponětí, kde v tu chvíli loď je. Ale když bude ležet na posteli, nedojde už vůbec nikam. A tak, přestože mu bylo pěkně a teplo poprvé za celou věčnost, jak se mu zdálo, se donutil, aby vstal a oblékl se.
Nohy měl pořád velmi slabé. Celou vahou se na ně opatrně postavil a sledoval, jak moc se třesou. Tunika a plášť byly přehozené přes židli. Vypadalo to, že se někdo snažil je ususit. Byly však stále ještě vlhce lepkavé a Lone Wolf se musel moc zapřít, když je na sebe oblékal. S botami to bylo ještě horší: jako by ponořil nohy do závěje sněhu.
Když se oblékl, udělal zkusmo několik kroků a poslouchal, jak na něm všechno vrže a čvachtá. Opásal se a k pravému boku si zavěsil meč, který na levé straně vyvážil sekyrou. Z měšce vylovil Hammerdalskou pečeť a navlékl si ji na prst, pak měšec ukryl do náprsní kapsy. Kamenná lahvička od Kelmana stála na jakési přihrádce. Zastrčil ji k měšci.
Zachytil svou tvář v zašlém zrcadle na stěně kajuty a zašklebil se na sebe. Kdyby si nebyl tolik jistý tím, že žije, určitě by byl o tom zapochyboval. Byl bledý jako strašidlo.
Dveře se se zavrzáním otevřely a pozpátku jimi vešel rybář s podnosem, na němž nesl další mísu polévky. Když uviděl prázdnou palandu, ulekl se a hned se začal rozhlížet po kajutě. Oči se mu zúžily.
"Statečnej hoch, jen co je pravda," zasmál se ironicky. "Nemyslel jsem, že budeš moct tak brzo vstát z postele. Ale není ti to nic platný, stejně nikam nemůžeš... pokud ovšem netrváš na tom, abysme tě hodili zpátky do moře."
Lone Wolf nevěděl o ničem, co by si přál méně. Chvěl se odporem při pouhém pomyšlení na studenou vodu.
"Když stejně odtud nikam nemohu," pronesl nahlas myšlenku, která ho zrovna napadla, "tak je jedno, jestli jsem z postele venku a oblečený, ne?"
Rybář chvíli uvažoval.
"Ne..." řekl nakonec. "Nemělo by to vadit. Ještě co tomu řekne kapitán..."
Nechal ho tam i s polévkou, kterou do sebe Lone Wolf doslova hlučně naházel. Chlapec nevnímal chuť vařeného masa ani zeleniny, jen cítil, jak se mu teplo rozlévá po celém těle. Nakonec mísu vylízal a začal si připadat zase trochu jako člověk. Jasnýma očima se rozhlížel kolem sebe. Vzpomněl si, jaký měl úžasný pocit nezranitelnosti, který jej naplňoval, když zjistil, že přestál tu hroznou noc. Něco podobného cítil i teď. Žije, opravdu žije, a pokud žije, je tady stále naděje, že svůj úkol splní.
Otevřel prudce dveře a viděl, že vedou přímo na špinavou palubu. Nikoho neviděl. Ani žádný zvuk nebylo slyšet kromě poklidného vrzání prken, jak se loď mírně kolébala na zklidněných vlnách.
Ale ne! Mýlil se, odněkud ze zádi se ozývaly tlumené hlasy. Šel tím směrem, jak mohl nejtišeji.
Brzy už rozlišoval slova. Jeden hlas patřil námořníkovi, který mu dal polévku.
"Kapitáne, je to docela hodnej hoch. Neměli bysme ho prodávat. Lumpové v Ragadornu - kdoví, na co by ho chtěli.
Po tichém rybářově naléhání se ozval hrubší hlas.
"Po tom nám nic není, ať si s ním dělají, co chtějí. Obchod je obchod. Prodáme ho rychle, prachy na dlaň. A pak už za něj nemáme žádnou zodpovědnost."
"Neměl by pro nás větší užitek, kdybysme si ho nechali? Je to statnej chlapík. Myslím, že by posílil posádku."
"Máme dost lidí i bez něj. Stačíme na všechno, taková malá loď nepotřebuje víc než čtyři lidi. A třeba by s námi ani zůstat nechtěl. Ne, prodáme ho kupcům."
"Já ho mám rád." Podle tónu, jakým to řekl, byl rybář svými slovy sám překvapený.
"Svou sestru máš taky rád, viď? Ale za hrst zlatých bys ji prodal."
"Tak moc zase svou sestru rád nemám. Každej, komu bych ji prodal, by mě pak zabil. Má jazyk jak břitvu."
"To sem nepatří." Kapitánův hlas už byl netrpělivý.
"Ale stejně mám toho kluka rád. A taky mám takový pocit, že to s námi půjde s kopce, když ho prodáme. Že se nám něco stane."
"Ale jdi! Bojíš se vlastního stínu, dobře tě znám," ozval se pohrdavě hrubý hlas.
"Já naslouchám hlasům, který slyším, kapitáne. A ty mi radí," rozváděl své myšlenky rybář. "Včera jsi na mě křičel, když jsem říkal, že na moři něco zajímavýho najdem. A když jsme to udělali podle mýho - podívej, co všechno máme. Spoustu cennejch věcí."
"A kluka!"
"A kluka! Já mám k tobě úctu, kapitáne, ale prosím, pusťme toho kluka v Ragadornu na svobodu. Chce do Durenoru - nech ho jít."
"Cože? Zase ty tvoje hlasy?"
"Ano, moje hlasy."
Kapitán ze sebe postupně vydal řadu bručivých zvuků, jako by diskutoval sám se sebou.
A pak rozhovor ukončil: "Dobrá. Pustíme ho. Doufejme, že ty tvoje hlasy mluví pravdu. Ale vezmeme si jeho zbraně a peníze. Kdybychom mu nechali zbraně, mohl by nás sledovat a škodit nám."
Lone Wolf popošel s rozhodným výrazem kupředu, až stál jen pár stop od nich. "Mohu si to s vámi vyřídit hned teď," řekl stroze a tasil meč.
Kapitán nedal nijak najevo, že ho jeho náhlý příchod překvapil. Byl to mohutný muž, stejně jako Kelman, ale tím veškerá podobnost konala. Měl úplně holou hlavu a na čele vytetovaného prskajícího draka. Oblečen byl v otrhané uniformě, která mu moc nepadla. Kdysi říkala pane určitě někomu jinému, pomyslel si Lone Wolf.
"Náš cestující si vyšel na procházku," poznamenal obr klidně. Dvorně se usmíval, jako by byl velice poc-

těn Lone Wolfovou přítomností. "Rád vidím, že jste se zotavil."
"Děkuju," odpověděl chlapec, "ale měl bych vás upozornit, že jsem vyslechl značnou část vašeho rozhovoru."
Kapitán si ho prohlížel od hlavy k patě.
"A i kdyby," odsekl a začal být plný zájmu. "Řekni mi, co ty bys dělal na mém místě?"
"Nejsem na vašem místě."
"Ale kdybys byl," naléhal kapitán.
"Otočil bych loď směrem k Port Baxu," odvětil Lone Wolf.
"Ne, ne, ne! Do Port Baxu nemůžeme. Je tam moc lidí... co si mě pamatuji, ani nevím proč."
Zachechtal se a nebyl to příjemný zvuk.
"Nemusíte až do přístavu," namítl Lone Wolf zoufale. "Můžete zakotvit kus dál a dát mi člun, na kterém bych se dostal do přístavu sám."
"To bys na mém místě udělal?"
"Ano."
"Ale já to neudělám. Já tě tu prostě nechám chvíli žvanit a pak tě jeden z mých lidí zezadu praští a ty zmlkneš. Promiň."
Ale to slovo "promiň" už Lone Wolf neslyšel.

4

Probral se až v noci. Loď plula pomalu po široké řece. Podle světel na obou březích usoudil, že připlouvají do Ragadornu.
Cítil, že má ruce i nohy pevně spoutané a do koutků úst se mu zařezával roubík z hrubého plátna. Hodili ho takhle bez průtahů na palubu. Tvrdá prkna ho tlačila do ramen a do zad. Chvíli se pokoušel uvolnit uzly, ale bylo to beznadějné. Ale co kdyby... vzpomněl si, že si v holmgardské krčmě poradil s řeznou ranou na ruce pouhým působením vůle. Zřetelně se tehdy projevily schopnosti Kai, které v něm byly skryté od narození. A už si asi potisící přál, aby byl kdysi pečlivěji naslouchal tomu, co ho učil Storm Hawk, jeho učitel. Někteří znalci umění Kai přece uměli silou své mysli ovládat i neživé předměty. Byla to schopnost, kterou - jako i jiné schopnosti - má v sobě každý, ale ne každý se ji naučí používat.
Pokusil se chápat provazy, jež ho svazovaly, jako součást vlastního těla: jako by to byly jen prsty navíc a on by s nimi mohl pohybovat, jak by si přál. Byl překvapen - téměř okamžitě měl úspěch! Připadalo mu, že má jakési přídavné končetiny, jež nejsou z masa, ale z hrubě spleteného konopí. CM, co cítily ty končetiny, svírající jeho zápěstí a kotníky. Škrábaly a odíraly mu při tom kůži. Uzly na provazech cítil - bylo to neuvěřitelné - jako zkřížené prsty. Zbývalo pouze prsty narovnat.
Nejdřív se mu to příliš nedařilo. Asi bylo jednodušší si provazy připojit k ostatnímu tělu, než je přimět k poslušnosti. Ne že by se byly nějak výrazně protivily jeho příkazům, spíš byly vyvedené z míry tím, že by se měly hýbat. Soustředil tedy veškerou svou duševní energii na motouzy svazující mu zápěstí za zády a ucítil, jak se liknavě pohnuly a udiveně se
kroutily jako žížala, kterou zrovna někdo rýčem vyhrabal na světlo.
Soustředil se ještě úporněji.
Provazy se znovu pohnuly a potom se jeden uzel náhle rozvázal, prudce, jako by byl přeseknut. Lone Wolfovi vyvstal na čele pot. V duchu si říkal, jestli by nebylo jednodušší prostě namáhat svaly fyzickou silou a provazy tak přetrhnout. Ale hned věděl, že je to nesmysl, nikdy nebude mít takovou sílu, aby to dokázal. A kromě toho pouta, patřící nyní k jeho tělu, by proti takovému hrubému zacházení silně protestovala. V duchu se jim omluvil a představil si jejich bolest. Jako by byl uvažoval o lámání vlastních prstů!
Motouzy ho asi chtěly za ten padoušský nápad potrestat, neboť s ním několik minut odmítaly spolupracovat. Lone Wolf tedy zatím pozoroval, jak se ragadornská světla pomalu táhnou noční temnotou podél lodi. Loď se přibližovala k přístavu, už bylo možné rozeznat, jak jsou světla různě seskupena, jak tvoří čáry - zřejmě na ulicích. Přes vodu k němu doléhaly i ojedinělé výkřiky a volání. Někdo vystřelil do vzduchu raketu na oslavu bůhví čeho. S mírným zájmem sledoval, jak se rozprskla, utvořila pestrobarevné hvězdy a osvítila oblohu.
Provazy už mu konečně odpustily, protože se začaly hýbat z vlastní vůle. Uzly zřejmě nevázal velký odborník, byly to vlastně jen nepořádně zamotané spleteniny. Ale to právě znesnadňovalo snahu provazů se rozmotat. Snažily se však a Lone Wolf cítil, jak se tlak na zápěstí zmenšuje. A už mohl úplně uvolnit ruce. Samosebou nezapomněl na dobré vychování a v duchu se s provazy, když je odhazoval, rozloučil.
Konečně se mohl posadit. Nevšímal si naříkajících rukou, do nichž se pomalu vracela krev, a začal tahat za provazy kolem kotníků. Nebylo to snadné, proto-
že strnulé prsty dávaly špatné informace mozku, ale přece jen se mu podařilo rozvázat i tato pouta. Za okamžik už sáhl za hlavu a uvolnil si roubík
Zbraně neměl, vzali mu meč i sekyru. Kožený měšec se zlaťáky ukradli taky a bohužel mu sebrali i Hammerdalskou pečeť. V duchu proklínal zabedně-nost rybářů: copak si neuvědomovali, že podmaní-li si Zagarna Sommerlund, bude jeho dalším krokem dobývání Wildlandu jako odrazového můstku na Durenor? Oni sami by pak za jásotu Giaků zemřeli. Copak to nevěděli? Pak ho však napadlo, že i kdyby to kapitán věděl, jednal by stejně: neboť šel jen za rychlým a snadným ziskem a nemyslel dopředu. Lone Wolf si masíroval zápěstí a kotníky a přitom přemýšlel o tom, čemu se obvykle říká lidská chamtivost. Chtěl však být k sobě upřímný, a tak si přiznal, že i on je do značné míry ovládán chamtivostí. Toužil po tom, aby mu král Ulnar blahopřál a Sommlendingové provolávali slávu. Chtěl, aby vedle něj stála Qinefer a obdivovala ho za to, že zachránil Magnamund před zotročením. Tolik si přál, aby se stal hrdinou! A tyhle sobecké pudy ho zavedly až sem, je z něho otrhaný štvanec na páchnoucí palubě starého rybářského člunu, který byl už asi často svědkem krveprolévání. Je pěkný hrdina! Když mluvil Kelman o hře Života, bylo snadné si intelektuálně

přiznat, že je také jen jednou z figurek, které bohové posunují po hracím plánu, ale ve svých pocitech to všechno chápal jen jako představu. Teprve teď se viděl správně: chtěl, aby byl slavný, víc než bojovat za Dobro jen pro Dobro samo.
Podceňuješ se, chlapče, ozval se mu v mysli Alyssin hlas. Zostuzovat sám sebe je moc snadné. Snadnější než přijmout skutečnost, že budoucnost Magnamundu opravdu závisí na tobě. Aspoň zčásti.
Zase ty! pomyslel si. Pořád se mi pleteš do života! Když jsi tak zatraceně všemocná, proč jednoduše nezabiješ Zagarnu a všechnu tu jeho trojnásobně prokletou sebranku?
Kdybych mohla, udělala bych to, odpověděla Alyss prostě. Ale to je něco, co udělat nemohu. Musím se spoléhat na tupce, jako jsi ty, že povedou boj proti Temným pánům. Na tebe a toho hlupáka Benedona. A taky samozřejmě na Qinefer. Ale ona je úplně jiná než vy dva. Spřátelily jsme se. Skoda, že její nit v tapiserii budoucnosti je tak krátká.
Lone Wolf zkřivil obličej hněvem.
Lžeš!
Trochu snad. Konečně, je to o mne známe'. Ale Qinefer nebude žít dlouho, pokud ty neuděláš v nastávajících dnech to, co je správné. Jednou bude muset zemřít v bitvě, jestliže ty neukončíš obléhání Holmgardu tím, že přineseš Sommerswerd...
Lone Wolf se neočekávaně rozesmál.
Jsi hloupá jako díra v hlavě, Alyss, myslel nahlas. Chceš na mně, abych udělal to, čím mě pověřil Ulnar, a dodáváš, že Qinefeřin život závisí na tom, jestli se mi to podaří. Asi ano, ale co má být? Já momentálně hodlám najít nějaké klidné místo daleko odtud, kde bych si mohl lehnout do teplé postele a trochu si odpočinout od smrti, které pořád civím do očí...
Ano, to je pravda. Jestli chceš něco vědět, tak tenhle tvůj názor mě trochu nudí!
Podívej se ... zmiz! Já tvou pomoc nepotřebuju!
Teď zrovna ne. Já mám stejně spoustu jiných věcí na práci. Musím zabránit Zagarnovi, aby dobyl Holmgard, a tak se s tebou nebudu zdržovat. Ale mám pro tebe malý dárek. Na okamžik se mu před vnitřním zrakem objevila zářící tvář - byla to Qinefer. Ale vzápětí zase zmizela.
Je hezká, připustil.
Skoda, že ty nejsi hezčí! ozvala se pichlavě Alyss.
V příštích dnech tě čekají uskoky a nebezpečí a utržíš hodně zranění, ale vypadá to, že pak budeš zase v pořádku.
Vypadá to?
Ano, totiž ... uděláme, co budeme moci. Divila bych se, kdybys umřel.
To není zrovna velká jistota!
Ó, jaká škoda! Ty malý ubožáčku. Myslíš si, že tvůj život je tak strašně důležitý, že se bohové hned posadí a budou přemýšlet, jestli není třeba ho zachránit?
Mám o bozích své pochybnosti, myslel si Lone Wolf, který si vzpomněl na Kelmana.
Na tvém místě bych je neměla. Ale teď už konec řečí. V Ragadornu ti v žádném případě nebude příjemně. Užij si to!
Odešla z jeho mysli a on nevěděl, jestli je rád nebo ne. Vnímal zase palubu rybářského člunu, bolely ho kotníky a zápěstí. Vyslal k nim prosbu, aby přestaly, a bolest pomalu ustupovala.
Před lodí teď zářil jasný oblouk světla, takže rozeznával pohybující se lidské postavy. Během několika minut loď zakotví a posádka ho bude hledat. Neměl žádnou zbraň, jen vlastní paže a nohy, a nepovažoval proto za možné, že by je bez pomoci přepral. Jediná možnost byla, že by se mu rybář, který mu přinesl polévku, postavil po boku, ale to nebylo pravděpodobné. Vždyť ho ani nevaroval, když ho zezadu napadl jeho druh.
Ale třeba se mýlí.
V šeru zahlédl, jak k němu rybář jde a žasne, že se zajatec vyprostil z pout.
"Nechci vidět, jak tě prodávají do otroctví," zašeptal.
"Mě by to taky netěšilo," řekl Lone Wolf.
"Chceš se dostat z paluby a doplavat do přístavu? Teď už to nebude těžké!"
"To je dobrý nápad!"
"Řeknu ostatním, že jsi silný a žes mě přemohl. Jsem dobrej lhář. Líbíš se mi, nevím ale proč."
Lone Wolf usoudil, že v mužově mysli trochu zapracovala Alyss, ale nahlas neřekl nic.
"Nechci žádnou odměnu, jen tvůj meč a sekyru a peníze. Už je stejně mám. Ale netrap se. V Ragadornu snadno někoho zabiješ a vezmeš si jeho zbraně. Pomůžu ti, jestli chceš."
"Já nechci nikoho zabít," řekl Lone Wolf upjatě. "Mám zabíjení dost."
"Jak chceš."
To bylo poslední, co rybář řekl. Za ním se najednou vynořil kapitán se dvěma muži. Jeden nesl velké poleno, jímž zaútočil z velké výšky na rybáře a srazil ho k zemi. Rybář zachrčel a zhroutil se. Lone Wolf vyskočil, sahaje beznadějně po zbraních, které samozřejmě neměl.
"Nejradši bych tě zabil," řekl kapitán s úšklebkem. "Ale živý budeš mít větší cenu. Bude z tebe dobrej otrok. My..,"
Všichni se zlomyslně chechtali.
Pak jeden pokročil kupředu a chystal se kopnout Lone Wolfa do hlavy. Chlapec se snažil uhnout, ale bylo pozdě. Bota mu narazila na spánek a zhmoždila lebku. V té chvíli loď připlouvala ke kotvišti. Lone Wolf chtěl něco vykřiknout - jen pár slov, prostě cokoli. Spatřil rybáře, jak spouštějí schůdky, a cítil, že se nemůže pohnout. Muž, který se s ním napůl spřátelil, šel vrávoravě s ostatními, jako by se vůbec nic nestalo.
A tu k němu někdo přicházel, zřejmě kapitán. Lone Wolf to považoval za moudré, protože předpokládal, že ho jde pustit na svobodu.

Myslel si to tak dlouho, dokud mu kapitánova ruka nezvedla hlavu a druhá mu láskyplně nepřitiskla nůž na krk.
"Lituju, mladej bojovníku. Nemůžu riskovat, že bys šel za mnou. Vítej v Ragadornu! Vítej a ... sbohem!" Zasmál se.
Ostří prořízlo Lone Wolfovi hrdlo a život z něj začal unikat.

5 PŘEKONÁNÍ SMRTI

i

Když Lone Wolfův život zhasl, Alyss to pocítila jako zřetelné škubnutí. Kroužila zrovna nad Kaagem, protože tam hledala Vonotara. Vylévala ze sebe všechnu soustředěnou nenávist na obrovskou stavbu, ale zároveň intenzivně působila ve prospěch obrany Holmgardu. Pak zjistila, že Vonotar odešel někam jinam - a vtom postřehla to škubnutí. To nebyla součást jejího plánu! I když Lone Wolfa hodně ostouzela, věděla, jak je důležité, aby žil. Kdyby zemřel, mohla by klidně hodit flintu do žita. A on skutečně zemřel. Příběh skončil. Teď se mohla vrátit do nejzazších oblastí Aonu a těšit se

tam z toho, že už nemá s Magnamundem nic společného.

Ta vyhlídka ji lákala.

Ale byly tu důvody, proč to všechno nemohla tak jednoduše vzdát - dva důvody, máme-li být přesní: Qinefer a Benedon. Nikdy se nehodlala zaplést do záležitostí smrtelníků do takové míry. Ale teď viděla, že je morálně na tyto dva vázána a že je v žádném případě nemůže jen tak opustit. Byli její, spoléhali na ni - a ona se pro ně tak dlouho angažovala!

Ale Lone Wolf byl mrtvý!

Nebyla naděje, nebyly možnosti, nebylo nic!

Věděla, že může změnit budoucí dění - dokonce i minulé - ale úpravy, které směla udělat, měly jen menší význam. Nemohla například zabít Zagarnu...

Ishir, uvažovala celá nešťastná, zklamala jsem tě, vznešená,

Bohyně Měsíce uslyšela její myšlenku a odpověděla:

Alyss, už jsem viděla tolik lidí umírat! Smrt je jen dočasné zastavení na stupních bytí.

Bohyně, potřebuji, abys mi pomohla víc než útěchou. Jsem tady dole v Magnamundu, ne zakuklená do nějaké pomyslné nesmrtelnosti. Co pro tebe znamená pouhý okamžik? Tady dole je to milión let!

Nemám ráda, když jsi sarkastická, Alyss.

Co mám dělat? Cítím to tak. Mladý rytíř Kai má pro budoucnost Magnamundu klíčový význam. Leží s prořízntým hrdlem na páchnoucím polorozpadlém člunu v nějakém páchnoucím polorozpadlém přístavu. Jak můžeš být tak samolibá? Smrtelníci umírají, když jim někdo prořízne hrdlo!

Já tě chápu Alyss...

Ne, ne, ty to vůbec nemůžeš pochopit! Kdy tys naposled zemřela? Nikdy, mohu-li jen letmo hádat.

Bohům není dáno, aby umírali.

Ano, bohové si nedovolí umřít. Těší se z toho, když pro ně pěšáci trpí. Není to snad taková hra?

Ishir odmítla odpovědět. Vždy považovala Alyss za zajímavou, ale teď si začínala myslet, že je to jen bezbožná provokatérka.

Alyss se odebrala do Toranu. Město bylo zpustošené zápalnými střelami, které na ně shodili Zagarnovi zplozenci. Majestátní budovy se zřítily a zbyl z nich jen bídný prach. Pouze palác Bratrstva křišťálové hvězdy a nějaké další budovy Bratrstva se ještě tyčily nad ohořelými troskami. Alyss vnikla do paláce a dívala se na Nejvyššího představeného Bratrstva

šedovlasého starého muže, hladícího právě kočku

a na Benedona.

Vzala na sebe podobu dívky. Měla zelené oči a krátké rudé vlasy. Aniž věděla, proč to dělá, začala tančit, aby oba muže zaujala. Nohama promyšleně odměřovala kroky a pohybovala se po podlaze v pravidelném rytmu. Benedon i Nejvyšší představený na ni oněměle zírali a divili se, co to dělá. Sama nevěděla. Tvorové jako já se takhle chovají, myslela si, nic víc v tom není.

Lone Wolf je mrtvý. Nezapomeň na to.

Přitáhla Benedona k sobě, přiměla ho, aby s ní tančil, a doufala, že si s ní srovná krok. Nejdřív se jen neohrabaně motal, ale potom pochopil systém jejích kroků a tančil vedle ní. Vířili v kruzích a Benedona vůbec nepřekvapilo, když chytila za ruku Nejvyššího představeného a přiměla ho, aby vstal a tančil s nimi. Nejvyšší představený napodoboval Alyssino křepčení s výrazem pochybností. Tanec pokračoval. Jak se točili, vzniklo oko uragánu, uvnitř něhož ležela Lone Wolfova spící duše. Alyss soustředila celou svou mysl na jeho neživotnost a představovala si ji jako kus jatečního masa.

Jednu její ruku svíral Benedon, druhou Nejvyšší představený. Z jejich bytostí, ač byli dokonale zmateni, do ní proudila síla. V zoufalství ještě jednou zavolala Ishir a bohyně jí tentokrát poslala mocnou vlnu lásky a naplnila ji svým teplým světlem. Alyss potvrdila příjem Ishiřina daru a zároveň se stále soustředila na vířivý tanec, který tančila s Benedonem a Nejvyšším představeným. Pod chodidly cítila křivky, které nohy vyšlapávaly do dlážděné podlahy.

A potom spojila myšlenky v jednom ohnisku.

Lone Wolf není mrtvý. Ze mne do něho proudí život. Jd jsem jeho život. Volám jeho duši zpátky zpoza prahu smrti a úpěnlivé ji žádám, aby se znovu spojila s jeho teiem. A volám vás dva, i když jste jen bkdí mágové, pomozte mi splnit úkol!

Nejvyšší představený se tvářil rozpačitě. Nechtěl tančit, ale tančil. Pozoroval, jak se mu nohy pohybují v obrazcích, jimž nerozuměl. V duchu slyšel hudbu, ale nebyla to taková hudba, jakou znal. Bylo to jakési ostré pískání, které ho bolestivě řezalo do uší. Pohyboval se automaticky, protože pochopil, že se nemůže zastavit. Bylo mu protivné, že

tancuje podle Alyssiny vůle.
Alyss se vrhla na zem a stáhla Nejvyššího představeného i Benedona s sebou. Studené dlaždice ji tlači-ly do tváří. Deklamovala tajemná slova, byla to jakási polozpívaná mantra, a shromažďovala sílu duší všech tří. Jejich vitalitu směřovala směrem k Lone Wolfovi, jehož duch, jak dobře věděla, v tu dobu zrovna mířil do neznámé krajiny za touto pozemskou.
Už skoro vykrvácel - cítila, jak z něj krev vytéká. Volala k jeho krvi, zapřísahala ji, aby se zastavila, a slzy jí kapaly z očí námahou, kterou vložila do své prosby. Vyzařovalo z ní jasné bílé světlo a ten zářivý kruh kolem ní protkávaly narůžovělé pramínky, jimiž se projevovala levoruká magie proudící z Benedona
a Nejvyššího představeného, kroutily se a načechrávaly jako dlouhé chmýří obláčků. Jedno ze starcových koťat couvalo do kouta, oči hrůzou rozšířené, prskalo a krátkým ocáskem mrskalo sem tam.
Přes všechno to světlo Alyssino tělo čím dál tím víc chladlo. Kolem očí se jí objevila řada malých rampouchů, protože slzy, které ronila bolestí, okamžitě mrzly. Benedon cítil, jak teplota z jeho těla proudí skrze jeho prsty do ní, jako by to byla jeho vlastní duše. Všechny buňky jeho těla křičely bolestí, ale snažil se nevykřiknout, jen se intenzivně kousal do dolního rtu.
Ishir! Ishir! Potřebuji tvou sílu! Tvou sílu!
Bohyně Alyss znovu vyslyšela a vlila do ní něco více ze své síly. Smrtelné lidské tělo už by bylo dávno vzplanulo v ledových plamenech z výbojů energie, k nimž docházelo, ale Alyss si svou lidskou schránku stvořila moudře. I tak však jejímu tělu hrozilo, že se roztrhne magickou silou, která jí nadouvala žíly.
Alyss cítila, že hustá krev, prýštící z Lone Wolfova hrdla, vytéká pomaleji. Ztratil jí už několik pint a ona ji vrátit nemohla, mohla dělat jen to, co jí napovídal instinkt: bude-li čerpat energii z Ishir, Benedona a Nejvyššího představeného a spojí-li jejich síly se svými, může narušit útek skutečnosti natolik, že tím zachrání chlapci život.
To se ti nepodaří, dostihla ji Ishiřina myšlenka. Dítě, i když ti pomáhám, vím, že podnikáš něco, v čem nemůžeš uspět. Ani bohové nemohou vrátit život mrtvému a ty přece nejsi žádný bůh...
Alyss vnímala bohyni pouhou částečkou své bytosti. Tisíceré díky za tvou důvěru ve mne, ó Mocná, myslela pichlavě.
Ishir se zasmála. Alyss a její existence byla v normálním běhu věcí anomálií. A nepůsobilo příliš absurdně, že její impertinence - zvláště v takové době
- vyvolala v bohyni veselí a nikoli zatracující zlost. Af jsi kdokoli, maličká, Slibuju ti veškerou podporu, jaké jsem schopna. A příště už budu zticha.
Dekuji ti, bohyně.
Pokračuj. Pokračuj a promiň, že jsem rušila.
Benedon ten rozhovor trochu vnímal a byl z něj celý nesvůj. Od nejútlejšího dětství ho učili, že ti, kdo rozdmýchávají hněv bohů, jsou odsouzeni k mučivé smrti, spáleni jejich hněvem. S tím rozhodně nechtěl nic mít. Příliš si cenil svého života a tělesné bolesti se bál. Podvědomě začal uzavírat kohoutky, jimiž proudila jeho energie do Alyssiny ruky.
Okamžitě si toho všimla.
Její myšlenky na něj křičely. Jestli tohle přežiju, s ohromným potěšením tě zabiju. Tvůj kamarád leží na prahu smrti a ty se bojíš jen o svou vlastní kůži. Jsi míň než prach na cestě! Jsi odporný ničema!
Bezprostředností svých myšlenek šokovala jeho nervové buňky. Bylo to, jako by ho někdo nabodl na rozžhavený meč. Vyrazil ze sebe dlouhý naříkavý výkřik bolesti a rozevřel jí vstříc brány své magie. Jeho duše k ní teď opět proudila bez překážky.
Alyss se zcela soustředila na to, aby opanovala vlákna Lone Wolfova hrdla, vyzývala je, aby se spojila, hlasitě oslovovala zamlžené vědomí jednotlivých buněk, prosila je, zapřísahala, vybízela, aby provedly, oč je žádá. Velice zdráhavě a pomalu se začaly uzdravovat, přibližovat se jedna druhé, opatrně se jaly vyzařovat svou elektrickou sílu, jak to buňky dělají, když se chtějí spojit.
Někde v krajině nikoho se zastavila Lone Wolfova duše, otočila se, pohlédla na cestu, kterou už ušla, a nesměle si pohrávala s možností návratu.
Alyss tu myšlenku zachytila a její duch zajásal. Možná, že se jí to podaří! Ale bolest, pramenící z toho,
že ze sebe vydávala všechno, co měla, byla už příliš velká, zamlžovala jí zrak a znesnadňovala jí soustředit se na všechno, co měla provést. Dostavil se mohutný příval další síly od Ishir a trochu rozehnal mlhu. Zjevila se ve své podstatě Lone Wolfově duši a dávala jí znamení, aby se vrátila do nehybného těla.
Nejvyšší představený už byl na pokraji konce: byl starý, slabší, než by si byl kdy pomyslel, a odčerpávání magie mu působilo víc bolesti, než by byl kdy považoval za možné. Ale ochotně ze sebe vydával všechno, důvěřoval Alyss, protože tušil v jejím jednání pomoc Somrnlendingům. A i kdyby měl ztratit svůj vlastní život - nuže, byla by to jen malá cena za ten dar. Snažil se zvládat v sobě všechny schopnosti a propouštěl je podél paže až tam, kde se dotýkala Alyssiny ruky. Bolest se posléze stala snesitelnou, alespoň se nezvětšovala - ale obsah jeho duše pomalu vyprchával a to byla nečekaná agónie narušující jeho mentální štít, jejž po celý život budoval. Doufal, ačkoli naděje už byla malá, že spojení s Alyss nebude trvat příliš dlouho a že pro něho skončí útěchou smrti.
Lone Wolfova duše se začala po opuštěné cestě lopotit zpátky k tělu. Obraz Alyss chvílemi zakmital po obou stranách, jak dávala duši úpěnlivá znamení, jak ji nutila ke zrychlení pohybu. Váhání teď nebylo na místě.
Ve vzdálené části Sommerlundu se zastavila skupina Giaků. Cítili, jak se svět kolem nich zachvívá. Myslelo jim to pomalu jako vždy, dívali se jeden na druhého, neschopni vyjádřit slovy to, co cítí. Ještě stále na sebe vyjeveně civěli, když tu najednou jejich existence zhasla, protože vlastně nikdy neexistovali...
Na poli ustal farmář v práci, neboť ho náhle omá-mily vzpomínky. Jako by se upamatovával na smích svých dětí, hrajících si v domku z bláta a proutí, ale
neuměl své vzpomínky sladit s vědomím, že se přece nikdy neoženil...

Muž jménem Kelman, obrovský, s hřívou ohnivě rudých vlasů, natáhl ruku s čepicí a žebral o malou minci, proklínaje zároveň svou závislost na wanlu, které navždy zničilo jeho sen, že jednou bude mít svou vlastní loď. Teď z něj byl ubožák žebrající o peníze na zahnání žízně po ohnivém nápoji. Nechápal, proč se mu náhle před duševním zrakem zjevuje mládenec v zeleném šatu. Zaplašil tu vidinu...
Jako démanty zasvitly některé světy Aonu, které kdysi existovaly, ale hned zase zhasly, jako by nikdy nebyly. Ale jiné světy se se zakmirnutím objevily, staly se skutečností a mohly sledovat svou minulost do miliónů uplynulých let...
Pomalu se pohnuly hranice uzavřené oblasti ostrova Lorn, kde žili v dobrovolném exilu Shianti, takže ostrov, jehož rozloha se zdvojnásobila, se přiblížil k pevnině jižního Magnamundu. Ale vždyť byl tak blízko vždycky, říkali si Shianti, když hleděli tajemně moudrýma očima přes úzký pruh vody oddělující ostrov od velkého jižního kontinentu...
U okraje Maakengorgu se zastavila ovečka, protože ucítila, jak se pod ní chvěje zem, jako by chtěla vystavit na světlo vše, co je v jejím nitru. Ale ovce byla nechápavá a těžkopádná, a tak se jala hledat zelenější pastvinu...
Napětí změn se zařezávalo do Alyssina těla, zkroutilo ho do nemožných tvarů, takže jí nohy směřovaly dozadu a oči jí nehybně a bez mrkání civěly z hrudi. Krátce zastřižené rudé vlasy se jí rozprchly po celém těle, dostaly se až na ruce Nejvyššího představeného a Benedona, vysávaly z nich energli a přenášely ji do Alyssina vědomí. Měnil se i tvar síně, v níž leželi, jako by se sál roztěkal a znovu přizpůsoboval měkkým
obrysům lůna, přibližoval se k nim, ležícím na zemi, jako jejich obal...
Jedno Lone Wolfovo oko se otevřelo, neboť duše znovu vstoupila do těla, seznamovala se se zapomenutou prací svalů, nutila prst, aby se líně, bezcílné pohnul. Oko vidělo Alyssinu tvář velice blízko a Uličnický na ni mrklo, což v Alyss vyvolalo náhlé pohrdání. Pak tělo ucítilo tvrdou dřevěnou palubu, pocit prošel chodbičkami nervů k mozku, který si jej vysvětloval bolestivé pomalu a rozbředle. Otevřelo se druhé oko a spatřilo noční světla Ragadornu. Mozek Lone Wolfovi sdělil, že se muselo stát něco naprosto neobvyklého, čemu nerozumí - snad bude nejlepší, když odtud Lone Wolf co nejrychleji zmizí. Namáhavě si klekl, všiml si krve rozlité po palubě a zeptal se sám sebe, kdo byl asi zraněn. Dělalo mu potíže, aby udržel hlavu zdviženou, ale moc si toho nevšímal, poněvadž měl co dělat s tělem, jež se pohybovalo jen nejistě. Dotkl se opasku a prohledal oblečení, ale zjistil, že zbraně jsou pryč - i měšec s penězi, dokonce i Hammerdalská pečeť zmizela z prstu. Zůstala mu jen Kelmanova lahvička.
Později si uvědomil, že leží v blátivé vodě pod nízkým dřevěným molem. Všechny smysly mu naplňoval odporný pach hniloby a rozkladu. Znovu se mu podařilo si kleknout, rozhlédl se, kde je, a usoudil, že je stále ještě v Ragadornu. Hlava se mu točila a protestovala, neboť se mu do mysli vracela životní síla, zkoušela to a obeznamovala se s různými body ovládajícími tělo, nechápala, proč se vydala na cestu do cizí země, což jí chvíli vyhovovalo, ale nemohla si vybavit, proč k tomu došlo. Bytost jménem Lone Wolf byla už zase kompletní. Chlapec zavrávoral. Nevzpomínal si na nic, co se přihodilo poté, co ho rybáři nechali na palubě. Všechno byl jen zmatek.
Nemohl přece vědět, že...
2
... světlo Alyssina těla náhle zhaslo a její ruce prudce pustily Benedona i Nejvyššího představeného. Oba kouzelníci se celí potlučení odkutáleli po tvrdé dlaždicové podlaze. Kotě, nadšené, že to podivné záření zmizelo, vyrazilo kupředu a otíralo se zvědavě o starcovu tvář. Vyrazilo ze sebe krátké mňoukavé zvuky, nejdřív šťastné, později nejisté, neboť Nejvyšší představený neodpovídal. Kotě nevěnovalo žádnou pozornost Alyssina nehybné postavě, obešlo ji a vydalo se prozkoumat Benedona. Alespoň ten byl živý, dýchal, jako by se dusil, hruď mu prudce a nepravidelně stoupala a klesala. Kotě si sedlo a dívalo se na něj s lenivým údivem, pak si růžovým jazýčkem začalo klidně mýt vnitřek pravé přední tlapky. Pamatovalo si, že se tu odehrála jakási hrůza, ale s vděčností si uvědomilo, že už skonala. Ach, jak je to nádherné, cítit na jazýčku dotyk šedého kožíšku...
Benedon první nabyl vědomí. Rota Giaků mu pochodovala všemi chodbami těla, tloukla do jeho stěn těžkými palicemi a občas se Giakové ostrými zuby zakously do citlivého masa. Benedon zíral na strop, jehož vzor se rychle měnil ve zběsile se točící spirálu, takže byl skoro ihned přinucen zavřít oči.
Ze rtů mu vyšel strohý sten. Benedon nechápal, kde se ten výkřik vzal Asi vyšel z bolesti, která mu naplňuje tělo a hromadí se především v hlavě, kde se zakusuje v horkém, pálícím oblouku. Nemohl přemoci chvění, ale cítil, jak se jeho buňky probouzejí teplem, počínajícím zaplavovat celé tělo, rozehřívajkirn ledový chlad, bojujkím jakousi nůkroválkuna bojišti jeho těla.
Znovu otevřel oči a zíral na strop. Tentokrát zůstala malba na místě. Geometrické obrazce se už nehýbaly, naopak ho uklidňovaly. Nové zasténám, ale tentokrát poznal, že to sténá on sám. Zvedl ruku
a odhrnul si zpocené vlasy z čela, nevěděl, jestli je mu horko, nebo zima. Vzpomínal si přesně, co se s ním dělo, ale byl by raději, kdyby si to nepamatoval.
Ishir, myslel si, naslouchal jsem rozhovoru mezi tebou a Alyss. Odpust mi, že jsem to vyslechl.
Bohyně odpověděla pomalu, cítila bolest stejně jako on.
Nechtěly jsme té vyloučit z našeho rozhovoru, tak se netrap, dítě.
Odpust mi. Ale teď už byly jeho myšlenky jinde.
Je ti odpuštěno, ale není to ani zapotřebí. Vím, že jsi zaváhal, a vím taky proč. Kdyby byli bohové stvořili smrtelníky bez chyby, pak ano, pak by byl tvůj přestupek neodpustitelný. Ale udělali jsme vás chybujícími. Neboj se, dítě, já tě nebudu trestat...
Nedokonala myšlenku, Benedon věděl proč. Nesmírně těžce složil slova do otázky.
Ale co Alyss...?
Alyss asi nebude tak tolerantní jako já. Ale možná, že lhala, když slibovala, že tě zabije. Pokud ne, máš mé sympatie. Půjde-li to, zmírním tvé utrpení. Promluvím s Alyss, požádám ji, aby se slitovala. Ale nevím, jestli mě poslechne, a nemohu zaručit, že pochopí, že jsi z jiného těsta než ona.

Benedon naříkal. Vždycky se Alyss bál, bál se toho, jak ho ovládá. V její přítomnosti měl pocit, že jeho mysl není tak zcela jeho vlastní.
Zklamal jsem ji, myslel si spíše pro sebe než pro Ishir. A když jsem zklamal ji, zklamal jsem Lone Wolfa a to ode mne nebylo hezké, protože on mi zachránil život, když se na mne sápali Giakové. Měl jsem být rád, že pro něho mohu riskovat život... doznívaly jeho nešťastné myšlenky.
Dítě, to je všechno pravda, ale ne úplná. Ty nejsi stvořen k tomu, abys byl hrdina - ještě ne, možná nikdy. Udělals, cos mohl - ne víc! Dělej si výčitky, jestli se tak cítíš lépe. Příště, bude-li nějaké příště, budeš mít víc síly ... právě proto, že jsi dneska zaváhal.
Ano, bohyně, ale uvidí to Alyss taky tak?
Alyss... Možná ne, ale už jsem ti řekla, Benedone, že nemohu vědět, jak se Alyss zachová. Kromě toho ani nevím, kde teď je. Vyklouzla nějak z Aonu a já ti nemohu říci, kam odešla.
Bohyně, zůstaň se mnou. Benedonova myšlenka byla naléhavá.
Když ti to pomůže, dítě, zůstanu u tebe. Ale na chvíli si musím odpočinout. Alyss mě vyčerpala svými požadavky a já si ani nejsem jista, jestli její úsilí vrátilo Lone Wolfovi život na víc než pár hodin. Budoucnost je tak lhostejná, udělat v ní změny jen o málo větší než nepatrné, je velice obtížné.
Měj se dobře, bohyně.
Mnoho štěstí, Benedone. Bohyně věděla, o co se tento chlapec musí pokusit, a prozatím mu v tom nemohla pomoci. Odebrala se do chladu své bezčasé existence, kde si bude koupat své vlastní rány v paprscích bledého světla.
Benedon donutil tělo, aby ho poslechlo. Už se postavil na nohy, sice se trochu kymácel, ale vcelku své tělo ovládal. Údy mu sdělily, že už víc bolesti nevydrží, ale on jim vyhuboval, a tak zmlkly, vyděšeny jeho náhlým hněvem.
Viděl těla Alyss a Nejvyššího představeného, oba leželi na zádech na bezohledně tvrdých ozdobných dlaždicích. Kotě se přestalo mýt, klidně se na něj dívalo a čekalo, co udělá. Natáhl k němu ruku, ale kotě se ho leklo a odhopkalo do stínu. Benedon za ním poslal smutný úsměv: zrovna teď by potřeboval nějakého kamaráda.
Věnoval se nejdřív Nejvyššímu představenému. Starý muž dýchal slabě, ale pravidelně, což vypadalo nadějněji než jeho popelavé šedá tvář. Cévky na spáncích připomínaly nerovné, kovově modré čárky.
Zdálo se, že spí beze snů. Benedon se prsty dotkl starcovy tváře a cítil, že duše jeho učitele je ještě v těle.
Když došel k Alyss, zjistil, že je úplně nehybná a studená, jako socha, která spadla na zem. Hrůzné kapičky maličkých rampouchů kolem očí neroztávaly. Vypadaly, jako by byly z tvrdých démantových střípků. Benedon přejel špičkou prstu po křivce jejího nosu ve snaze předat jí informaci, že má o ni strach. Do očí mu vstoupily slzy, když mu v hlavě dunělo vědomí vlastní neschopnosti. Měl v sobě tak málo životní energie - příliš málo na to, aby mohl přivolat Alyssina ducha.
Položil jí dlaň na čelo a cítil křehké, skoro ptačí kosti, vzpomínal na její živost a na křivky v její tváři, když se smála. Podařilo se mu sebrat trochu síly a vší svou vůlí ji vyslal rukou do její hlavy. Ale nestačilo to, nikdy to nebude stačit. Sklonil se nad ní, přál si, aby se všechno změnilo.
Její tělo se nepohnulo.
3
Když Lone Wolf spatřil nápis, vzpomněl si, jak se nad ním skláněl kapitán a jak pak ucítil prudkou bolest, když mu ten lotr zasadil ránu nožem. Nápis oznamoval:
VÍTEJTE V RAGADORNU
To byla přece slova, která vyslovil kapitán! Do zpřeházených Lone Wolfových vzpomínek se vetřelo povědomí o něčem strašném, co se s ním dělo potom. Ale nechtěl to vědět. Byl opuštěný, promočený, lomcovala jím zima, neměl žádnou zbraň a byl ztracen v jednom z nejnebezpečnějších měst severního Magnamundu. To, že byl oloupen o všechno, co měl cenného, ještě neznamenalo, že nebude napaden zabijáky, kteří - jak byl přesvědčen - číhají na každém kroku. A unikne-li jejich krvelačné pozornosti, kde je psáno, že ho nechytí nějaká tlupa lumpů a neprodá ho do otroctví? Měl jen ruce a nohy, to byly teď jeho jediné zbraně, ale byly tak roztřesené, že pochyboval o tom, že by se na ně mohl spolehnout, kdyby ho někdo napadl.
Písmena na nápisu byla vybledlá. Byl by rád věděl, jestli je tam někdo napsal jako vtip, nebo jestli snad si někdo hezky dávno myslel, že tím Ragadornu vylepší pověst.
Ale pak se přestal nápisem zabývat.
Nejlépe bude, říkal si v duchu, když se pokusím objevit rybářský dun, který mě sem dopravil. Pokud zloději neodnesli mé zbraně do města a neprodali je, je tu ještě možnost, že budou někde na lodi. Co by dělal, kdyby ho rybáři na člunu našli, to nevěděl. Rozhodl se, že bude lepši, když ve svých plánech nebude počítat s kdejakou eventualitou. Nejvíc ho trápilo, že přišel o Hammerdalskou pečeť. Pokud ji neobjeví, je jeho cesta do Durenoru zbytečná, neboť určitě nevydají Sommerswerd špinavému mladíkovi, který nemá čím prokázat svou totožnost. A kdoví, co by s ním udělali! Modlil se k bohu Kai a prosil, aby Pečeť nebyla ještě prodána jako ozdoba na něčí prst...
Při těch úvahách chodil po přístavišti, snažil se vypadat nenápadně a obhlížel přídě všech lodi. Škoda, že neměl možnost zjistit jméno člunu, který ho sem dopravil. Musí věřit svým smyslům, že ho poznají.
Jakmile zahlédl ubohou kocábku, věděl hned, že je to ta, kterou hledá. Netušil, odkud se v něm ta jistota vzala, prostě to tak bylo. Nepříliš pevná prkna lodi byla důkazem, že našel, co hledal.
Opatrně přeskakoval tlustá smotaná lana, ležící v přístavišti a očima stále sledoval potlučený dun. Nesvítilo se na něm, nebylo slyšet žádné zvuky. Zdálo se, že je prázdný. Ale stejně bylo třeba, aby byl opatrný: ti muži třeba čekají, že se vrátí a bude se mstít za to, jak ho zbili a okradli.
Kapitán se nade mnou naklání, je noc a já vidím lesk jeho dlouhého nože, vzpomínal Lone Wolf. Jako bych si vzpomínal, že se potom se mnou dělo něco úděsného, ale ... ale co to bylo...?

Zahnal myšlenku na to, co bylo, a šel k místu, kde byl člun uvázán. Bylo tam ticho, až na tlumené vrzání prken, jak člunem houpaly mírné vlny, a na lehké nárazy vody na trup lodi. Automaticky chtěl uchopit rukojeť meče, ale samozřejmě sáhl do prázdna.
Vystoupil co nejtišeji na palubu, chvíli nehybně stál a naslouchal, jestli nezaslechne nějaké projevy života.
Neslyšel nic.
Zůstal ještě chvíli tiše stát, pak udělal pár kroků. Snažil se, když našlapoval na vlhká prkna, aby nedělal moc velký rámus.
Nakoukl do prvních dvou palubních okének. V nedostatečném osvětlení toho ovšem uvnitř mnoho neviděl. Byl si stále jistější, že je loď opuštěná, že je na ní sám.
Sebral veškerou odvahu, protáhl se dveřmi jedné kajuty, zastavil se a pozorně naslouchal. Slyšel jen vlastní dech. Bylo jasné, že je kajuta prázdná. Otevřel dveře dokořán, aby se do tmavé místnosti dostalo trochu světla z přístavu.
Na podlaze něco leželo, něco ještě tmavšího než okolní tma.
Nejdřív si myslel, že to je lidské tělo, a prudce zadržel dech. Ale když si oči zvykly na tmu, poznal, že to je nějaká srolovaná látka. Nebo snad síť? Přejel přes to prsty a přesvědčil se, že to je plátno. To pro něj nemělo cenu, a tak ho odkopl.
Došel opatrně skoro až doprostřed kabiny, ale pak se zarazil a ohlédl se. Když tím hadrem pohnul, byl mnohem těžší, než by člověk čekal. Asi to nic neznamená, uvažoval. Ale možná...
Vytáhl věc na palubu a začal ji rozbalovat. Ano, zvoní tam nějaký kov. Rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nesleduje nikdo z vedlejší lodi. Pak se zaměřil na plátěný ranec. Bylo to vlastně staré závěsné lůžko, ale zřejmě tak rozedřené a zvetšelé, že bylo nepoužitelné. A tak si do něj někdo zabalil něco těžkého, zřejmě aby to ukryl. Lone Wolf v balíku objevil železnou palici a několik mincí.
Palice rozhodně nemohla nahradit meč ani sekyru, ale pokud je na lodi nenajde, bude dobrá. Potěžkal ji v ruce, zkusil jí mávnout a viděl, že je to laciná, podřadná věc. Lepší než nic, zauvažoval, ale ne o moc.
Mince strčil do kapsy a slyšel, jak cinkly o kamennou lahvičku. Byly jen tři, ale vážily dost, mohly být zlaté - alespoň v to doufal.
Protože se teď cítil bezpečněji, prohledal i ostatní kabiny, jestli neobjeví ještě něco užitečného. Nenašel nic zajímavého, jen rozbitý hák, o němž chvíli uvažoval, že by si ho vzal jako další zbraň, ale nakonec ho hodil do vody, a pár drobných mincí, jež zůstaly na jedné skříňce. Pak už nenašel nic.
Vrátil se na palubu, kde nechal rozbalený plátěný ranec, a nešťastně se do něj díval. Ucítil osten nenávisti k osobě, která v něm ukryla tak ubohou sbírku
věci. Ještě jednou jej důkladně prohmatal, zkoušel, jestli se ve švech nezachytily další mince. Ale pátrání bylo bezvýsledné. Našel jen útržek papíru. Rozeznal, že je na něm cosi vytištěno, ale ve tmě nemohl slova přečíst.
Opouštěl člun stejně tiše, jako přišel, a v pravé ruce si nesl palici. Rychle přeběhl palubu a pak skočil na kamennou hráz, kde se zastavil: napadl ho zlomyslný vtip - rozvázal uvazovací lano rybářského člunu a odhodil ho. Potom se opřel o příď, až ucítil, jak se říční proud ujímá člunu. Loď brzy zmizela ve tmě. Lone Wolf za ní poslal úsměv - první úsměv od doby, kdy byl na Zelené Berle.
Vzpomněl si na Kelmana a zamračil se. Ten hlučný muž hrubých způsobů a ještě hrubšího jazyka byl dobrý přítel. Lone Wolf ho měl moc rád a dokonce ho obdivoval. Zloději dělali, co mohli, aby byl Kelmanův život ztracen úplně nadarmo. Ale on, Lone Wolf, to nedovolí. Nedovolí to, dokud bude dýchat.
Došel opatrně k nejbližší lucerně a stále dával pozor, jestli odněkud nevyrazí lapkové. Ale nablízku zřejmě nikdo nebyl. Trochu zadýchaný narovnal papír, který objevil v ranci. Byla to jakási nálepka, ale nechápal, k čemu mohla být připevněná. Písmenka byla hezky urovnaná, avšak napsaná nějakým nevhodným nástrojem, takže tahy byly roztřesené. Četl:
KRČMA U SEVERNÍ HVĚZDY Barnacle Street
Ragadorn Vybraná jídla a vína
Podíval se ještě, jestli není něco na druhé straně, ale když zjistil, že ne, zmačkal papír a zlostně ho odhodil. Pak však sklonil hlavu, jako by naslouchal, a roz-
myslel si to. Krčma je pro něj asi nejlepší místo, ať už to je Severní hvězda, nebo nějaká jiná. Za uplynulých čtyřiadvacet hodin toho mnoho nesnědl a byl na kost promrzlý. Večeře a pár džbánků piva ho zahřejí a zaženou slabost a únavu z těla. V duchu už viděl příjemný hostinec s veselými servírkami a povídavými pijany. Přece aspoň nějaká naděje! Vzpomněl si na pochmurné místností hostince U dobré zábavy v Holmgardu. Tam snad nemohl mít nikdo z posezení radost. Tady v Ragadornu budou asi krčmy ještě horši. Ale bude-li mít něco teplého v žaludku, je mu jedno, jaká tam bude společnost. Potěžkal v ruce palici a cítil se bezpečněji. Nebyl tak docela bezbranný.
Lone Wolf nešel podle nějakého určitého plánu. Dal se vést ulicemi, ale držel se ve vzdálenosti od tmavých vstupů do úzkých uliček, zároveň se však vyhýbal místům, kde pouliční lampy osvětlovaly ulici nejjasněji. Venku bylo jen velmi málo lidí a pokud někoho zahlédl, včas se mu vyhnul. Jednou přecházel širokou třídu, aby obešel hlučnou rvačku opilců, a spatřil na zemi zhroucené tělo. Jestli byl ten člověk živý či mrtvý, to nepoznal, nezastavil se, aby to zjistil.
Ožil, když přišel na to, že je v Barnacle Street. Z nějakého neopodstatněného důvodu si při čtení otrhané nálepky myslel, že Barnacle Street bude někde na předměstí - ale byla tady! Nebyla to příliš čistá ulice, vypadala dokonce zanedbanější než ulice u přístavu. Většina oken neudržovaných domů byla rozbitá, tabule s nápisy visely nakřivo a vítr jimi nebezpečně lomcoval. Všude se válelo smetí - rozbité láhve, zbytky shnilého ovoce, ohlodané kosti, roztrhané a zmačkané papíry. Vyzáblý pes před ním strachy utekl do úzké proluky a v intervalech mezi kňučením na něj vrčel, protože se cítil chráněn nocí.
Lone Wolf se na něj ani nepodíval, neboť asi třicet yardů před sebou, na levé straně ulice, spatřil dům, jehož okna byla

jasně osvětlena. Byla to velká oprýskaná budova, ze které bylo slyšet zvuky opilé zábavy - smích a zpěv a hlasité výkřiky. Pokud se nemýlím, tohle je určitě krčma U severní hvězdy, pomyslel si.
Ano, je to ona, a na pěkném místě!
Opřel se ramenem do těžkých dubových dveří, které se lehce otevřely a vpustily ho dovnitř. Uviděl něco, co se naprosto nepodobalo vnitřku krčmy U dobré zábavy. Místnost byla nacpaná násilnicky vyhlížejícími muži a ženami a všichni jako by se předháněli v oblečení téměř karnevalovém. Dominovaly tam pávově zelená a ohnivě červená, zářivě žlutá s kovově modrou, až oči přecházely. U stolu přímo před ním zkoušeli sílu rukou dva muži, pot jim tekl po snědých tvářích, rty odhalovaly zuby v krutém úsměvu, když je kamarádi povzbuzovali. Kousek dál usedavě plakala tlustá žena v bizarních šatech z ptačích per a mořských škebliček, která s rytmickou pravidelností házela do vřavy za sebou prázdné džbánky a pohárky. Vzduch byl plný usazeného kouře a kyselého pachu rozlitého piva i starých zvratků.
Nikdo si nevšiml, že vstoupil, a tak proklouzl k baru co nejméně nápadně, aby na sebe nepřilákal pozornost. Překvapivě rychle se před ním objevil hostinský s umaštěnou utěrkou a prázdnou holbou v ruce.
"Co račte, mladý pane?"
"Pivo, prosím vás."
"Pivo je za zlaťák, večeře a nocleh za dva." Vypadal úžasně: hlavu měl úplně holou, ale tetovanou mírně necudnými obrázky scén, jež Lone Wolfa uváděly do rozpaků. Z očí hostinskému visely hrozny zlatých kroužků, které při každém pohybu zvonily.
Lone Wolf naprázdno polkl. Netušil, že tu budou tak vysoké ceny. Smutně pomyslel na své tři Zlaté a pár drobných. Ale jíst musel.
"Holbu piva, prosím," požádal zdvořile. "A něco k jídlu. Jestli máte chleba a sýr."
Hostinský se na něj usmál a odhalil tak začernalá ulámané zuby. "Moc peněz nemáte, co?" zeptal se mile a jemnost jeho hlasu značně kontrastovala s jeho odpudivým zjevem.
"Ne, moc ne."
"Žádné strachy, chlapče. Za zlatý dáváme obvykle tolik piva, kolik muž vypije. Ale myslím, že vy ho tolik nevypijete. Je to silné pivo - nejsilnější, jaké umím uvařit. Něco vám povím: za zlaťák si vypijte, kolik chcete, a dám vám k tomu ještě talíř sýra s chlebem. Budete na to mít?"
"Ano." Lone Wolfovi nešlo do hlavy, proč je k němu ten člověk tak přívětivý.
Hostinský si všiml jeho údivu a znovu se usmál. "My tady U severní hvězdy nejsme nic moc," poznamenal, "ale hladového nikdy nevyženeme." Z mohutného sudu čepoval pivo a přes rameno mluvil dál. Slova vyslovoval pečlivě, takže mu Lone Wolf i přes rámus v místnosti dobře rozuměl. "Cizinci jako vy si obvykle při pohledu na mé veselé pijany myslí, že tu jejich krku hrozí podřezání. Ale takové věci já tady nedovoluju." Mohutné svaly na předloktí se pohnuly, když před Lone Wolfa postavil přetékající korbel. "Venku se po zavírací hodině tu a tam něco semele. Ale není toho moc. Potřebuju se vyspat a když mě někdo ruší, neznám bratra. A to mě pak nikdo nemá rád."
Hostinský pak odněkud přinesl ohromný dřevěný talíř s čerstvým chlebem a s čtvrtkami kulatých zralých sýrů. Lone Wolf věděl už dřív, že má hlad, ale teď
poznal, že by snědl i hřebíky. Z náprsní kapsy vyhrabal zlaťák a podal ho hostinskému.
Ten kousl do mince, aby vyzkoušel její ryzost, a na tváři se mu zase objevil ten nevyzpytatelný úsměv.
"Zvedněte holbu, mladý muži, až budete chtít další pivo," řekl a zamrkal.
Lone Wolf se pustil do jídla. Chutnalo ještě líp, než vypadalo - a to bylo co říct! Jeden sýr byl měkký, chutnal po smetaně a jeho lahodná chuť se výrazně odlišovala od ostrosti tvrdších sýrů. Po prvních hltavých soustech se kontroloval: bál se, aby ho nebolel žaludek. Chvílemi si dal doušek piva, ale také opatrně, protože nevěděl, jak na něj bude silný nápoj působit.
Trvalo mu asi půl hodiny, než všechno snědl. Napil se a spokojeně krkl. A pak znovu, ještě s větším požitkem. Tělo se jídlem a pitím zahřálo, asi jako kdyby stál hodinu před sálajícím krbem. Teď se teprve rozhlédl po krčmě. Cítil se náramně uvolněný a spokojený.
Ale po chvíli zpozorněl.
V rohu místnosti, u úplně zastrčeného stolu plného prázdných lahví, seděli rybáři, kteří ho okradli.
Rychle dopil a pozvedl holbu, jak mu hostinský poradil. Muž byl hned u něj.
"Tamhle ti muži v rohu," ukázal Lone Wolf na rybáře, "nebyl bych se tolik obával ceny vašeho zboží, pane, kdyby mi byli neukradli skoro všechno, co jsem měl."
"Opravdu?"
"Ano, vážně. A já bych strašně rád dostal svoje peníze i zbraně zpátky."
"To byste rád?"
"Mohu vás požádat o pomoc?"
"Budu upřímný, příteli: nikoli."
"Aha. A proč ne? Vypadáte jako poctivý člověk."
"Děkuju vám za poklonu. Jsem tak poctivý, jak
potřebuju, možná o něco víc. Je mi líto, že vás okradli." Hostinský se už neusmíval. "Ale mám svá pravidla, jak jsem vám už řekl. A jedno z nich je, že tady na tomhle místě se žádné účty vyřizovat nebudou."
Dlouhým špinavým nehtem se šťoural v zubech.
"Požádejte je, aby s vámi Šli ven, a tam si to s nimi rozdejte. Ale když s vámi odmítnou jít a vy se s nimi porvete tady, v tu ránu vám přerazím hřbet."
Lone Wolf si znovu uvědomil, jak je hostinský silný.
"Dobrá," řekl tiše. "Asi nemá cenu, abych vám vykládal, že musím splnit úkol, který je určitě důležitější než vaše

pravidla?"
"Nemá."
Znělo to velice rezolutně.
"Tak tedy musím jít, promluvit s nimi a doufat, že budou natolik od té dobroty, že mi ochotně vrátí, co je moje,"
Hostinský nedal nijak najevo, že by si všiml hořkosti v Lone Wolfových slovech.
"Asi tak," pronesl stroze. "Doufám, že ráno nenajdu před hostincem vaši mrtvolu," dodal. "Bylo by škoda všeho toho sýra."
"Naopak," uklonil se mu Lone Wolf. "Váš sýr a vaše pivo mi náramně chutnaly a svůj úkol splnily." Byl si vědom strojenosti a formálnosti toho, co řekl, ale nějak se mu to zdálo vhodné.
"Ještě pivo?" zeptal se hostinský.
"Ano, děkuju. Budu ho potřebovat."
Tentokrát vypil holbu na jeden zátah a cítil, jak se mu rozlévá po celém těle. Postavil korbel zpátky na pult a přátelsky zamával hostinskému, který mu se vší vážností pokývl.
Prodral se zpívajícím, smějícím se davem ke stolu, u něhož seděli jeho čtyři známí. Chvíli trvalo, než si ho všimli. Jeden z nich vzhlédl - byl to ten, který mu dvakrát přinesl polévku.
"Tak jsi nás našel..."
Ale jeho slova se nesetkala s odezvou.
Ostatní muži okamžitě zpozorněli a položili ruce na své meče. Zírali na Lone Wolfa jako na zjevem. Pobavilo ho, že kapitán byl nejvyjevenější - tentýž kapitán, který se na lodi choval tak nemilosrdně.
"Říkal jsem jim, aby tě nechali jít," ozval se opět vyzáblý rybář. Lone Wolf si nebyl jistý, jestli je tak podlézavý, nebo jestli prostě konstatuje holou skutečnost.
"Ano, tos udělal."
Pár vteřin nikdo nepromluvil. Bylo slyšet jen řev kolem.
"Mám pocit, že jste si vzali nějaké věci, které patří mně," udržoval Lone Wolf hlas v uctivém tónu. "Rád bych, abyste mi je vrátili, jestli vám to nevadí."
"Ale já myslel, že jsi mrtvý!" vykřikl kapitán. "Myslel jsem, že jsem..." zrozpačitěl. "Ale asi jsem tě nezabil. Zadržel jsem ruku a nechal tě naživu."
"To je tvoje štěstí, žes to tak udělal!"
"Jak to myslíš?" kapitánovo obočí se hněvivě pozvedlo.
Lone Wolf si povzdechl. "Mysli. Celou dobu, co jsem byl na tvém člunu, jste byli přesvědčeni, že jsem jen nějaký bohatý dezertér z armády krále Ulnara. Vůbec vám nepřišlo na mysl, že bych mohl být někým jiným. Kromě tebe," kývl směrem k muži, který se přimlouval, aby Lone Wolfa pustili na svobodu. "Tebe jediného napadlo, že poutníci v plášti rytířů Kai by mohli mít na práci důležitější věci, než utíkat z bitvy proti Temným pánům a jejich divokým pochopům."
Kapitán si odplivl na podlahu. "A proč z toho máme mít radost, ty blbečku?"
Lone Wolf pozvedl obočí a schválně to trochu přehnal.
"Tak já jsem pro tebe blbeček, co? Jak si odvažuju vlézt do stejné krčmy jako milostpaní, kteří vytáhnou člověka polomrtvého z moře, pak ho zmlátí do bezvědomí a o všechno ho okradou, že ano? S takovou na mě nechoďte!"
Jak to dořekl, přitáhl si Lone Wolf židli, posadil se k jejich stolu a ukázal na kapitána. "Já ti povím, proč máš štěstí, ty mizerná smrdutá podpalubní kryso," křičel na něj. "Dávám ti na vybranou: buď mi vrátíš moje věci, nebo zemřeš. Jiný by tě na místě zamordoval. Ovšem, jestli je to tvoje přání..."
"My už jsme tvoje zbraně prodali," špitl omluvně hubený rybář. "Dám ti ty peníze, co -"
"Drž hubu, pitomče," zakřikl ho kapitán.
U kapitánovy židle se objevil hostinský. Mrkl na Lone Wolfa. Kapitánovi pak řekl: "Jestli chcete ještě pivo, bude to na můj účet ... pokud ho vypijete na zdraví tady mého přítele."
Kapitán vrazil bez varování zákeřně levý loket přímo do slabin hostinského, až se obrovitý muž chytil za břicho.
"Zmiznem odtud," zavelel kapitán.
Jeho posádka, včetně muže, který se na Lone Wolfa tvářil skoro přátelsky, okamžitě vyrazila k zadnímu východu a cestou porazila stůl. Lone Wolf chvilku pomáhal hostinskému, kterému bolestí vytryskly slzy.
"Jdi!" naléhal na chlapce. "Chyť je a přines mi jejich hlavy! Projednou zapomenu na pravidla." Těžce oddychoval a slabou rukou posílal Lone Wolfa za kapitánem a jeho sebrankou.
Ostatní hosté byli očividně zděšeni, když viděli, co se děje. Přestali dělat rámus a ochotně Lone Wolfovi uvolňovali cestu. Oni sami byli jen neukázněná zabijáčka banda, ale vážili si hostinského a jeho železných pravidel. A pokud sami nehodlali pronásledovat zločince a zabít je, rádi umožnili druhému, aby to udělal za ně.
Lone Wolf hned vyrazil za prchajícími, proklínaje skutečnost, že má jen mizernou palici. Ocitl se na malém náměstí, uprostřed něhož stálo jakési mauzoleum. Okamžitě zjistil, že jsou pryč - i když z jedné uličky, vedoucí z náměstí, slyšel jejich vzdalující se dupání.
Ale neutekli všichni!
Zkroucený mučivou bolestí ležel na dlažbě hubený rybář, který ho na lodi nakrmil. Zřejmě si při útěku vymkl nohu, upadl na tvrdé kameny a ztratil vědomí. Jak dýchal, bublalo to v louži, v níž měl ponořený obličej. Lone Wolf zaklínil dveře krčmy odhozeným korbelem a nohou obrátil muže tváří nahoru.
Byl by ho nejraději zabil, ale opanoval se. Kdyby tam byl ležel kapitán, asi by se byl rozhodl jinak. Ale tento muž mu prokázal určitou laskavost - možná pochybnou, ale přece jen to byla laskavost.
Lone Wolf prohledal jeho oděv. Dílcy Ishir objevil v kapse kalhot nějaké peníze a s výčitkami svědomí si je vzal. Našel

také dýku, kterou si ihned připevnil k pasu. Pro rytíře Kai to byla vhodnější zbraň než palice. A konečně našel i Hammerdalskou pečeť - věc, kterou potřeboval ze všeho nejvíce. Navlékl si prsten na ukazováček pravé ruky s vědomím důležitosti a spokojeně zaznamenal, jak je těžký. Pak se vrátil do pohostinného světla krčmy.
Když vstupoval, přelétl mu po tváři úsměv.

4

Hostinec nebyl o nic klidnější než předtím. Rámusu bylo teď dokonce o něco víc a Lone Wolf tím byl dvojnásob překvapen. Jeden muž ječel z plna hrdla ne bolestí, ale jásotem nad tím, že vyhrál v kartách hrst zlaťáků. Plačící žena naříkala dál a dál házela prázdné holby po ostatních. Dva psi se za povzbuzování přihlížejících na smrt rvali, hryzali se a šli si bezohledně po očích. Dělo se toho teď mnohem víc a všechno dělalo hluk. Lone Wolf raději nekoukal ani napravo, ani nalevo a zamířil zase přímo k výčepu.
Hostinský už se kupodivu vzchopil. Bylo příjemné ho najít na obvyklém místě, usmívajícího se, jaJco by se nic nestalo.
"Jste v pořádku?" zeptal se starostlivě.
"Jsem," odpověděl Lone Wolf, "ale jejich hlavy vám bohužel nenesu."
"To nevadí," zasmál se hostinský a rychle obsloužil zákazníka, který čekal na pivo. Když strčil do kapsy peníze za nápoj, dodaj: "Je to tak lepší." Zamazanou zástěrou pečlivě utíral výčepní pult. "Abych řekl pravdu, doufal jsem, že je nepřinesete. Jenže když se rozzuřím, říkám nesmysly,"
"To snad děláme všichni, ne?"
"Jistě, máte pravdu. Dáte si ještě pivo?"
"Trochu piva by teď neškodilo. Chytil jsem jednoho z těch mizerů a získal jsem zpátky aspoň jednu věc, kterou mi ukradli."
"Takže se lov zdařil?"
"Celkem ano."
Hostinský před něj postavil pěnící holbu a mávl rukou, že nechce peníze. "Ale stejně," přiznal se, "něco ve mně by si přálo, abyste byl přinesl trochu víc z té sebranky, chápete?"
Lone Wolf se netečně zasmál. Bílá pivní pěna se mu usadila jako knírek na horním rtu. Únava a napětí uplynulých hodin se hlásily: cítil se jako bez těla a v euforii. Odmítal si přiznat, že by to mohlo způsobit pivo.
"Ale co byste s tím dělal?" zeptal se.
"Nevím," usmál se hostinský. "Z takové duté stehenní kosti se dá udělat bezvadná flétna, například... Počkejte, jste v pořádku?"
"Jsem ... jen ... jen trochu unavený. To je všechno. Jen mírně... unavený,"
"Jdi, chlapče, a sedni si na chvíli, potřebuješ si odpočinout. Za chvilku za tebou přijdu."
Poslušně a rád si Lone Wolf našel místo u poloprázdného stolu a postavil si pivo před sebe. TJ stolu seděli dva velcí tlustí muži a neuvěřitelně hubená ženská. Usmívali se na něj a žena měla ve tváři výraz předstírané starostlivosti.
Lone Wolf něco nejistě zavrčel, vytáhl nedávno získanou dýku a zabodl ji před sebe do stolu.
Žena vyjekla a otočila se k vedlejšímu stolu, kde se muži předháněli, který má nejsilnější paže.
Lone Wolf přestal vnímat čas. Matně si uvědomoval, že lidi kolem něj přicházejí a odcházejí, ale byl nesmírně překvapen, když hluk ustal a obklopovalo ho jen ticho. Jediné zvuky v místnosti přicházely od hostinského, který si při úklidu po nočních radovánkách pískal nějakou odrhovačku.
"Musím už jít," těžce formuloval Lone Wolf slova.
"Teď v noci snad ne," odpověděl hostinský, jenž přestal zametat a otočil se k chlapci. "Uděláte líp, když tu přenocujete a vyrazíte až ráno."
"Ale já se musím dostat do Durenoru ... je to moc důležité. Musím zachránit naše lidi," protestoval Lone Wolf, ještě jednou se zhluboka napil a divil se, že ho to nezvedá na nohy, jak předpokládal.
"Ale lidi, co chtějí zachránit jiné lidi," vysvětloval mu jemně hostinský, "udělají líp, když se na to pořádně vyspi,"
"To je sice pravda, ale já musím do Durenoru ... potom... potom."
Hostinský opatrně opřel koště o výčepní pult a sedl si k Lone Wolfovi. Na ošklivé široké tváři měl úsměv, o němž Lone Wolf stále nevěděl, jestli ho má s odporem považovat za vtíravý, nebo s vděčností za otcovský. Mysl se mu nějak zauzlovala, když chtěl ten problém rozluštit, a proto to vzdal.
"Já prodávám dobré pivo," uvažoval hostinský nahlas, "ale většinou nehoní moje hosty, aby už se honem řítili za svými předůležitými povinnostmi."
"Ne?"
"Ne. Podívej se, chlapče. Já většinou nečmuchám do soukromých věcí svých zákazníků, a jestli chceš, můžeš mi říct, abych se šel vycpat. Ale můžeš mi vysvětlit, co přesně hodláš udělat? Když se tak na tebe dívám, zdá se mi, že toho máš v úmyslu víc než jen najít slušnou loď, která tě odveze z Ragadornu."
Zpřeházeně a často nesrozumitelně vyprávěl Lone Wolf hostinskému tolik, kolik si troufl - jak byl ušetřen, když všichni rytíři Kai byli pobiti, jak prchl do Holmgardu, jak zemřel Pelathar a jak ho král poslal do Durenoru. Vyprávěl mu o Qinefer (pověděl toho o ní víc, než původně zamýšlel, ale hostinský vypadal tak chápavě), o osudné plavbě na Zelené Berle, o zradě těch čtyř rybářů a o tom, jak je v jeho životě málo pěkného, ale jak jedna pěkná věc může být další holba piva - kterou mu hostinský po určitém váhání donesl.
"Nevymýšlíš si?" ptal se silák pochybovačně. "To všechno se ti vážně přihodilo?"
"A ještě mnohem víc," ujišťoval ho Lone Wolf. "Mnohem a mnohem víc. O tolik víc, že bych mohl..."
"Myslím, že bys tu měl zůstat přes noc," přerušil ho hostinský. "Ne, ne," dodal a zvedl ruku na protest, neboť Lone Wolf začal usilovně vrtět hlavou, "nemysli si, že ti nabízím něco z útrpnosti. To nemám ve zvyku."
To nebylo zrovna to, čeho by se Lone Wolf obával, ale mlčel.

"Normálně beru dva Zlaté za noc," pokračoval hostinský. "Ale od tebe chci jen jeden. Jen jeden jediný zlaťák, povídám ti, v celém Ragadornu bys nesehnal výhodnější nocleh!"
Lone Wolf zakašlal, aby přerušil tu komediantskou tirádu.
Hostinský snížil hlas. "Řeknu ti všechno podle pravdy," začal se svěřovat, "normálně bych tě tu nechal přenocovat zadarmo, ale mám svoje pravidla, víš? A pravidla jsou pravidla."
"To už jste říkal o rvačkách v hospodě."
"Ano, ano, a pak jsem se rozhodl jinak. Já vím. Ale tím spíš musím dodržovat pravidla teď - porušit pravidla jednou za noc je špatné, ale porušit je dvakrát - z toho už by se mohl stát nebezpečný zvyk. Samozřejmě," teď už jen šeptal, "nedělám to jen z dobrého srdce."
"Ne?" Lone Wolf přemáhal ospalost a v duchu se ptal sám sebe, jestli hostinský náhodou neochutnával své pivo příliš často.
"Nemám jen pěknou tvář, víš, ať si děvčata řfltaji, co chtějí." Obdařil Lone Wolfa tím nejošklivějším úsměvem, jaký kdy chlapec spatřil. Ale pak jiskra v oku hostinského pohasla. "Normálně se do politiky nepletu," pokračoval střízlivě. "Nestrkám nos, do čeho nemám. Ale dovedu si spočítat, že pustí-li Zagarna na Sommerlund červeného kohouta, nebude dlouho váhat a rozhlédne se znovu a další bude na řadě
Wildland. Mezi námi, většina země za moc nestojí - jen poušť a step - ale Ragadorn by stál za námahu, byl by to výchozí bod k napadení durenorských lodí. A od těch ničemů tady se nedá čekat velký odpor, ti by prodali vlastní babičku jedna dvě. A navíc by rozpoznali v Zagarnovi nepřítele, teprve až by jim jeho neřádi stahovali kůži ze zad. A já nechci, aby ze mě bylo žrádlo pro Giaky, můj milý rytíři, i když by zjistili, že moje maso je tuhé a nestravitelné. Proto ti chci pomoct, jak nejvíc můžu. Což momentálně znamená, že ti ve vší počestnosti nabízím měkkou postel a ráno jemné probuzení. A to všechno za pouhý jeden Zlatý. Můj návrh pořád platí."
"Mohu se vyspat i dole v přístavu, a zadarmo," zabručel Lone Wolf.
"To jistě. Ale ráno se neprobudíš," řekl hostinský znalecky. "Půlka Ragadornu už je určitě obeznámená s tím, jak jsi zahnal ty rybáře, a druhá půlka pravděpodobně probírá to, že jsi oblečený jako rytíř Kai. Krysa, která vládne tomuto místu, o tobě už taky ví, protože pár jeho psích slídičů tu dneska večer bylo."
"No a..."
"A tak o tebe Lachlan projeví... řekněme ... zájem. Pošle své žoldáky, aby tě vyhledali. A jestli tě ti zpro-padení synové Storghů vyčmuchaji, pak je tvůj život..." hostinský udělal rukou výmluvné gesto.
"A co může ten ... Lachlan proti mně mít?"
"Nic - jen to, že existuješ. Lachlan je v Ragadornu nejvyšším pánem už - počkej - tři roky, od té doby, co červená smrt odvála jeho tatíčka KiUeana."
O červené smrti Lone Wolf slyšel. Jeden z učitelů v klášteře Kai, Swift Fox, sem přišel právě v době, kdy epidemie zachvátila město. Swift Fox se nikdy nevrátil.
"Ten Killean ... byl to dobrý člověk?"
"Killean? Dovol, abych se zasmál!"
Objemná postava hostinského se otřásala smíchem, slzy mu tekly po širokých tvářích, jak se namáhal, aby se ovládl.
"Killean byl tak dobrý," pokračoval, "že ani jeho matka se k němu nechtěla hlásit. Ale když umřel, všichni tady ve městě jsme ho oplakávali, protože po něm měl nastoupit Lachlan. A Lachlan je... Víš, nemůžu se přimět k tomu, abych ti řekl všechna ta šťavnatá slova a popsal ho. Říkají mu Král zlodějů a to je ještě moc mírný výraz."
Lone Wolf se zase trochu napil. Ale už mu pivo nechutnalo.
"Stejně mi ale není jasné, proč by mě měl Lachlan chtít zabít."
"Už jsem ti to řekl. Vrazi, násilníci, zloději, podře-závači, sodomiti - všechna tahle sebranka se drží v přístavu a Lachlanovi je to jedno, dokud tu utrácejí peníze. Jsou to všechno mizerové, ale on je na ně zvyklý. Ty jsi jiný, chlapče. Když Lachlan vidí někoho, kdo je jiný než ostatní, chová se asi tak jako uličník, když vidí poprvé nějakého zvláštního brouka. Prostě ho zabije a pak teprve přemýšlí."
"Ale jestli ten ... Lachlan o mně slyšel a chtěl by poslat žoldáky, aby mě zabili, tak mi moc nepomůže, když zůstanu tady," řekl Lone Wolf.
"Tady je to mnohem lepší!" přesvědčoval ho tiše hostinský. "Protože ta jeho banda si netroufne překročit můj práh. Jsem silný a když se rozzlobím, tak se neznám, a ti tchoři, co si říkají vojáci, to moc dobře vědí"
Lone Wolf pokrčil rameny. Něco v řeči hostinského kulhalo a Lone Wolf dal gestem najevo, že to ví.
Muž se mu na chvíli zahleděl do očí a pak se prudce odvrátil.
"Ano, vidím, že nejsi hloupý, Sommlendingu, i když jsi vypil dost mého nejlepšího piva."
Nastalo ticho. Lone Wolf byl docela rád, protože proud krčmářových slov, jimiž na něho naléhal, už ho unavoval. Vychutnával tu chvíli klidu.
Hostinský najednou vybafl: "Dávej pozor! Žil jednou jeden chlapec a toho vzali do kláštera Kai. Jmenoval se Cloud Maker. A ten se jednou rozhodl, že už se nebude učit dovednosti Kai a že půjde hledat štěstí do Ragadornu. A tři sta šedesát čtyři dny v roce je šťastný, že to tak udělal, ale v ten zbývající den zjišťuje, že ho cosi ještě pořád volá zpátky. Konec příběhu. Máš štěstí, chlapče, že jsi sem přišel právě tři sta šedesátý pátý den. Kdokoli by se sem chtěl vloupat, se zlou se potáže."
"Znal jste Swift Foxe?" zeptal se plaše Lone Wolf.
"Ne, neznal jsem ho. Když přišel do Ragadornu, hned jsem se to dozvěděl, pochopitelně, protože tady v hospodě se od těch, co sem chodí vyplakat do piva svoje trápení, dozvím všechno. Ale nikdy jsem si s ním neřekl víc, než jen co se řekne, když se načepuje pivo a zaplatí se."
"Jste si tím jistý?"

"Samozřejmě... Aha, ty myslíš..." Hostinský se zatvářil pobaveně. "Ne, já nejsem Swift Fox a nikdy jsem nebyl. Je to škoda. Kdybych byl Swift Fox, možná bych věděl líp, jestli to, co jsem udělal se svým životem, bylo správné."
"Jen jsem se zeptal," zamumlal Lone Wolf do prázdné holby.
"Za to se na tebe nikdo nezlobí," uklidňoval ho hostinský - Cloud Maker? a přitom ho poplácal přátelsky po zádech. "A teď už musíš jít spát. Bude tě to stát jen jeden Zlatý."

6 CESTA DO DURENORU

i

Ráno.

Lone Wolf si vzpomněl, jak kdysi bývalo ráno jeho nejmilejší částí dne. Ne tak dnes. V krku měl sucho jako v poušti a hlava mu připadala těžká, jako kdyby byla z olova. Z pachu zašlého, nevypraného povlečení na úzké posteli, jež se mu večer zdála rajsky vábi-vá, se mu chtělo zvracet.
Pokoj č. 4, druhý nalevo v nejvyšším poschodí krčmy U severní hvězdy, rozhodně nebyl luxusní. Podle toho, jak jej hostinský vychvaloval, když ho tam vedl, usoudil, že ostatní pokoje jsou mnohem horši. Kromě postele v místnosti mnoho nábytku nebylo: rozeschlá židle
a stůl z naplaveného dřeva, na němž stál džbán se studenou vodou. Židlí zaklínil Lone Wolf večer kliku u dveří pro případ, že by se ukázala jako neopodstatněná krčmářova jistota, rýkajírí se žoldnéřů. Džbán s vodou si dal vedle postele jako eventuální zbraň.
Ne že by mu byla jakákoli zbraň v případě ohrožení pomohla, neboť spal jako když ho do vody hodí, nic neslyšel a kdyby mu byl někdo podřezával hrdlo, byl by asi jen zachroptěl.
Uvázal si kolem pasu plášť a šel do čehosi, čemu tady říkali koupelna. V domě se nehnula ani myš. Vymočil se do kbelíku vyztuženého stoletou špínou a pak si opatrně opláchl v ledové vodě obličej. Bolestivý tlak v hlavě ještě nepřestal, ale Lone Wolf se snažil na něj nemyslet.
Matně si vzpomínal, že mu večer hostinský radil, aby odešel asi tak hodinu po rozbřesku. Zřejmě tím myslel, že Lachlanovi vojáci spí ráno dlouho. Lone Wolf si byl jistý, že skoro všichni v Ragadornu vstávají pozdě, soudě podle toho, co viděl večer dole v hospodě. Také si vzpomněl, jak hostinský nesl jeho plášť na natažené paži a pak ho pustil do nohou postele.
Oblékal se, jako by měl obě ruce levé, což bylo o to horši, že si to uvědomoval. Všechno jeho oblečení bylo ještě vlhké a těžké a vrcholně nepříjemné. Zastrčil dýku za opasek a totéž se pokoušel udělat s palicí, ale ta nešla dát nikam, pouze do ruky. Kamenná lahvička a kožený měšec na peníze byly poslušnější: nechaly se schovat do náprsní kapsy.
V hlavě mu bzučel zvláštní zvuk, ve kterém brzy poznal déšť, dopadající na dláždění. Podíval se špinavým oknem a viděl, že na ulici nikdo není. A taky s šokující jistotou poznal, že má ukrutný hlad.
Sešel tiše dolů, kde hostinský s kbelíkem a koštětem uklízel sál Pohled na něj Lone Wolfa kupodivu uklidnil.
"Mohu dostat něco k jídlu?" zeptal se dychtivě.
"Cokoli budete chtít," odvětil hostinský. "Ale nebudete mít na jídlo moc času, jestli máte být pryč z města dřív, než Lachlanovi chlapi začnou pročesávat ulice."
V ranním světle to znělo jako sen.
"To jste říkal z legrace, že?" usmál se na hostinského.
"Kéž by to tak bylo," odpověděl muž zachmuřeně.
Za pár minut měl Lone Wolf v sobě horkou oves-nou kaši a byl na cestě. Hostinský mu poradil, kde sežene dostavnílc, a pak mu se smíchem pohrozil, že mu bude za informaci účtovat další zlaťák, "Mám svoje pravidla, jak víte. A když mi ten zlaťák nedáte, podle svého pravidla vás rozpůlím odshora dolů!"
Cesta ke stanici dostavníků nebyla dlouhá, trvalo mu asi čtvrt hodiny, než k ní došel. Plášť ho tížil ještě víc, jak se do něj vsakoval déšť. Lone Wolf šel podél hráze a minul ulici vedoucí na východ. Podle instrukcí hostinského pokračoval dál, až dorazil k velké budově s nápisem:
RAGADORNSKÁ STÁJE A DOSTAVNÍKY
S nelibostí vtáhl pach koňského hnoje. Ale došel až na rozlehlý dvůr, kde mu to v kožených botách na kamenné dlažbě klouzalo. Kolem dokola stáli kočí, oblečení do zvláštní šedozelené livreje. Každý měl za zády tabuli se jménem místa, do kterého jezdi, Lone Wolf se rozhlížel, až našel nápis:
PORT BAX - SEDM DNÍ CESTY.
S připraveným úsměvem na rtech došel až k muži, stojícímu u nápisu. Kočí ocenil jeho úsměv podle toho, jakou měl pro něj hodnotu, což nebylo mnoho.
"Vy chcete jet do Port Baxu?"
"Ano."
"Port Bax, to je dvacet - Zlatých," oznámil zřetelně.
Dvacet Zlatých! Lone Wolf ani nevěděl, jestli tolik má. Počítal, že jízdné bude stát asi pět až šest Zlatých.
Vytáhl váček s penězi a se zoufalstvím v očích prohlížel obsah: celková suma sedm Zlatých.
Už už se chtěl obrátit a odejít, když zaslechl, že mu v plášti něco cinká. Včera v noci mě hostinský ukládal do postele a celou cestu do pokoje nesl můj plást. A dneska ráno se mi zdálo, jako bych mel v plášti olovo. Co když to není olovo, ale zlato? Začal prohledávat kapsy. Nejdřív vytáhl jednu minci, tlustou a těžkou, že se na dotyk jevila spíš jako koláček nebo sušenka. Ale ne - byl to Zlatý! Zatřásl se a slyšel jemné cinkání peněz. Hostinský mu jimi musel vycpat kabát, minci po minci...
A bylo to dohromady dvacet zlaťáků! Buď Ishir pochválena - snad by byl našel i padesát Zlatých, kdyby je byl kočí požadoval! Když prohledával plášť, měl pocit, že je plný mincí. Ať už hostinský dosáhl v řádu Kai jakékoli hodnosti, určitě měl pocit, že řádu něco dluží - a ten dluh chtěl splatit zlaťáky.

Lone Wolf se celý šťastný vrátil ke kočímu a s dětinským úsměvem na tváři mu sděloval:
"Zaplatím vám jízdné."
"Hlupáku," řekl kočí. "Pokud budu živ, potud bude na světě spousta hlupáků. Nač se lišit, že ano, když člověk může být stejný hlupák jako ti ostatní."
Lone Wolf ho vůbec nechápal.
"Jako ostatní," opakoval kočí a ukazoval ze sebe. Všechno, co tam Lone Wolf viděl, byla holá cihlová zeď. "Vždycky je tam spousta lidí ve frontě," dodal kočí, aniž se ohlédl, "a všichni jsou hloupí jako..."
Hodiny v dálce odbily deset.
"Připojte se ke skupině," nařídil kočí a spokojeně si dával do kapsy Lone Wolfovy peníze, "a pojďte k místu, odkud dostavník odjíždí."
"Já myslel, že odjíždí odsud!"
"Tak to jste myslel špatně, víte? Přesně jako ti ostatní."

2

Lone Wolfovi byla cesta celým Ragadornem navýsost protivná. Předně mu bylo trapné, že šel za kočím sám, ale přesto se k němu ten podivný muž na každé křižovatce obracel jako k zástupu tupých chovanců nějakého blázince. "Chyťte se ruky osoby po své pravici a držte se oba pevně, neboť tu občas velmi rychle jezdí kočáry a ti moulové, kteří je řídi, se ani za mák nestarají, co se stane lidem, kteří přecházejí. Po své levici vidíte věž, v níž Killeanovi dohořela svíce. A pokud mu nedohořela sama, někdo jiný mu ji ochotně pomohl zhasit - cha cha, můj soukromý vtip jen pro vás! Abychom došli k místu odjezdu, musíme přejít jeden z krásných mostů přes řeku Dom. Všimněte si, jak náš milovaný Overlord Lachlan ozdobil pilíře na jedné straně hlavami mužů a na druhé straně hlavami jejich přítelkyň. Kdo by si byl pomyslil, že válka mezi muži a ženami povede až do takového extrému! Ó, náš Lachlan je čtverák! - A nyní, vážení, se po okouzlující procházce mezi pamětihodnostmi starého Ragadornu nalézáme u Východní brány, odkud se dostavníky rozjíždějí všemi směry. Kdepak je moje skupina do Port Baxu? Port Bax, prosím! PORT ... BAX! Á, tady jste, pane, a všichni vaši přátelé s vámi. A tamhleto je vskutku půvabná přítelkyně, že, pane? Nemusím říkat víc, nemusím, že ne?"
Lone Wolf vrhl na muže otrávený pohled. Na kočího to chvíli nepůsobilo, ale posléze pochopil, zarazil se uprostřed věty a ustoupil jako spráskaný pes.
Napravo od nich stál poněkud otlučený kočár s nápisem "Port Bax". Lone Wolf k němu unaveně došel, vylezl po dřevěných schůdkách, nezaujatě se rozhlédl po tvářích spolucestujících a dosedl na prázdné místo. V tom rozviklaném dopravním prostředku

mu bylo souzeno strávit týden a rozhodně se na to příliš netěšil.
Zavřel oči. Když je otevřel, měli Ragadorn dávno za sebou.

3

Za pár hodin museli zastavit před mostem a zaplatit mýtné. Okno dostavnílcu bylo šedivé od deště a bláta, takže Lone Wolf viděl výběrčího jen matně, ale poznal, že to je SzaU, druh Giaka neškodný asi jako kočka domácí. Ale i tak se chlapec okamžitě přesvědčil, jestli má dýku - byl to u něho přirozený reflex, napovídající mu, že Giakové se mají zabíjet, kdykoli je člověk potká. Měl co dělat, aby se ovládl, zvlášť když viděl, jak mu spolucestující podávají peníze. Sám odmítl zaplatit. Szall čekal u okénka dost dlouho, až nakonec pokrčil rameny a vzdal to.
Přerušení jízdy přimělo Lone Wolfa k pozorování lidí v dostavníku. Jakmile si je trochu prohlédl, vůbec z nich neměl radost. Proti němu seděli dva bratři, Ganon a Dorier, oba rytíři z Bílých Hor. Byli to bojovníci z Durenoru, vázaní přísahou, že budou chránit svou zemi před nájezdy banditů z Wildlandu. Lone Wolf si s nimi začal nezávazně povídat. Vedle nich seděl kupec jménem Halvorc. Měl oteklý nos a obličej samou modřinu. Byl to následek určitého nedorozumění s Lachlanem, jak Lone Wolf vyrozuměl z rozhovoru mezi ostatními cestujícími. Vedle Lone Wolfa seděla žoldnéřka Viveka. Zapůsobila na něho

svou ženskostí, která zvláštním způsobem kontrastovala s hlubokou jizvou na tváři, vedoucí od levého ušního lalůčku až ke špičce brady. A nejdále od něho seděl kněz jménem Parsion. Lone Wolf v něm ihned poznal Sommlendinga. Parsion a Ganon hovořili o bojích v Sommerlundu a Lone Wolf okamžitě poznal, že mají kusé a nesprávné informace. Bylo zřejmé, že zprávy šly od úst k ústům dílcy kupcům a cestujícím a k těm dvěma se dostaly už značně zkomolené. Parsion a Ganon si povídali, že válka začala proto, že Ulnar zaútočil s velkou armádou na Zagarnovu pevnost Kaag a že Temný pán tedy oprávněně odpověděl na útok prostřednictvím svých zabijáckých hord. Dokonce říka-li, jak prý Sommlendingové sadisticky mučí a zabíjejí Drakkarimy: prý je opékají zaživa a pak hoduji, pojídajíce jejich maso. To byly ty méně morbidní z přetřásaných povídaček. Ze všeho zaznívala taková nenávist vůa Sommlendingům, že si Lone Wolf začal postupně svůj původní dojem z toho všeho opravovat. Asi to nebyly jen škodolibé původní příběhy vylepšené v ragadornských hospodách, spíš vyslal Zagarna či někdo z jeho blízkosti do Wildlandu agenty - Helghasty nebo lidské odpadlíky - aby tam šířili překroucené informace o tom, co se děje. Pokud to tak opravdu je, uvažoval chlapec, pak všem hrozí nesmírné nebezpečí, neboť to ukazuje na to, že Zagarna se skutečně rozhodl ovládnout celý Magnamund.
,"Věříte tomu, co říkají?" zeptal se jakoby mimochodem Viveky a ukázal hlavou směrem k Parsionovi a Ganonovi.
"Tomu svinstvu? Asi žertujete!" Měla příjemný hla-divý hlas, který stejně jako celý její zjev byl nějak v rozporu s jejím krutým povoláním. "Nemusíte milo-

vat Sommlendingy - já sama je moc v lásce nemám

- abyste pochopil, že jsou první, kdo pocítili krutost

Zagarnovy nenávisti ke všemu lidskému. Proč myslí
te, že se vracím do Port Baxu? Další Zagarnův cíl bude
Ragadorn, za to vám ručím."

"Já jsem taky Sommlending," pronesl tiše Lone Wolf.
"To jsem si všimla," řekla Viveka s úsměvem, jenž změnil jizvu na obličeji do fantastické křivky. "I když jako celek Sommlendingy nesnáším, přeci jen mám ráda některé jednotlivce z té země. Vy jste v pořádku, příteli. To jsem poznala hned, jak jste vlezl do vozu."
"Jste trošku vybíravá v hodnocení Sommlendingy. Já jsem jen sedlák daleko od domova a teď tu slyším takové válečné zkazky..."
"Utahuješ si ze mě, chlapečku!"
"Prosím?"
"Že si ze mě utahujete! Vy jste sedlák asi tak jako já. Ať se v Sommerlundu děje cokoli - a já si říkám, jestli je to opravdu válka, nebo zase jen jedna z těch příšerných šarvátek vašich lidí s Temnými pány
- mám dojem, že s tím máte něco společného.
Nejedete tímhle dostavníkem jen proto, že jste si
usmyslel navštívit Durenor. Máte k tomu nějaký
důvod. A já si myslím, že to má co dělat s Umarovým
rozhodnutím porazit Zagarnu."
Lone Wolf byl ohromen její prozíravostí. Je snad každému tak jasné, čím je?
Viveka se smála.
"Jste hrozně mladý. Vaše myšlenky vám lze vyčíst z tváře. Teď zrovna si říkáte, jestli jsem přítel nebo nepřítel. Tak abyste věděl, budu vaší přítelkyní tak dlouho, jak se mi bude chtít. A to by mohlo vaší zvědavosti zatím stačit."
Odvrátila se od něj, schoulila se na sedadle a za okamžik usnula. Lone Wolf se díval z okna a sledoval jednotvárnou krajinu, kterou projížděli. Viveka začala tiše chrápat, velmi decentně jako jemná dáma. Cítil, že ho nesmírně přitahuje, ale říkal si, že jako žold-néřka by jistě ochotně prodala jeho duši, kdyby se jí zachtělo. Byla jen další záhadou, s níž se setkal, a docela dobře se bez ní může obejít. Ale rozčilovalo ho, že toho o něm tolik ví. Je skutečně na něm všechno znát?
Potom klímal, chvílemi usínal, pak se zase probouzel, takže šedá a nepřívětivá krajina se mu občas jevila plná zářivých barev a proměnlivých tvarů. To bylo vždycky, když upadal do spánku a silou vůle se snažil zůstat bdělý. Nebyl jediný, koho uspával pravidelný dusot koňských kopyt a kymácení dostavnílcu na nerovné silnici. Oba bratři už usnuli a kněz taky. Jenom kupec Halvorc byl stále vzhůru. Jeho zbitá tvář byla skloněná nad knihou a tělo se oddávalo houpání kočáru. Kdykoli se na něj Lone Wolf podíval, muž si to vždycky uvědomil a jeho bleděmodré oči mu pohled opětovaly. Chlapec se vždy rozpačitě odvrátil.
Za setmění zastavili u hostince. Muselo to být někde blízko pobřeží - moře sice nebylo vidět, slyšeli však narážející vlny ze značné blízkosti. Lone Wolf se zachvěl, neboť si vzpomněl, jak na něho vlny dorážely, když ležel na dřevěné mříži s úpěnlivou snahou přežít.
Cestující vylézali z vozu celí ztuhlí dlouhým sedě-ním a kočí jim zběžně zkontroloval jízdenky. Každému z nich monotónně řekl, protože to odříkával často, že postel na jednu noc stojí jeden Zlatý a kdo nemá peníze, může docela klidně zůstat ve voze. Lone Wolf, ač nerad, mu podal peníze. Přes velkorysost
hostinského se mu měšec opět ztenčoval. Tentokrát se vyspí v teplé posteli, ale pak už bude raději zůstávat v dostavníku.
Hospoda byla chudě vybavená, ale aspoň v ní bylo teplo a na obrovské jídlo, které jim přinesla rovněž obrovská hostinská, si nemohl stěžovat. Šel spát brzy a spal dobře, takže se ráno probudil báječně svěží. Oblékl se a nasnídal a než zase nastoupil do dostavníku, vesele se bavil se spolucestujícími.
To se opakovalo i další dvě noci, ale Lone Wolf spal v dostavníku, aby mu zbyly nějaké peníze. Druhou noc však zůstali ve voze i Ganon a Dorier a chrápali tak mocně, že Lone Wolf většinu noci probděl, takže ho ráno pálilo v krku a strašně ho bolela hlava. Přísahal, že si další noc dopřeje přepych postele, ať se zastaví v jakémkoli hostinci. Nad šetřením mávne pro jednou rukou.
Dopoledne ubíhal čas pomalu. Parsion a oba bratři neustále klábosili, Halvorc četl ze zdánlivě nekonečné zásoby knih, které si vzal na cestu, a Lone Wolf a Viveka částečně trávili čas nezávaznou konverzací, částečně pospávali.
Lone Wolf měl sen, v němž prchal před smrtelným nebezpečím nesčetnými chodbami v podzemí nějakého hradu beze jména, když tu se probudil nárazem.
Svět jako by se prudce zakymácel z jedné strany na druhou. Nadskočili na sedadlech a Viveku to hodilo na Lone Wolfa. Spatřil najednou úplně jinou tvář: její půvabné rysy se pokřivily do zvířecího šklebu. A Halvorc začal nečekaně ječet hrůzou.
Něco praskalo. Další kymácení vozu. A nakonec se odněkud ozval zvuk lámaného dřeva a nastalo ticho. Ovšem až na vozkovo klení a ustrašené rzáni koní. Kočár se převrhl na bok a podivně se zhoupl, když se Lone Wolf vrhl k okénku.
"Co se děje?" volal na kočího.
Kočí mu odpověděl proudem nadávek, z nichž se mu podařilo porozumět dvěma slovům: "kolo" a "rozlámalo". K jeho značnému překvapení reagovala Viveka podobným přívalem zvučných slov, jejichž obsah neladil s vytříbeností její výslovnosti.
S námahou se všichni dostali ven z vozu a zjistili, že jsou na kamenité cestě. Široko daleko nebylo nic než pustá pláň, jen tu a tam přerušená několika holými stromy, jež se s praskotem ohýbaly, kdykoli na ně nalehl prudký vítr. Kam až dohlédli, byla jen kamenitá půda pokrytá hnědozeleným mechem.
Zřejmě tu před několika týdny pršelo, jen se lilo. Od té doby však mírné jarní slunce vysušilo bláto na silnici, takže stopy po kolech a kupky bláta uschly na kámen. Levé zadní kolo dostavnfku uvízlo v tvrdé hluboké brázdě a jedna jeho loukoť s třemi příčlemi se ulomila přesně u hlavy kola. Dostavník stál jako roztancovaný na třech kolech a

vypadal, jako by ho nějaký obr upustil z oblohy.
Kočí uklidnil koně a pak přešel k cestujícím, aby jim potvrdil, že kolo je zničené. Stále ještě se mu linuly z úst proudy nadávek, ale už nebyly tak plné vzteku, a dokonce se na své pasažéry usmál.
"To se na téhle trase stává často," vysvětloval. "Potíž je v tom, že člověk nedovede přesně odhadnout, kde a kdy to bude."
"Jak se dostaneme do Port Baxu?" zeptal se kupec. Už se trochu ovládal, ale hlas se mu dosud chvěl.
"Žádné strachy, pane," chlácholil ho kočí. "Vždycky s sebou vozíme náhradní kola. Nějaké mám připevněné pod vozem, tady, vidíte?" ukazoval špičkou boty na spodek vozu. "Když někdo z vás najde nějakou pevnou větev a pomůže mi nadzvednout tuhle zatracenou káru, vyměním kolo za chvíli."
Lone Wolf s Vivekou se nabídli a odebrali se přes pláň k nejbližšímu, pravděpodobně uschlému stromu. Vojačka už neměla na tváři ten nelidský výraz zděšení, který Lone Wolfa překvapil, a pohybovala se teď s dívčí lehkostí. Meč po boku se jí houpal.
"To je dobrodružství, co?" pochvalovala si. "Aspoň to trochu zpestří nudný den, že?"
"Snad," odpověděl nevrle, neschopný byť jen napodobit její dobrou náladu.
"Zajímalo by mě, jestli to byla sabotáž?" Nezměnila tón, jímž hovořila, ale otočila se přímo k němu.
"Nevím proč." Uvědomil si, že to řekl dost hrubě, a omluvil se pokrčením ramen. Ve skutečnosti už ho ovšem podobná myšlenka napadla.
"Jak je důležitý ten váš úkol?" zeptala se.
"Ne moc," lhal.
"Jste si jistý?"
"Samozřejmě."
"Napadlo mě totiž, jestli vás někdo nechce na cestě zdržet."
Už došli ke stromu. Prohlížela si ho s pochybnostmi.
"Jak by mohl zařídit... tohle," ukázal k povalenému vozu na hrbolaté silnici.
"Mohl to udělat kočí. Je šikovný. Čekal, až uvidí tu správnou kolej vyrytou koly a pak do ní schválně vjel. A je to!" Vyrazila nataženou rukou vpřed, jako by tam bylo zábradlí. "Nadmíru jednoduché pro dobrého vozku."
"Ano, ale nechápu to. Vy ano?"
"Abych řekla pravdu, taky to nechápu. Ale něco na téhle cestě mě znepokojuje a já nevím, co to je. Kdykoli začnu myslet na vás, víte, připadá mi to, že se všechno točí kolem vás."
"Pojďte raději uříznout nějakou větev. Půjčte mi meč,"
"Touhle čepelí se neseká dříví, drahý příteli," upozornila ho. "Její ostrost mi chrání život a já si na svém životě moc zakládám. Ale jestli jste chtěl pouze změnit téma hovoru, prosím. Kdybyste o tom chtěl náhodou později mluvit, dejte mi vědět, ano?"
Podíval se jí do očí a neviděl v nich žádnou podlost. Asi se snaží být maximálně upřímná. A přece si říkal, že by jí neměl důvěřovat... Zároveň však měl pocit, že by jí věřit mohl. Trochu ti popletla hlavu, pomyslel si vztekle, a je to jenom proto, že je tak pěkná. Hadi taky mohou vypadat pěkně, a přece se před nimi chráníš, protože mohou být jedovatí. Nejlépe, když si před touhle ženskou taky dáš pozor.
"Nezazlívám vám to," řekla.
"Co mi nezazlíváte?"
"Že mi nechcete důvěřovat. Kdybych se tak dobře neznala, taky bych si nedůvěřovala. Rozhodněte se, jak chcete. Ale povídám vám, že na téhle cestě mi důvěřovat můžete."
To už bylo na Lone Wolfa moc.
"Musíme si pospíšit s tou větví," připomněl.
"Máte pravdu." Otočila se a dělala, jako by byli mluvili jen o počasí, "Půjčte mi svou dýku."
Dýka nebyla zrovna ten nejvhodnější nástroj, ale zvládli to s ni. Střídali se a brzy se jim podařilo useknout dlouhou tlustou větev. Hodili si ji na ramena a klopýtali zpátky k dostavníku. Viveka šla vpředu.
Kočí mezitím uvolnil náhradní kolo a jednou rukou ho přidržoval za loukoť krátkými, ale šikovnými prsty. Vrhl na Viveku a Lone Wolfa pochvalný pohled, když viděl, jakou větev přinášejí.
"Ta bude dobrá," poznamenal. "Teď mi ještě všichni pomozte a brzy budeme pokračovat."
Halvorc dostal za úkol podržet náhradní kolo. Lone Wolf se domníval, že to bylo od vozky úmyslné, aby ho zbavil strachu - kolo mohl přece docela dobře o něco opřít. Vivece a Lone Wolfovi kočí ukázal, jak mají větví nadzvednout zadek vozu do vodorovné polohy. Nebylo to tak těžké, protože na to byli dva, ale Lone Wolf pozoroval trochu ustrašeně kočího, který si klekl přímo pod zadní osu a snažil se v té nebezpečné pozici odmontovat rozbité kolo. Ale asi ví, co dělá, řekl si chlapec. Parsion a oba bratři je nechali, aby si se spravením vozu poradili sami a někam poodešli. Lone Wolf si přál, aby Halvorc udělal totéž. Začínal být na své spolucestující - kromě Viveky - poněkud alergický. A dokonce i ona v něm probouzela mírně nesourodé pocity: na jednu stranu ho přitahovala a títil se v její společnosti dobře, ale na druhou stranu v ní tušil něco, čemu dost dobře nerozuměl, a to ho znepokojovalo. Nemohl se pořád rozhodnout, jestli...
Najednou uslyšel ohlušující ránu. Zběsilé rzáni koni, rána do obličeje a už ležel natažený na zemi. Zvuky a barvy se promíchávaly, takže viděl zvuky a slyšel barvy. Praskající dřevo. Teď někdo vykřikl hrůzou. Byl to on sám? - ne, byl to někdo jiný! Bolela ho ústa, nos, celá hlava. Na okamžik vnímal jen tmu. Plul ve zdánlivě nekonečném tunelu, ale vracel se ke světlu. Musí se dostat na světlo... Zvedl se namáhavě na lokty a ještě namáhavěji na nohy.
"Co? Co? Co?" vyrážel ze sebe jako smyslů zbavený a chytil se za čelist.
"Mlč a pomoz mi, ty užvaněné trdlo," křičela na něj Viveka. Klečela, jemné vlasy jí padaly na rameno. Dívala se

soustředěně na podivný uzlík na zemi. Ignorovala kupce, jenž kdesi rozmazleně fňukal.
"Pomůžu," přiklekl k ní Lone Wolf, "pomůžu ... ale jak?" blekotal.
"Myslím, že tady už nikdo z nás nepomůže," řekla nevlídně. Teď teprve poznal, že ten uzlík na zemi je kočí. Jeho tělo vypadalo, jako by se ho byl někdo snažil zatlouct přímo do ztvrdlého povrchu cesty. Na hrudi a na obličeji měl spoustu krve a oděv napůl stržený z těla.
"Co se stalo?" zeptal se Lone Wolf, jemuž začala hlava zase normálně fungovat.
"Koně se začali plašit. Tenhle chudák byl pod vozem a všechno to na něj spadlo. Rozbité příčle se mu zarazily do těla."
"A můj obličej..."
"Větev se tím pohybem vyhoupla a jedním koncem vás vzala přímo do brady. Vyznáte se trochu v léčitelství?"
"Jen málo," přiznal Lone Wolf. Věděl, že má jen omezené a běžné schopnosti, ale snažil se je teď vyburcovat. Položil ruce na rozbité čelo vozky a pokusil se prsty předávat raněnému sílu svého těla. Cítil proud energie, ale bylo jí málo, věděl, že to je málo. Ale nutil se pokračovat, tiše prosil Ishir a Kaie o pomoc, sliboval jim nepředloženě všechno možné, ale bohové se rozhodli, že mu nepomohou, a tak cítil, jak se život kočího vzdaluje, cítil, jak uniká, jako by ho viděl plout nad silnicí.
"Bohužel," vypravil ze sebe vyčerpaně, "nemám dost... nemohu..." A zhroutil se na zem.
Kočí se na chvíli probral a podíval se na Lone Wolfa a Viveku. Neměl v očích žádnou bolest, jen zoufalou snahu jim něco sdělit. Pohyb ústy mu činil nesmírné potíže, když se pokoušel utvořit slovo.
"Není ... nehoda," řekl téměř nesrozumitelně. "Viděl jsem..."
Tím vyčerpal své poslední síly, jeho tělo se zachrulo do sebe, docela klidně. Pozorovali dál jeho obličej, ale Viveka po chvíli vstala a mimoděk si oprášila kolena.
"Něco viděl," podotkla hořce.
"Anebo někoho."
"Ano, mohl to být člověk. Ale jsme tady sami. My dva jsme drželi větev, Halvorc držel kolo, takže to nemohl být nikdo z nás tří... Museli to být buď ti rytíři, nebo kněz.
Ganon, Dorier a Parsion stáli asi o dvacet yardů dál na cestě, kde se jim podařilo uklidnit koně. Kupec k nim doklopýtal a divoce gestikuloval rukama, jak se jim snažil dopodrobna vyložit, do jaké prekérní situace se dostali a že on sám byl tak strašně blízko neštěstí, jen o fous a mohl... Viveka si je všechny pozorně prohlížela.
Lone Wolfovi dělalo sice potíže se soustředit, protože ho bolel obličej, ale měl dojem, že Viveka má ve svých předpokladech mezery. Vzpomněl si na starce, kterého viděl plout vysoko na obloze nad Zelenou Berlou, když byla v nebezpečí. Možná, že měl prsty i v této "nehodě". Lone Wolf se rozhlížei, ale neviděl žádné stopy po jeho záhadné postavě - i když, samozřejmě, to ještě nic neznamenalo. Kdokoli, kdo ovládá magii natolik, že může létat, se může stát bez problémů neviditelným. Ale když zůstane ve svých úvahách víc při zemi - mohla to být Viveka, kdo neštěstí způsobil! Představil si její zdatnou svalnatou postavu, vzpomněl si, jak se lehce a rychle pohybuje, když to potřebuje. Mohla docela dobře vytáhnout rychle větev zpod vozu, praštit ho, aby ztratil vědomí - a vůz spadl. To mohlo vyplašit koně... Ale shledal, že jeho scénář je poněkud nelogický. Jestliže byl terčem sabotáže on - a byl přesvědčen, že tomu tak je, že ho od počátku jeho neštěstím poseté cesty z Holmgardu někdo či něco musí sledovat - pak by Viveka stěží mohla udělat něco hůř promyšleného. Jak to vlastně bylo? Rána, kterou dostal do brady, byla velmi silná - mohla mu zlomit vaz. Podíval se na Viveku a znovu zamítl podezření: byla to vojačka a dělala všechno s klidným rozmyslem. Kdyby ho byla chtěla úderem zabít, určitě by se jí to bylo podařilo. O tom nebylo pochyb.
Najednou ho napadlo, a nebylo to poprvé, jak by to bylo báječné, kdyby se Viveka stala jeho přítelkyní na dlouhou dobu, co nejdelší,
"Víte," promluvila, "začíná mě nesmírně zajímat vaše osoba i váš úkoi, mladíku. Moc mě to všechno začíná zajímat."
Její oči se upřeně dívaly do jeho.
"Proč to říkáte?"
"Protože se někdo pokusil využít této příležitosti a zabít vás. Jsem o tom přesvědčená. A nikdo by se nesnažil připravit vás o život, kdybyste nebyl důležitý."
"Mohli se taky docela dobře snažit zabít vás," protestoval Lone Wolf. "Byla jste na stejně nebezpečném místě jako já."
To ji zřejmě dosud nenapadlo, přemýšlela o tom, ale nezdálo se jí to logické.
"Ne..." uvažovala pomalu nahlas. "Ne, já to tak nevidím. Není žádný důvod, proč by mě měl chtít někdo zabít. Pár jich ... samozřejmě ... ale..." najednou se rozesmála. "Už jsou asi taky mrtví."
Měl pocit, že je nemilosrdná, a to ho děsilo.
"Váš král by mi měl za vaši bezpečnost dobře zaplatit," pokračovala.
"Měl by? A proč?"
"Asi ano. Vsaďte se! Mezi tímhle místem a Port Baxem, mladíku, bude nad vámi bdít další pár očí."
Pak šli a připojili se k ostatním.

4

Z nejvýše položené místnosti paláce, v němž sídlilo Bratrstvo křišťálové hvězdy, bylo možné přehlédnout celý Toran. Bylo vidět, jak už se město po téměř úplném zničení ohněm a Zagarnovými létajícími nestvůrami zvelebilo. Muži i ženy svědomitě vyměřovali přesnou polohu původních ulic, uliček, náměstí a zákoutí. Někteří obyvatelé města navrhovali, aby se využilo jedinečné příležitosti a připravily se nové plány ke kompletně nové výstavbě. Ale Nejvyšší představený Bratrstva poukazoval na to, že původní rozložení města je součástí magických sil Toranu a jeho obrany. Důsledně vysvětloval všem členům Bratrstva, že nebýt určitého seskupení linu a úhlů - jež se na první pohled zdálo zmatené, ale bylo členy a členkami Bratrstva navrženo podle zásad levoruké magie - nebylo by z Toranu zbylo vůbec nic a nebylo by tedy teď co rekonstruovat.

Benedon stál ve výklenku u okna a sledoval, jak jsou všichni pilní. Na mladičké tváři se mu objevily nové vrásky bolesti a viny. Chvílemi se podíval přes místnost k prostému lehátku, na němž bez hnutí leželo Alyssino fyzické tělo, nedýchalo ani se nerozkládalo, jako by bylo zamrzlé v kostce ledu. V posledních dnech u ní stále seděl, jedl a spal v její nepřítomné přítomnosti a opouštěl ji, jen když ho k tomu nutily potřeby těla.
Nic si v životě nepřál tolik jako vidět, že se jí zachví-vají víčka nebo že se její útlá hruď začíná pohybovat přirozeným rytmem dechu. Odmítal si připustit, že je mrtvá, ať si někteří z Bratrstva říkají, co chtějí. Někde - ale nevěděl, kde - dlí její duch stále živý a jednoho dne se vrátí do skořápky těla, které si zvolila.
Po onom otřesném dni, kdy přivolala Lone Wolfa zpět k životu, ji přenesli sem nahoru. Slavnostně zavi-míli její tělo do bílého plátna, pohybovali se jako podle příkazů někoho neznámého, jako by ani nevěděli, co dělají.
Když se vyjasnilo, propouštěla dlouhá okna vysoké místnosti slunce a jeho paprsky si pohrávaly na jejím obličeji. Slunce ji zahalovalo svou léčivou silou, zvýrazňovalo její vysoké lícní kosti a odráželo se v krátkých rusých vlasech. Benedon cítil, že zavřenými víčky k němu proniká zelená barva jejích očí a že se oči pod víčky pohybuji. Ale kdykoli se k ní přiblížil s úmyslem víčka rozevřít a přesvědčit se, že žije, něco ho zadrželo, jakási fyzická síla. Nerozuměl tomu. Pochopil, že Alyss je někde mezi životem a smrtí. Kdyby byl tušil, kde to "někde" je, byl by se tam rozběhl a zapřísahal ji, aby se vrátila. Avšak jeho magické schopnosti byly krutě omezené. A ani Nejvyšší představený, v jehož žilách koloval živoucí proud čisté levoruké energie, nedokázal určit, kde je ono "někde" či "nikde", které odlákalo Alyssina ducha.
V některých chvílích Benedon věřil těm, kdo říkali, že všechno to čekání nemá smysl, že je Alyss mrtvá a nic se s tím nedá dělat. Ale pak se zase podíval na její voskovou tvář, vzpomněl si, jak bývala živá, a odmítal jim věřit.
Někde, někde určitě ještě existuje!
Ach, ano, ale kde?
A tiše říkal jen sám pro sebe: Já jsem tě začal mít rád, Alyss. Vrafse, prosím, už jen kuůli tomu!

5

Parsion začal hned nařizovat, co mají dělat.
"Musíme toho člověka pochovat. Je to samo o sobě tragické, ale ještě větší tragédie by byla, kdybychom jeho tělo neodevzdali bohyni Ishir."
Lone Wolf beze slova souhlasil. Kočí vlastně zemřel za něho. To jediné, co mu teď mohou poskytnout, je pohřeb.
Podíval se němě na Viveku a ta se na něj lítostivě usmála. Beze slova oba vzali větev, kterou nadzvedávali vůz, a našli místo, kde byla půda měkká. Roztříštěný konec větve použili jako lopatu. Lone Wolf se přistihl, že se o ni opírá s pocitem hořkosti. Kamkoli přišel, tam za ním šla nesmyslná smrt. Přál si, aby už to trápení skončilo, ale tušil, že bude pokračovat, dokud Zagarna nezemře - nebo možná, dokud nezahyne ten záhadný stařec v oblacích.
Vykopali jen mělký hrob, neboť v určité hloubce už nemohli kopat dál. Položili tělo do jámy a kněz řekl pár slov, která vítr odnesl tak rychle, že jim stejně nikdo nerozuměl. Všichni potom pomohli nahrnout zem na vozkovo tělo, dokonce i kupec pomáhal. Pak už nebylo nic, co by se dalo dělat, a tak jen ještě chvíli zírali do dálky a v duchu si říkali, že mohli být těch pár uplynulých dní vlídnější k muži, jehož tělo teprve vychládalo u jejich nohou.
Když se vraceli k rozbitému kočáru, neměli chuť do hovoru.
Pak Halvorc váhavě řekl: "}á znám cestu do Port Baxu. Několikrát už jsem tudy jel. Budu řídit vůz, jestli chcete - ovšem pokud nasadíme nové kolo."
Nikdo jiný se nehlásil, že by chtěl dostavnílc řídit. Lone Wolf se zachvěl zimou, když ucítil, jak mu chladný vítr proniká pod oděv.
Viveka po chvíli přemýšlení navrhla: "To náhradní kolo můžeme nasadit. Dívala jsem se, jak to kočí chtěl dělat. Neměl by to být takový problém."
"Já budu pomáhat," ozval se ihned Lone Wolf a ona přikývla, jako by jeho pomoc považovala za samozřejmou.
"My s bratrem taky pomůžeme," přidal se Ganon. Dorier se usmál na souhlas, ale když si uvědomil, že na úsměv není ten pravý čas, zatvářil se opět vážně.
"Všichni na tom musíme pracovat," poznamenala Viveka.
Nařídila Halvorcovi, aby hlídal koně. Lone Wolf pochopil, jak chytře to udělala: kromě jich dvou byl jen Halvorc v takové situaci, že nemohl koně vyplašit. Dorier a Ganon zvedali větví vůz a Parsion držel náhradní kolo, zatímco ona a Lone Wolf stáhli z osy zbytky starého kola, jak jen to šlo nejrychleji. Celá oprava jim netrvala déle než půl hodiny.
Halvorc vylezl nejistě na kozlík a chopil se opratí. Ganon si sedl vedle něj, aby ho mohl vystřídat. Ostatní čtyři se usadili ve voze, kde teď měli dostatek místa. Dívali se, kam to šlo, jen ne sobě do oči,
Parsion se celý třásl.
"Víte, až přijedeme do Port Baxu," vysvětloval nervózně, "budou se nás vyptávat, co se stalo kočímu. Možná že řeknou, že to všechno byla naše chyba, mohou nás dokonce obvinit, že jsme ho zavraždili." Spojil prsty obou rukou, jako by se modlil.
"Nesmysl," vykřikl Dorier a bouchl pěstí do dveří. "Byl jsem přece u toho - i můj bratr. Jsme rytíři z Bílých Hor. Dosvědčíme, že to bylo neštěstí, nic jiného."
"To říct mohu, ale uvěří mi?" mumlal kněz.
Dorier zatloukl na střechu dostavníku a volal svého bratra.
Ganon se na něho podrážděně rozkřikl. Snažil se totiž zrovna zjistit, která otěž je která, protože Halvorc o tom neměl ponětí.
"Tady kněz si myslí, že úřady v Port Baxu nám nemusí věřit," volal na něj Dorier.
"Je trouba," odpověděl Ganon jednoduše. "Ale neříkej mu to."
Kněžova zažloutlá tvář nepřirozeně zčervenala.

"Co tím myslí?" zasyčel.
"Vy toho o Durenoru moc nevíte, viďte?" zeptala se ho Viveka.
"Ne."
"Kdybyste věděl, znal byste přísahy rytířů."
"Jaké přísahy?"
"Je jich víc." Viveka mávla rukou do vzduchu, aby naznačila neurčité množství. "Jedna z nejdůležitějších je Přísaha pravdomluvnosti. Různé rytířské řády v Durenoru, včetně... jak jste říkal, že se váš řád nazývá?"
"Jsme rytíři z Bílých Hor," odvětil suše Dorier.
"Ano, oni také. Když jsou přijímáni do řádu, musejí složit slib a přísahat, že celý budoucí život budou vždy mluvit pravdu, i kdyby to mělo na jejich hlavy přivolat hněv bohů."
Lone Wolf ji přerušil. "Je lehké přísahat a ještě lehčí je přísahu porušit."
"Ale to neplatí pro rytíře z Durenoru," vysvětlovala Viveka. "Když některého přistihnou při lži, třeba jen zdánlivě nevýznamné jako: Ale vy dnes vypadáte pěkně! - čeká ho veřejná poprava. Já si osobně myslím, že to je blbost, ale v Durenoru tak jednají. Já sama považuju lhaní za ohromně výhodné."
Lone Wolfovi tím někoho připomněla, ale nemohl si vzpomenout koho.
"Tak vidíte," ujistil Dorier kněze. "Ganon a já povíme přesně to, co jsme viděli. Že to byla jen hrozně nešťastná náhoda."
A celá pravda je relativní, uvažoval Lone Wolf. Předpokládejme, že ty a tvůj bratr jste opravdu počestní rytíři - o Čemž já moc přesvědčený nejsem - a vypovíte pravdivé o tom, co jste viděli. Ale nemusí to být celá pravda, nemusíte správně popsat situaci. Budete říkat to, co vy si myslíte, že se stalo, a ani nebudete vědět, že lžete. Ale já to budu vědět, a taky Viveka, protože někdo se mě pokusil zabít a ten dotyčný to zkusí znovu a možná s úspěchem a vy budete vyprávět o pravdě nějakého dalšího záhadného neštěstí, jehož jste byli svědky...
Kočár se dal do pohybu. Koně byli zpočátku neklidni, protože poznali, že kočí je nezkušený, ale po chvíli se dostali do svého obvyklého tempa a povoz se pohyboval poměrně hladce. Jízda zřejmě uklidnila knězovy starosti, neboť se pohodlně opřel o páchnoucí čalounění a zavřel oči, Dorier se díval z okna, snad počítal stromy u cesty, a bubnoval prsty na stěnu vozu, jako by byl nedočkavý a chtěl se dostat do Port Baxu co nejdříve. Lone Wolf ovládal svou netrpělivost a nechal chvíli myšlenkám volnost. Pak se podíval na Viveku a oba se na sebe usmáli. Mimoděk ji vzal za ruku a ona po chvíli váhání uvolnila prsty a lehce je propletla s jeho. Bylo to zvláštní mateřské gesto, když si pomyslíme, že šlo o ostřílenou ženu, z níž vyzařovala tvrdost a věcnost. Ale Lone Wolf se tím uklidnil a uvolnil. Má spojence, ochránce ... aspoň na nějaký čas.

6

Pastelové barvy večera se už rozestřely po obloze, když cestující dojeli do chudé vesnice, rozkládající se ospale po obou stranách silnice. Halvorc zavedl koně na volnější prostranství, které zřejmě sloužilo jako náves. Nalevo bylo mezerami mezi domky vidět divoké útesy, do nichž dravě narážely vlny řítící se z Durenorského zálivu. Vpředu se klenul most nad olejnatou hladinou jakési vody.
Ke kočáru se hned opatrně přišlo podívat pár Szallů a Lone Wolf opět cítil neodolatelné nutkání je zabít. Pustil Vivečinu ruku a zaťal pěsti. Musel si opět zopakovat, že Szallové jsou jen neškodné stíny zlých bestií, tvořících nejpočetnější složku Zagarnových armád. Szallové byli v podstatě příliš bojácní na to, aby riskovali konflikt s lidskou bytostí.
Ganon s nimi živě klábosil z výšky kozlíku. Lone Wolf rozuměl jen pár slovům. Rytíř potom seskočil a zaklepal na okno dostavnílot.
"Máme na vybranou," informoval je vesele. "Buď můžeme zůstat na noc v téhle díře - říkají tomu Gorn - nebo můžeme pokračovat v cestě a utábořit se někde u silnice. Další větší místo už je Port Bax, ale je odsud padesát mil, takže bysme tam dnes večer už nedoje-li."
"Tak to moc na vybranou nemáme," ozval se jeho bratr. Rozhlédl se po ostatních a ti přikývli. "Zdá se, že se budeme muset oddat nevázaným orgiím gorn-ského nočního života - dáma mi promine," dodal s ironickým úsměvem, který vrhl na Viveku.
"Já si sotva troufnu svěřit svou poctivost tady tomu loži bezuzdného hříchu," poznamenala suše a rozhlížela se při těch slovech po vyprahlé jednotvárnosti místa. "Možná, že se tu oddávají i kultu nahoty a hrají Samor."
"Ach, Samor," olízl si Parsion suché rty. "Hříšná hra."
"Takže jsme domluveni, ano?" zeptal se Ganon a protáhl obličej. "Měl bych vás ale varovat: jediný hostinec, který tu mají, má čarovné jméno Forlorn Hope, což znamená Lf ztracené naděje.
"O takových místech už mi vyprávěla moje matka," poznamenala Viveka.
Ten, kdo pojmenoval hostinec, byl velký optimista. Zdi chodby, kterou procházeli, byly vlhké a je i podlahu pokrývala letitá špína. Vešli do místnosti, pomáhajíce si navzájem s taškami a vaky, a úzkostlivě se rozhlíželi,
"Asi bych raději hrála svlékací Samor," prohodila do ticha Viveka.
Vstříc jim vyšel hubený stařec, jenž je neochotně vítal a přitom na ně upíral pohled svého jediného oka. Byl to bezpochyby pán domu. Zezadu z kuchyně se kromě nepříjemného pachu linuly kletby a nadávky spolu s řinčením hrnců a pánvi,
"Račte být kočár z Ragadornu?" zeptal se pán domu se zoufalou snahou o duchaplnost. "Zavři klapačku, ženská!" dodal směrem ke kuchyni, "Předpokládám, že budete chtít šest jednolůžkových pokojů!"
Podíval se přitom významně na Viveku, které zablýskalo v očích. "Čtyři jednolůžkové pokoje," řekla s mrazivým klidem. "Pro mne a bratra jeden dvoulůžkový."
Parsion a Halvorc byli šokováni, Ganon a Dorier se zašklebili, Lone Wolf otevřel pusu.

"Jak si dáma přeje," mrkl pán domu spiklenecky na Lone Wolfa. "Sklapni, ty káčo pitomá, nebo ti předělám ciferník! To je jen manželské škádleni, panstvo," vysvětloval. "Pomůžu vám se zavazadly. Ale začíná být jaksi vlhko, a tak se můj hřbet zase ozývá. A tvojí" matce taky, jestli se tu objeví!"

"Co to provádíte, prosím vás," zeptal se Lone Wolf šeptem Viveky, když stoupali po prohnilých schodech za hubeným zadkem hostinského. "Já přece nejsem váš bratr, pro živou Ishir! Budou si myslet..."

"Kašlu na to, co si budou myslet," odsekla Viveka. "Od nynějška až do Port Baxu jsi, chlapečku, můj bráška. Pouze tak na tebe mohu dávat pozor, jak jsem slíbila." V polovině schodů se zastavila. "A žádám vás, abyste tu situaci nezneužil." dodala a výstražně se zamračila. "To rozhodně nehodlám! Ale mohla jste mě upozornit předem." Lone Wolf potlačil několik mírně přitažlivých myšlenek, ještě než se zformulovaly.

"Lituji, bratříčku, příště se polepším. Bylo to ode mě hloupé. Teď zmlkni a dělej mi bratra, nebo..."

Dostali pokoj s balkónem, z něhož byl výhled na opuštěný povrchový důl, "obdivuhodnou ukázku průmyslové archeologie", jak jej popsala Viveka. Pokoj měl půdorys ve tvaru L a Lone Wolf si oddechl, když viděl, že jsou postele oddělené rohem místnosti. Byly hrozně rozviklané a Viveka nejdřív obě vyzkoušela, než si vybrala jednu relativně bezpečnější. "Tady to budeme mít pohodlné," žertovala hořce.

Ozvalo se zaklepání na dveře a hlas Doriera, jenž volal:

"Jestli budete, vy sourozenci, souhlasit, asi bychom se měli za hodinku sejít dole v jídelně a domluvit se, jak to uděláme zítra."

"Jeden sourozenec souhlasí," odpověděla Viveka rozmarně a nahlížela přitom rozpačitě do ohromného porcelánového džbánu, který stál u její postele. "A bratr taky říká, že ano."

"Viveko," ozval se Lone Wolf, jakmile Dorierovy kroky dozněly, "promiňte mi, že to říkám, ale mám výhrady k tomu, abyste organizovala můj život, i když vím, že to děláte s nejlepšími úmysly."

"Myslela jsem si, že budete mít připomínky. Hele, ta voda je šlemovitá."

"Nepředpokládá se, že byste ji pila, asi je na to, abyste se v ní umyla. Víte, vlastně to nebyl špatný nápad, to s tím společným pokojem, ale na mě to bylo moc náhlé. Měla jste to se mnou předem prohovořit."

"Nechci tu vodu pít, pitomče. Nevím, jaká je úroveň vašich hygienických návyků, a ani si nejsem jista, jestli bych to chtěla zjišťovat, ale já bych v tomhle neumyla ani krysu, ledaže by mě vážně naštvala. Napadlo mě to až v poslední chvíli, když jsem si uvědomila, že by bylo rozumnější, abych na vás dávala pozor nejen ve dne, ale i v noci. Jestlipak mi nebude hostinský účtovat víc, když ho požádám o čerstvou vodu?"

"Snad ne. Vlastně, když o tom Uvažuju, podle toho, jak vypadá, tak asi ano. Ale to není důležité. Důležité je, že já si myslím, že vaši ochranu nepotřebuju. Dosud jsem všechno přežil bez pomoci..." vymotal se z košile a lehl si s blaženým pocitem úlevy na postel, uvelebil se a přitiskl lopatky na chladnou pokrývku, "a myslím si, že vám mohu poděkovat a dál se starat o sebe sám."

"Někdo tady mezi námi se vás snaží zabít," připomněla mu Viveka, když otvírala okno a vylévala zvětralou vodu dolů do plevelem zarostlé zahrádky. "Dokud nezjistíme, který z nich to je, potřebujete někoho, kdo vás ohlídá. A na tvém místě, bratříčku, bych se tak nenaparovala, protože mám dojem, že bych tě snadno přelomila vejpůl, kdybych opravdu chtěla." Otočila se k němu zády a ukládala si výstroj - hlavně zbraně - do přímitivního šatníku.

Pak odešla se džbánem v ruce, ale brzy se vrátila, a tentokrát nesla džbán velice opatrně. "Není to vůbec problém dostat čerstvou vodu," oznamovala. "Stejně

je to legrace, jak muži vždycky všechno pochopi, až když jim někdo svírá hrdlo. Kde jsme to přestali? Aha! Ano - jste prostě můj bráška, dokud nás ta kára nedoveze do Port Baxu. Tam si potom zvolte smrt podle svého vkusu. A teď mne omluvte, chci ze sebe smýt celodenní špínu."

Luskla prsty ve vzduchu a Lone Wolf se poslušně otočil. Zavřel oči. Holmgard se zdál být nesmírně daleko a on přímo hladověl po pocitu bezpečí s někým, komu by mohl cele důvěřovat. Viveka byla kamarádka, tím si byl dokonale jistý, ale nebyl si tak docela jistý, jestli jí může důvěřovat do všech důsledků. Kdyby jí teď někdo nabídl pytel plný zlaťáků, třeba by se postavila proti němu, zabila by ho a peníze by strčila do kapsy. Kromě toho si z něj dělá zřejmě legraci, a to on nesnáší.

Po delší chvíli mu řekla, že se zase může otočit. To už se mu ale honily hlavou příjemné a hřejivé myšlenky, a tak jí oznámil, že bude ještě chvíli ležet. Jen jako z dálky slyšel, jak odchází a jak mu stroze říká, aby byl za čtvrt hodiny dole u výčepu, kde budou všichni. Zjistil, že popustí-li jen trochu uzdu své představivosti, může se ocitnout v čiré mořské vodě, cítil, jak plave do hloubky a je obklopen houfy zářivě zbarvených rybek, jak ho vlahá voda omývá a vymývá skrz naskrz...

Ze snů ho probudilo klepání na dveře. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Pak vylezl z postele a šerem se potácel ke dveřím.

Otevřel a zamžoural, protože chodba byla jasně osvětlená.

Ve dveřích stála zkroucená postava hostinského. Mužík, celý zkřivený, držel dřevěný podnos s mísou kouřící husté polévky.

"To vám posílá, pane," vyřizoval, "že prý to máte sníst tady, když se vám nechce dolů,"

Lone Wolf přikývl a vzal od něho podnos. Myslel si původně, že nemá hlad, ale jakmile ucítil vůni pokrmu, dostal na jídlo chuť. Zdvořile hostinskému poděkoval a položil podnos na noční stolek. Přitáhl si židli od Vivečiny postele a posadil se. Protože v tu chvíli už měl hlad jako vlk, ládoval do sebe polévku tak rychle, že ji měl za pár minut všechnu snědenou.

Díval se na dveře, doufaje, že hostinský přinese další chod, ale nikdo nešel. Soustředil myšlenky a snažil se vybavit si v duchu toho muže s přivřeným okem, ale stále se mu jen rozplýval do rudé rozmazané skvrny. Byl už zase na palubě Zelené Berly, která se kymácela, zvedala a padala, házela s ním ze strany na stranu a on jen vrávoral v jakémsi

neohrabaném tanci. Avšak ne - všechno to má popletené - už přece není na Zelené Berle - to bylo před mnoha dny. Stál uprostřed orchestru, obklopen více než stem hudebníků, všichni se na něj upřeně dívali a očekávali, že bude dirigovat symfonii. Nevzpomínal si však, která symfonie to má být, ani jestli už ji vůbec kdy slyšel. Ale nevadilo mu to, protože v tom okamžiku rozhodil paže a vykřikl nepřirozeně vysokým hlasem, jak mu horké zvratky zaplavily hruď. Náhle jako by z něho byl Zlanbeast, mlátící mohutnými křídly do mírného vánku, aby ho přinutil ke spolupráci.
Díval se na prošlapaný koberec a kyselý pach zvratků ho štípal do nosu. Znovu zvracel, sražené hrudky jídla se mu vršily na rukou a padaly na kolena. Někdo do něj nacpal rozžhavené uhlíky a teď mu žaludek a břicho hoří zevnitř. Cítil palčivou bolest a náhle - zcela při smyslech - se ptal sám sebe, jestli mu to je či není příjemné. Po chvíli uvažování věděl definitivně, že není.
Jed.
To je nové slovo, to už dávno neslyšel. Vítal je jako starého přítele, ale divil se, proč ho tak nečekaně navštívil po tak dlouhé době.
Jed!
Potkat starého přítele, který se s ním nesnažil být v kontaktu celá léta, a teď ho zase vítat - to bylo trochu moc.
Jed.
l těm nejtrpělivějším jednou přeteče kalich. Tenhle přítel je arogantní a vlezlý. Lone Wolf v něm spíš cítil otravný dech. To přece není...
Jed!
... to přece není přítel, nepřerušuj mě! Opravuju: ty nejsi přítel. Ty jenom předstíráš, že mě už dávno znáš, ale já už tě prokoukl. Ty jsi...
Jed!
... ty jsi nestvůra. Ano! Kéž by tě sežraly všechny stvůry Helgedadu, nejsi nic jiného než...
Jed.
A znovu se mu křečovitě zvedla ramena, když vyplivl poslední zelené zvratky z úst a otřel si hřbetem ruky rty.
Viveka mě chtěla otrávit!
Vynaložil všechny síly na to, aby se postavil, všechno se s ním houpalo a on přitom vnímal ten odpudivý hnus na sobě i kolem sebe.
Ne, to nemohla být Viveka! Nebo ano? Když hostinský řekl "to vám posílá", usoudil jsem, že Viveka, ale mohl to být kdokoli jiný.
Rozhlížel se, jestli neuvidí nějaký ručník nebo cokoli, čím by uklidil to páchnoucí svinstvo. Asi zrovna nedělal to, co bylo nejdůležitější, ale přesto hledal dál. Viveka si možná pověsila do skříně nějaké oblečeni, které tolik nepotřebuje.
Samozřejmě, nahmatal něco měkkého. Nejdřív si tím otřel obličej a použil k tomu
i zbytek příšerně ledové vody, která zůstala ve džbánu. Pak se snažil uklidit podlahu. Látka byla brzy těžká a lepkavá a on poznal, že zem stejně vyčistit nemůže. Ale v klášteře Kai mu vždy říkali, že si po sobě musí všechno uklidit! Pro jednou bude muset být neposlušný. Škoda. A byl to takový pěkný koberec! Ne, to přehání. Pokud si teď vzpomíná, byl to vlastně úplně ohavný koberec. Tou proměnou se rozhodně vylepšil.
To ho rozveselilo a vzpomněl si, že ve skříni vedle šatstva má Viveka i jiné věci. Dlouhé, těžké kovové věci. Jednou z nich byl takový meč, jaký mu ukradli rybáři. Ano, je to meč. Řízl se do palce, když chtěl vyzkoušet, jak je dlouhá čepel ostrá. Pak se usmál a zkusil si ránu zahojit. Připevnil si zbraň k pasu, až se tou námahou zapotácel, a rozhodl se, že se teď hned může dát do boje s celým Aonem i s jeho bohy, když to bude nutné... Je silný jako ... silný jako... Ale žádné přirovnání ho nenapadlo, tak se prostě ujistil, že je opravdu velmi silný.
Když poprvé přistoupil ke dveřím, uhnuly na stranu a on vrazil do zdi.
Při druhém pokusu už zřejmě dveře pochopily, že se jedná o vážnou věc, protože zůstaly na místě, aby je mohl otevřít.
Když sestupoval dolů, kroutilo se mu úzké schodiště pod nohama jako mučený had. Dole potkal jednookého hostinského, který civěl na jeho pošramocený zjev a ustoupil, aby ho nechal projít. Zarudlýma očima viděl Lone Wolf otevřenými dveřmi výčep a doklopýtal k nim. Opřel se o jejich rám a zkoumal místnost za nimi.
Jeho spolucestující seděli kolem velkého dubového stolu a živě si něco povídali nad nedojedenou večeří. Ganon si ho všiml první a usmál se na něj, ale ihned
zvážněl, jakmile spatřil jeho pozvracený oděv a dlouhý lesklý meč, který chlapec dosud poněkud nejistě držel před sebou.
Rytíř vyskočil a šel k němu.
"Co se stalo? Vypadáte hrozně!"
"Jed. Někdo se mě pokusil otrávit."
Okamžitě nastal zmatek. Koutkem své mysli sledoval Lone Wolf soustředěně a nezaujatě reakce cestujících: Viveka se v tom okamžiku doslova nenáviděla, Halvorce to šokovalo a nemohl tomu uvěřit, Ganon a Dorier projevovali zájem a byli rozzuřeni a Parsion... Parsion se na něj vyděšeně díval,
A to se dalo čekat. Když se koně na silnici vyplašili, byli jen tři lidé, kteří to mohli mít na svědomí - Ganon, Dorier a kněz. Ale od té doby slyšel, jak si oba bratři jasně řflcaji, že podle nich byla celá ta věc jen nešťastná náhoda. A durenorští rytíři jsou vázáni přísahou, že budou mluvit pravdu.
Takže zbýval Parsion.
Kněz poznal, co si Lone Wolf myslí, a obličej se mu zkřivil. Vyskočil a namířil k malým dveřím v zadní části místnosti. Když ho Viveka chytla za rukáv, prudce ji udeřil a pak náhle vytasil krátký černý meč. Lone Wolf ihned poznal, že je to meč, jaký mají Giakové. To poznání mu dalo takovou sílu do pravé ruky, že praštil naplocho mečem do odřeného dřevěného stolu.

"Vyl" vykřikl.
"Ano, ty kaiský spratku, ať Naar zhltne tvou duši!" Parsionův meč lítal vzduchem jako zběsilý, zasáhl Viveku do pravé paže a přesekl jí šlachy na vnitřní straně lokte. Vykřikla bolestí, ale ihned druhou rukou tasila dýku. Halvorc ječel a rytíři z Bílých Hor stáli jako přimraženi, s výrazem zmatku na prostých tvářích.
Lone Wolf nabodl špičkou meče prázdný cínový talíř a hodil ho knězi do obličeje. Parsion před tím nečekaným zásahem ucouvl a Viveka využila příležitosti a vrazila mu dýku do břicha. Potom náramně půvabně omdlela.
Kněz byl smrtelně raněn. Upustil meč a svíral vyčnívající rukojeť dýky. Potácel se pozpátku, aby se opřel o zeď, a přitom spílal Lone Wolfovi, jenž se k němu pomstychtivě blížil. Pak se sesul na zem opřen zády o stěnu a z úst mu vytryskl proud krve. Lone Wolf se opřel mečem o zeď vedle mužova krku. Naklonil k němu čelo hustě pokryté potem. Poprvé si všiml, že má kněz na levém zápěstí vytetovaného hada. To znamení už jednou viděl v holmgardském přístavu, když ho přepadli v krčmě U dobré zábavy.
"Kdo jsi, bídáku?"
"Lepší muž, než kdy budeš ty, fracku!"
Další krev mu vyrazila z úst, ale na obličeji měl stále pohrdavý úsměšek.
"Kdo tě poslal?"
"Nikdo."
"Pak tedy tě nikdo nebude oplakávat!"
Další proud krve vytekl Parsionovi z úst, stříkala po podlaze a na Lone Wolfovy nohy. "Tebe taky nebude nikdo oplakávat, ty mizerný zelený..."
Kněz zemřel a za Lone Wolfovými zády nastal náhle rozruch.
"Vražda!" ječel hostinský. "Jsou to vrazi!"
"Počkat," řekl Ganon upjatě. Vyčerpaný Lone Wolf se otočil, aby viděl, co se děje. Oba bratři tasili meče a drželi jimi v šachu hostinského a asi půl tuctu uniformovaných mužů. Městská stráž, pomyslel si tupě Lone Wolf. Když se vracel pohledem zpět k Parsionově mrtvole, Viveka se na podlaze pohnula, otevřela oa a soustředěně se na něj zahleděla.
"Můžeš si nechat ten meč, bratříčku," šeptala. "Zasloužíš si ho a budeš ho ještě potřebovat."
Sykla bolesti a pak pokračovala:
,"Venku za hostincem jsou koně. Vezmi si jednoho a ujížděj. Tady by tě pověsili jako vraha."
"Ale..."
"O mne se nestarej. Už jsem měla v životě horší rány. Když to stihnu, dohoním tě. A nezapomeň, chci odměnu od tvého bohatého krále Ubnara."
Usmívala se a Lone Wolf věděl, že není čas na odmlouvání.
"Dávej na sebe pozor, sestřičko."
"To víš, že budu. A teď, pro Ishir, odtud zmiz!"
Zavřela oá a Lone Wolf viděl, že upadla zase do bezvědomí.
Ignoroval křik, ozývající se za ním, a rychle prohledal kněžovo oblečeni, celé nasáklé krví. Objevil poloprázdnou lahvičku, která musela obsahovat tu hroznou zhoubnou tekutinu, jíž mu Parsion nalil do jídla. A našel taky zmačkaný kus pergamenu popsaný neladnými písmeny jazyka Giaků. Rozuměl jen několika slovům: Kai, Port Bax, Sommerswerd, Vonotar. Další slova zřejmě znamenala pokyny či popis cesty z Ragadornu do Port Baxu. Kněz ho zřejmě objevil 17 severní hvězdy a odtamtud ho sledoval. Ale kdo nasadil kněze na jeho stopu? A proč?
Členové městské stráže si teď dodali odvahy. Vytáhli meče a ohrožovali durenorské rytíře. Lone Wolf už neměl času nazbyt a nemohl dál přemýšlet, proč se kněz pokusil ho zabít. Naznačil polibek směrem k Vivece a rychle vykročil k zadnímu východu. Přál si, aby měl paže a nohy silnější a aby se s ním místnost tolik nehoupala.
Ven! Vyrazil do chladné noci. Stál na dlážděném dvoře, osvětleném stříbrným jasem měsíce, který už byl skoro v úplňku. Kde jsou asi koně, o nichž mluvila Viveka? Byla tam jen stáj s vyvrácenými vraty.
Měsíc na něj mrkl a Lone Wolf mu mrknutí opětoval, ale pak si uvědomil, že měsíc nemrká. Zato jeho meč - meč, který mu dala Viveka - jiskřil, jak ho táhl za sebou po dláždění. Rozhodl se, že musí dát meč do pochvy, a trvalo mu několik vteřin, než objevil, že žádnou pochvu nemá. Vytkl bohům, že ho opomněli vybavit tak obyčejnou věcí. Pouhá pochva na meč! Určitě si to měli uvědomit. Ale proč se rozčiluje kvůli pochvě! Je tu přece, aby našel koně. Ale proč? To si teď neuměl přesně vysvětlit. Ano, už ví, musí odtud prchnout a dostat se do Port Baxu. Tak mu to přece Viveka řekla a Viveka je starší sestra, tak musí vědět, co je pro něj nejlepší.
Se zájmem se chvíli díval na vůz se senem a říkal si, jak by to bylo příjemné, kdyby se mohl zavrtat do vonícího sena a prospat celou noc. Ale něco v jeho skomírajícím vědomí ho varovalo, že by to nebyl zrovna dobrý nápad, jenže si nevzpomínal proč, dokud si před očima nevybavil zdvižené meče a hněvivé tváře. Aha! Chystali se ho lynčovat. A to rozhodně nechtěl, ačkoli zase nevěděl, proč by to mělo být tak nepříjemné. Jak se tak díval zblízka na seno, začal si přední část vozu spojovat s nějakými zvířaty, velkými, čtyřnohými...
Koně!
Tak je to. Viveka mu nařídila, aby si vzal koně!
Okouněl ještě chvíli u vozu a našel ne jednoho, ale hned dva koně. Oba si ho nervózně prohlíželi. Jeden bílý, druhý černý, jiný rozdíl mezi nimi neobjevil. Vybral si černého prostě proto, že stál blíž k němu, a neodborně přesekl mečem postraňky. Zvíře stálo úplně klidně, když na jeho hřbet vyšvihl neochotné tělo.
Kopl ho do slabin a kůň se dal odevzdaně do pohybu. Někdo asi otevřel zadní dveře hostince, napadlo ho, protože za zády vytušil pruh světla. Městská stráž vyklopýtala na dvůr. Muži do sebe vráželi, neboť jejich oči si ještě nepřivykly na tmu. Kopl koně ještě jednou, ten nesouhlasně zaržál a pak se dal do klusu opuštěnou hlavní ulicí Gornu.

Lone Wolf se položil koni na krk a nechal ho jít, kudy sám chtěl. Kůň trochu šněroval ulici, jak se v zákrutách vyhýbal rohům domů, jemu dobře známým místům, přešel přes dřevěný most nad pomalým vodním tokem, známým jako Krysí potok, a potom se vydal do prudkého kopce, až dorazil na jeho vrchol. Lone Wolf zvedl hlavu a ve studeném měsíčním světle uviděl rozcestník, ukazující, že cesta doprava vede do Port Baxu a je dlouhá padesát mil. Pobídl koně tím směrem. Zvíře ihned poslechlo a rytmicky se podkovami dotýkalo suché prašné silnice.
Lone Wolf upadal do bezvědomí a opět se z něj probíral, chvílemi se cítil ohromně svěží a zase se v myšlenkách probíral překroucenou skutečností, o níž zároveň věděl, že musí být výsledkem snů. Měsíc zapadal, stříbrné světlo už bylo jen chabé. Kůň klusal dál. Hvězdy na obloze bledly a obloha dostávala měkkou šedozelenou barvu místo dosavadní inkoustově modré.
Lone Wolf se narovnal a cítil, že jed už přestává na jeho tělo působit. Ještě sice stále byl jakoby mimo všechno, co viděl kolem, a končetiny odmítaly reagovat rychle na rozkazy, jež jim dával, ale v hlavě už měl zase jasno. Ve vlhkém svitu probouzejícího se dne poznal, že se konečně dostává z wildlandského suchopáru. Kůň klusal rovnoměrně po silnici, kolem níž se rozkládaly ponuré močály a bahnitá půda. Podél horizontu daleko po jeho pravici i vpředu před ním se táhl tmavý pruh. Hádal, že to je uráte Durenorský les, tvořící přirozenou hranici mezi oběma zeměmi. Už měl tedy na dohled místo, kam tolik spěchal!
Poplácal koně po pravé pleci a velké černé zvíře se vděčně zastavilo. Ihned se začalo pást na trávě u silnice a to připomnělo Lone Wolfovi, že místo, kde má žaludek, že je prázdnotou. Pochopitelně s sebou neměl nic k jídlu, ale věděl, že některé rostliny, rostoucí na močálovité půdě, jsou jedlé, takže si z nich udělal kysele chutnající salát. Pak se zase vyhoupl na široký koňský hřbet a pobídl koně k rychlému klusu.
Za hodinu dorazili k rozcestí. Lone Wolf instinktivně zahnul doleva. Vypadalo to, že bude pěkný den, a tak se dal přes všechny své útrapy do zpěvu a doprovázel tak koňský dusot na travnatém hřebeni vysokého kopce. V duchu starostlivě přemítal, co se asi děje s Vivekou, ale netrápil se tím přespříliš. Ujišťoval sám sebe, že si určitě dokáže poradit a nějak se ze svízelné situace dostane. Čas od času se ohlížel za sebe, zkoumaje, jestli se neobjeví na silnici za ním, ale nikoho neviděl.
Projel okrajem nějaké vesnice, kde ho hlouček szall-ských dětí pozdravil sprškou kamení a hrud. Za vesnicí klesala silnice do hlubokého údolí, kde končily hrubé hnědozelené traviny močálovité krajiny a začínala země s bohatší půdou, rozdělenou do pečlivě obdělávaných políček Nalevo od Lone Wolfa čněla k nebi vysoká ostrá skaliska, ale na konci údolí už bylo vidět okraje Durenorského lesa. Na tváři se mu objevil úsměv, ale trvalo to asi půl hodiny, než si toho všiml. Nechal koně, aby šel svým tempem, a těšil se ze slunce, jehož teplo mu příjemně zahřívalo ramena.
Už brzy bude v Durenoru. Předpokládal, že v té poctivé zemi nebude mít potíže při shánění povozu, jedoucího z Port Baxu do hlavního města Hammerdalu, kde si vyžádá Sommerswerd, aby mohl zachránit svou rodnou zem. Musí se tam taky zeptat, jestli někdo zná jméno "Vonotar", jež kdosi napsal na
útržek pergamenu, který našel v kapse mrtvého kněze.
Zamával radostně vesnickému děvčeti, pracujícímu na jednom z hnědých políček. Dívka se narovnala a taky mu zamávala. Uculoval se jako dítě a dal se zase do zpěvu.
Brzy, už brzy bude v Durenoru...

7 PORT BAX

i
Projížděl řídkým stromovím, když tu uslyšel zoufalé výkřiky. Zastavil koně, aby poznal, odkud zvuky přicházejí,
A zase - další výkřik! Beznadějný nářek člověka, který je blízko smrti. A do toho jiné zvuky - vzrušené ječeni, znějící jako křik Giaků! Rozpoznal, že hluk přichází odněkud zprava.
Pobídl koně kupředu spletenými větvemi, jež ho udeřily do obličeje. Připravil si meč.
Ocitl se na mýtině, a před sebou uviděl asi půl tuctu Szallů, kteří zděšeně skákali a vyváděli. Ječeli jeden na druhého a ukazovali přitom na zem. Ležela tam těla
dvou mužů. Jeden měl na sobě uniformu rytíře z Bílých Hor a byl očividně mrtvý, neboť měl na krku zející ránu. Druhý však ještě žil. Svíjel se v bolestech a křičel, protože se zoufale snažil vytáhnout z hrudi dlouhý oštěp, který ho probodl. Oči mu téměř lezly z důlků, když spatřil Lone Wolfa a prosil ho o pomoc.
Lone Wolf pozdvihl meč a kopnutím pobídl koně směrem k Szallům. Pohlédli na něj, zakvfleli hrůzou a neohrabaně zmizeli mezi stromy. Byl by je pronásledoval, ale pochopil, že jeho povinností je pomoci raněnému.
Když slézal z koně, napadlo ho: Tady něco nehraje. Nějaký omyl, určitě. Szallové přece nikdy neútočí na lidské bytosti, na to jsou příliš zbabělí. Aby napadli dva silné muže, když k tomu ještě jeden je rytíř... V tom je nějaký háček!
Cítil se nejistý, a tak se rozhlédl po mýtině, jestli na něho z porostu nečíhají něčí zpola zakryté oči. Nic neviděl, ale nepřesvědčilo ho to. Pohyboval se opatrně, ujistil se, že rytíř je skutečně mrtvý, a pak šel k raněnému.
Podle oblečení to byl sedlák Přestal naříkat. Úsilí vyprostit oštěp mu zřejmě vzalo veškerou sílu, neboť už se nehýbal, když k němu Lone Wolf přildekl. Kolem rány bylo málo krve, jelikož mu oštěp vnikl do těla velmi ostře. Chlapec zvažoval situaci: vytáhne-li oštěp, může prudce otevřít cévu a uvolnit proud krve. Nasbíral trochu listí a trávy a z mužova oděvu utrhl několik proužků, aby jimi mohl krvácení okamžitě zastavit. Snažil se několika tichými slovy muže uklidnit a uchopil konec oštěpu.
Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že oštěp není dřevěný, jak předpokládal, ale kovový. Přesto byl lehký, jako kdyby byl ze dřeva. Rukojeť pokrývalo runové písmo a ještě i jiné vyryté obrazce. Při pohledu na ně se zachvěl. Tady určitě působí magie, k níž necítí naprosto žádnou důvěru.
S hromádkou primitivních tampónů na zastavení proudu krve vytáhl jediným pohybem oštěp z mužovy hrudi. Sedlák vydechl úlevou, což Lone Wolfa vyděsilo. Ale musel pokračovat. Přitiskl na ránu chomáč látky a odhodil oštěp daleko od sebe.

Stále však žádná krev! Bylo to neuvěřitelné! Opatrně nadzvedl provizorní obvaz a prohlížel sedlákovu hruď.
Muž se rozchechtal a v tom okamžiku projela Lone Wolfovi hlavou palčivá bolest.
Klopýtl dozadu s rukama na uších a pak prudce padl do trávy.
Oči měl plné horkých slz, ale přesto stačil postřehnout, že muž, který ještě před okamžikem vypadal na umřeni, vyskočil čile na nohy. A měnil se! Kůže na obličeji se nejdřív zvrásnila a změnila barvu, ztmavla a pak se scvrkla jakoby hnilobným rozkladem, až těsně přilehla k lebce. Oči mu svítily žhavým rudým leskem a z dolní čelisti vyrazily dlouhé tesáky.
Helghast!
Ten oštěp - ale kam ho odhodil? - je určitě naplněný kouzlem, vždyť nějakým způsobem zmrazil nadlidské fyzické síly tohoto ničemného tvora a ohrozil jeho existenci. A on, Lone Wolf, jako důvěřivý idiot, odstranil to, co tomu démonovi bránilo v pohybu! Už chápal, proč byli Szallové tak zděšeni. Určitě se tu nachomýtli, když ten odpudivý tvor zápasil s rytířem z Bílých Hor, a uvědomili si, že ze zločinu by mohli být nařčeni oni a pak i potrestáni.
Bolest v hlavě Lone Wolfovi ztěžovala myšlení. Věděl, že Helghast samozřejmě soustřeďuje veškeré své duševní úsilí a působí na něj. Ale jak se může on, neschopný odolat mentálnímu útoku, ubránit jeho vlivu?
Najednou pochopil. Oštěp! To byla odpověď na otázku.
Aniž si uvědomil, že kvílí, lezl pozpátku a snažil se rukama nahmatat odhozenou zbraň.
Helghast nad ním stál rozhoupaný, připravený zaútočit.
Lone Wolf mu sekl mečem do kotníků. Cítil, jak čepel zajela do netvorova masa. Ale neviděl dobře, co se děje, a náraz mu vyrazil meč z ruky. Helghast zavrčel. Prolínající se červená a oranžová se míhaly Lone Wolfovi před očima a les náhle vypadal, jako by se k němu zlovolně přibližoval. Postupoval vzad.
Konečně pod prsty ucítil kov oštěpu. V tom okamžiku mu bolest z hlavy ustoupila a zůstalo jen jakési ohlušující chvění,
Helghast zařval zlostí, když spatřil, že Lone Wolf našel zbraň, a skočil na něj.
Lone Wolf se rychle převalil, aniž si pohyb pořádně uvědomil, a pak viděl, jak velké netvorovy drápy rvou trsy trávy přesně z místa, kde před okamžikem ležel.
Podařilo se mu kleknout a naslepo oštěpem zaútočit. Zasáhl Helghastův bok, nic víc.
Helghast se k němu otočil na všech čtyřech a civěl na něj pekelně rudýma očima. Rty měl rozchlíplé, cenil tesáky a slintal nedočkavostí.
"Zabít!" štěkl chraplavě, připraven ke skoku. Slova nezněla příliš zřetelně, asi měl potíže s jejich vyslovením: "Zabít, ve jménu Vono..."
Hrot oštěpu se mu zařízl hluboko do tváře. Lone Wolf zbraní zakroutil, aby mu způsobil vážnější zraněni, ale Helghast škubl hlavou a uvolnil se.
Lone Wolf udělal kotrmelec dozadu. Oštěp držel ve vodorovné poloze a vyskočil na nohy. Trochu zavrávoral, jak se snažil stát pevně. Jeho mysl teď překot-
ně pracovala. Byla naplněna stejně nízkou divokostí jako mysl Helghasta. Vycenil zuby a přistihl se, že i jemu tečou z úst sliny.
Drsný, neartikulovaný zvuk mu vyrazil z hrdla. Mával oštěpem ze strany na stranu a přehazoval si ho z ruky do ruky, oči upřené na úděsnou tvář zplozen-ce Helgedadu. Necítil nic jiného než potřebu zabít. Chtěl toho netvora zničit úplně, roztrhat na malé kousky a ty rozházet po okolí, aby byly co nejdál od sebe a nikdy už se nemohly spojit.
Helghast byl zase na nohou, opatrně se k němu blížil a houpal obrovskýma jakoby kovovýma rukama.
Zranění zřejmě vůbec nebral na vědomí.
"Zabít," vrčel a slova byla teď ještě méně zřetelná, neboť mu kus tváře visel jen za kůži. "Zabít - Lone Wolf umírat pomalu."
Oštěp mu zasáhl pravé zápěstí. Lone Wolf opět zakroutil rukojetí a tentokrát ho odměnil zvuk praskajících kostí.
Helghast ječel děsem i bolestí a udiveně zíral na ruku.
Ten oštěp! napadlo Lone Wolfa jako v omámení. Žádná normální zbraň přece nemůže takhle snadno Helghastovi ublížit! Ta bestie ani nechápe, proč byla tak strašně zraněna.
Mávl oštěpem, jako by to byl meč, takže jeho špička, ostrá jako břitva, přejela po Helghastových oSch. Jedno oko téměř explodovalo a krev z něj vyrazila na travnatý koberec. Netvor padl na kolena a posléze se celý natáhl a mohutnýma rukama se přitahoval k Lone Wolfovým kotníkům.
"Zabiju," řval nepříčetně.
Lone Wolf bodl přímo před sebe. Avšak hrot zbraně se odrazil od Helghastovy lebky. Náraz vyhodil Lone Wolfovy ruce do výšky. Lehce odskočil od sápajících se rukou netvora a klel bolestí.
Když znovu vyrazil kupředu, probodl Helghastovi houbovitou hmotu ucha, které sloužilo jako mozek, Lone Wolfovi to připadalo, jako by oštěpem krájel hroudu měkkého mýdla.
Helghast vydal ohlušující skřek a potom překvapivě rychle zemřel.
Jak ho Lone Wolf pozoroval, mizela mu před očima Helghastova skrčená postava, nesoucí dosud výraz smrtelné agónie. Ruce byly trochu zdvižené k raněné hlavě. Jakmile se Helghastova postava rozplynula v nic, měl Lone Wolf pocit, že se mu kolem hlavy zatočilo cosi jako vánek s purpurovými šmouhami.
Byl sám, opíral se o oštěp z bílého kovu, svaly ho bolely. Na ztichlé mýtině zůstalo po boji už jen pár stop.
Sebral meč, který mu darovala Viveka, a s omluvami odepjal dýku mrtvému rytíři. Váhavě pak přistoupil k vaku, který patřil Helghastovi.
Nejdřív vytáhl nůž s černou čepelí. Na rukojeti byly vyryté neznámé symboly, jejichž význam nemohl vyluštit. Ale jakmile je spatřil, věděl, že je zbraň naplněná Zlem. Význam dalšího předmětu nechápal: byl to kus chladného

obsidiánu. Převracel ho v rukách a zmateně si ho prohlížel. Nemohl přijít na to, k čemu by mohl sloužit, ale jeho povrch byl také pokryt oněmi strašidelnými znaky.
Sahal ještě hlouběji do temného vnitřku vaku, ale sunul prsty velice opatrně. Nahmatal cosi jako svitek pergamenu a vytáhl ho na světlo.
Skoro se zalkl, když poznal, že to není pergamen, ale nevydělaná kůže, na které bylo něco napsáno. A podle lehkého chmýří nebylo nesnadné poznat, že to je lidská kůže - mladého muže nebo ženy. Ruce se mu třásly, když svitek rozvinoval, aby si ho přečetl.
Jako na pergamenu, který objevil v Parsionově šatě, i na kůži bylo něco poznamenáno hrubým písmem Giaků. I tady porozuměl jen pár slovům. Jedno ho přímo udeřilo do očí: "Kai".
A ten bídák věděl, jak se Jmenuju! To nebylo náhodné setkání. Někdo sleduje každičký můj krok a chce mě oddělat.
Zašilhal na oblohu, protože jednu chvíli čekal, že tam zase spatří vznášející se postavu starce. Ale nic neviděl. Zadíval se znovu na text a tu mu padlo do oka další slovo: "Vonotar". Mozek mu rychle pracoval. Totéž jméno bylo na Parsionově pergamenu. A Helghast použil slovo začínající "Vono". Jedná se určitě o jednu a tutéž osobu.
To není náhoda. Všechny ty útoky na mě jsou naplánované nějakým agentem Temných pánů ... snad tím starcem ... Vonotarem?
Pátral v paměti. Kde už to jméno slyšel? Něco mu napovídalo, že kdyby mohl Vonotare identifikovat, byl by potom méně vydán napospas útokům. Ale koho by se zeptal? Benedonovy přítelkyně Alyss? Ani nevěděl, jestli opravdu věří v její existenci. Krále Ulnara? Ano, král by to mohl vědět, ale je na hony daleko - stále ještě, jak Lone Wolf doufal, hájí som-merlundské hlavní město před nenažranými chřtány Zagarnových hord.
A tu si přál, moc si přál, aby s ním byla Viveka. Poznal sice její tvrdost a potenciální krutost a věděl, že za dostatečnou sumu by ho byla schopna bez mrknutí zabít. Ale byla poctivá, byť nevyzpytatelná, a jistě by mu mohla říci něco víc o tom Vonotarovi. O něm samém věděla, či vydedukovala víc, než by byl považoval za možné. A také ji podezíral, že má o postupu války mnohem více informací než on sám. Pohybuje se mezi spodinou v podsvětí, kde dělá své řemeslo, a tudíž musí slyšet celou řadu informací, ať už jsou to slova, jež v krčmě lidem snadno uniknou, či prázdné chvástání těch, kteří potřebují její dovednosti.
Kůň zmizel. V jednom okamžiku, když zápasil s Helghastem, měl pocit, že se něco z mýtiny ztratilo, takže teď byl jen málo překvapen, že ho nevidí. Buď prostě utekl z místa smrti, nebo ho odlákali Szallové jako prvotřídní koňské maso ve chvílích, kdy on se zabýval jinými, důležitějšími věcmi.
Přál mu jen dobré a usmíval se ve slunečné pohodě. Kůň mu dobře posloužil. A i když ho opustil, neměl mu to za zlé. Vždyť šel pěšky ze svého kláštera až k mostu Alema, tak těch posledních pár mil do Port Baxu by měl rovněž ujít bez potíží. Zastrčil meč i dýku za opasek, přes rameno vzal oštěp a vracel se na silnici.
2
Qinefer měla opět sen. Byla zase v Alyssině stanu, ale Alyss tam tentokrát nebyla. Byl tam jen stůl s šálkem horké Agdany, postaveným přesně uprostřed. Qinefer natáhla nesměle ruku po šálku, ale pak ji zase rychle odtáhla. Ačkoli věděla, že se jedná jen o sen, nechtěla riskovat ani sebemenší možnost, že by ji ta droga mohla zotročit.
Posadila se na židli a netrpělivě čekala, až se Alyss objeví. Poklepávala si prsty na kolena a snažila se zaměřit myšlenky na něco jiného než na pocit nudy z čekání. Ačkoli nechápala proč, cítila jako skutečnost, že Alyss je nanejvýš důležitá pro obranu proti Zagarnovi a jeho netvorům. Zároveň však ji ta zvláštní žena hluboce mátla. A určitě umí spoustu kouzel!
Qinefer se sice snažila sama sebe přesvědčit, že proti magii nic nemá, ale přeci jen jí v podstatě nedůvěřovala a neměla ji ráda.
Jak to, že si dovoluje nechat mě tak dlouho čekat? Nepatřím snad k předním rytířům krále Ulnara?
Zasmála se své vlastní domýšlivosti. Před pár dny byla jen obyčejné děvče z vesnice a teď si připisuje vznešenost a význam. Pořád se cítila jako dřív, přestože se za ní táhla řada mrtvých Giaků a dalších zplozenců Temnoty, a také zabila (a tím se pyšnila především) jednoho Helghasta a dva Gourgazy. A v podstatě nepovažovala Alysshio opoždění za nic víc než její přebujelou vyzývavost.
Čas plynul pomalu. Prohrábla si ve snu vlasy, aby si je trochu upravila, ale věděla, že to dělá jen proto, aby vteřiny rychleji ubíhaly. Vzala do ruky šálek s Ágdanou - už se jí tolik nebála - a použila povrch tekutiny jako zrcadlo, v němž zkontrolovala, jak vypadá: potěšilo ji, že ve stavu snění nemá na nose ten ošklivý strup. Co víc však mohla v Alyssině stanu podnikat? Šla k východu, ale když plátno rozhrnula, neviděla nic než šerou, měsícem zalitou písečnou pustinu, rozkládající se široko daleko na všechny strany.
Šla si zase sednout a nespokojeně cedila mezi zuby: Nebude to zase jeden z těch snů, kdy se celou noc nic neděje? Mohla bych místo toho objevovat nové světadíly nebo krotit divoká zvířata...
Na místě, kde v prvním snu seděla Alyss, se náhle začal srážet vzduch. Pozorovala váhavě, jak se spojují různé vláknité pruhy, až z nich byla mlhavá postava neuvěřitelně starého muže. Tvář jako by se mu ukrývala do brázd věkovitosti. Vystupující obočí nad horce svítícíma očima jí připomínaly ptačí křídla. Na sobě měl vybledlý modrý plášť zdobený hvězdami, které zřejmě kdysi byly stříbrné, ale teď připomínaly spíš matný cín. Ruce, jimiž se opíral o desku stolu, vypadaly jako dvě chobotnice.
"Vítej v mém příbytku," řekl stařec.
Qinefer vstala a plivla na něj.
"Dobře tě poznávám!" vykřikla. "Ty jsi ten..."
Scvrklý stařec zvedl hubenou ruku, aby ji zarazil.
"Ano, ano, vím, že nemáš důvod mě mít ráda. Jsem Vonotar, symbol všeho, co nenávidíš. Ale myslím, děvče, že bys měla poslouchat, co ti řeknu."

"Proč?"
"Proč? Protože ti mohu poradit, jak se můžeš stát největším bojovníkem celého Magnamundu."
Qinefer na něho zírala se vzrůstající nenávistí.
"Klidně zapomeň na toho potrhlého mládence Lone Wolfa. Jestli není dosud mrtev, určitě brzy bude. A mohu ti říct, že budeš ráda, až se ho zbavíš." Kouzelníkovy oči modře zazářily. "A ty, ty, má drahá, budeš ovládat veškerou magii, kterou na tebe přenesu. Pokud vím, nikdo nebude tak silný, aby se s tebou mohl měřit. Brzy se staneš vládkyní celého Sommerlundu a budeš velet všem Ulnarovým armádám. Jeho se budeš muset... zbavit." Kouzelníkovy rty se pohybovaly úzkostlivě. "Ale jsem si jist, že to pro tebe bude velice snadný úkol, protože budeš vědět, že odměnou ti bude vláda v celé zemi."
"Proklínám místo tvého odpočinku," sykla Qinefer.
"Typická reakce emocionálně nezralého člověka, mohu-li si dovolit to tak nazvat," pískal Vonotar hádavě a v duchu proklínal své stáří, kterým mu zeslábl hlas. "Alespoň o tom trochu uvažuj, mladá dámo. Uvažuj o tom."
Přistrčil k ní hrneček s Agdanou a se svistem jí zmizel z oči, jako by ho vsákl vzduch. Dívala se na místo, kde stál, a začala se usmívat.
Myslím, že ses zatraceně spletl, pomyslela si.
3
Lone Wolf vystoupil na vrchol kopce a před sebou spatřil rozlehlý, tmavý Durenorský les. Temné jehličnany vypadaly poněkud nepřívětivě. Jejich kmeny se zvedaly rovně vzhůru a v mezerách mezi nimi panovalo chladivé šero. Lone Wolf se usmíval. Od dětství miloval lesy a tento pohled mu připomněl domov.
Na místě, kde silnice vstupovala do lesa, stála vysoká dřevěná strážní věž, soudě podle zchátralého zjevu, vystavěná pravděpodobně před mnoha desítkami let. Už z dálky viděl siluetu na její horní plošině. Dal se do běhu, stále s úsměvem na rtech.
Strážný jej asi také viděl, protože ve chvíli, kdy se Lone Wolf ocitl asi dvacet yardů od věže, vyšel z ní s oštěpem v ruce. Byl oblečený v červeném kabátě durenorských vojáků, a pro Lone Wolfa tudíž představoval radostný doklad toho, že přes všechny úklady, jež měly v posledních dnech zmařit jeho posláni, se nakonec dostal na hranice mezi Durenorem a Wildlandem.
"Buď zdráv, příteli," zvolal a zvolnil krok.
Strážný se sice trochu usmál, ale oštěp držel stále připravený.
"Kdo jsi a co pohledáváš v Durenoru?" zeptal se přesně podle předpisu.
Lone Wolf nevěděl, jak by měl odpovědět. V poslední době si tak zvykl na vytáčky, že už pro něho byly skoro samozřejmosti. Ale Durenor byl historický spojenec Sommerlundu... Rozhodl se proto pro poctivou odpověď a stručně vojákovi vysvětlil, co je jeho úkolem. Přitom se snažil být opatrný, aby nevypadal zase tak zvlášť důležitě, kdyby měl smůlu a narazil na zrádce v durenorských řadách. Ještě měl dobře v paměti setkání s Helghastem. Nemohl se zbavit podtu, že z každého lidského tvora, s nímž mluví,
se může vyklubat další Zplozenec Temnoty, ať vypadá, jak chce.
Když mluvil, strážný sklonil oštěp. Jakmile Lone Wolf skončil, muž se ho zeptal: "Můžeš to nějak dokázat?"
Lone Wolf mu beze slova ukázal pravou ruku, na jejímž prostředníku měl Hammerdalskou pečeť. Voják ji ihned poznal a údivem otevřel ústa.
"Nechtěl jsem ji za svého života nikdy vidět," smutně se na ni zadíval. "Přinese-li Sommlending Hammerdalskou pečeť, znamená to jen jedno - válku."
"Říkal jsem ti to. My už válčíme."
"Ano, vy Sommlendingové. Ale my z Durenoru máme už dlouhá léta mír."
"Jestli se Zagarnovi podaří dobýt Sommerlund, napadnou jeho armády další národy. A Durenor by určitě byl mezi prvními. Je lepší zničit ho teď, než později trpět během jeho invaze,"
"Asi máš pravdu," pokrčil strážný rameny. "Ale já bych si přál, abys byl nepřišel. Mám ženu a děti. Doufal jsem, že dožijí svůj život v pokoji." Narovnal se. "Ale teď toho nechme. Je jasné, že musíš projít. Šel bych s tebou a vedl bych tě, ale až do soumraku jsem tu sám. Kdybys chtěl počkat..."
"Ne," odpověděl Lone Wolf rozhodným tónem. "Už jsem na cestě déle, než jsem zamýšlel. Musím spěchat dál."
"Tak šťastnou cestu," skoro si oddychl strážný. "Není to odtud do Port Baxu daleko."
Otočil se a ukazoval na cestu lesem.
"Drž se téhle cesty, dokud nepřijdeš ke zlomenému dubu. Nemůžeš ho minout, je dobře viditelný. Cesta se tam rozděluje. Oba směry vedou do Port Baxu, ale cesta nalevo je kratší."
"Děkuju ti," loučil se Lone Wolf. "A kéž je Kai s tebou v nastávajících těžkých dobách."
"S tebou též," odvětil voják tak, jak se na takové přání odpovídá. Pak však významně vzdychl. "A. myslím to doopravdy, kamaráde. Všichni musíme bojovat proti Zlu. Jen bych si byl přál, abych válku nemusel zažít."
Podali si ruce a Lone Wolf se vydal dolů po silnici, chvílemi běžel, chvílemi šel - cesta mu mezi stromy dobře ubíhala. Ale les kolem něj byl nehostinný: ptáci nezpívali, vítr nečechral větve. Za nějakou dobu však před sebou uslyšel jakýsi vzdálený hluk.
Brzy objevil, co to je. Do lesního šera se v širokém oblouku zaklesl překvapivý příliv jasu. Viděl před sebou dlouhý, ladně klenutý most z bílého kamenei A hluk způsobovaly tříštící se vlny širokého kanálu, táhnoucího se na obě strany mostu, kam až dohlédl. Pochopil, že to je Rymerift, mohutný geologický zlom, místy až dvě míle široký, oddělující pevninu Durenoru od ostatního kontinentu. Jeho vody spojovaly Durenorský záliv a Kurské moře. Říkalo se, že voda je tu hluboká až jednu míli.
U mostu byl Rymerift široký pouhých pár set yardů, ale i tak musel jeho konstrukci obdivovat. Šířka byla projektována

na jeden jediný povoz, byl však postaven s velkou péčí a obdivuhodnou řemeslnickou dovedností. Lone Wolf přejížděl prsty po zábradlí ze starého kamene a žasl nad uměním kameníků. Každý balvan byl pečlivě opracovaný tak, aby přesně zapadl mezi ostatní. Pravidelně po několika desítkách yardů byla do kamene vytesaná hlava, představující zřejmě jakýsi symbol durenorské slávy a hrdosti. Čas a slaná vlhkost vzduchu nad vlnami Rymerifru sice narušily a vydrolily tvary kamene, ale přesto bylo možné ocenit vzácné schopnosti, s nimiž byla ta díla vytvořena.

Na druhém konci mostu jej uvítal nápis: PORT BAX - 3 MÍLE

Šťastně se usmál. Měl by tam být za slabou hodinku.

Je ovšem pravda, že autor nápisu byl poněkud optimistický, neboť Lone Wolf zahlédl Port Bax, když už se skoro stmívalo.

Zastavil se. Ani jedno z velkých měst, která dosud viděl, se nemohlo s krásou Port Baxu měřit. Město bylo ze tří stran obklopeno měkkým obloukem kopců. Čtvrtou stranu ohraničoval Durenorský záliv. Měkké podvečerní světlo zvýrazňovalo vybledlou růžovou barvu kamene, z něhož byla postavena většina budov, včetně vysokého, s vrcholným vkusem konstruovaného hradu, jenž korunoval nejdelší pásmo kopců. Na nejvzdálenějším konci města rozeznal Lone Wolf přístav, v jehož vodách kotvil velký počet válečných lodí, mírně se houpajících na vlnách.

Sešel dolů k městu a s údivem zjistil, že u vstupu nejsou hlídky. Pochopil proč: Durenor nebyl ve válečném stavu, takže nebyl důvod, proč by měly být městské brány nějak důkladně střeženy. Lone Wolf od počátku války dokonale přivykl tomu, že všechny domy v Sommerlundu jsou důkladně chráněny. Polovinu života prožil ve stavu ohrožení.

Na ulicích bylo poměrně málo lidí asi proto, že byla doba večeře. Šel směrem k přístavu, neboť předpokládal, že sommerlundské vyslanectví bude asi blízko moře. Zastavil dvojici mladých lidí, aby se zeptal, ale ačkoli se mile usmívali jeho sommerlundskému akcentu, nemohli mu být nápomocni.

Když od nich odcházel, žena na něj ještě zavolala a radila laskavým tónem: "Zeptejte se na městském úřadě. Tam by vám mohli poradit." Ukázala na druhou stranu silnice, z níž vybíhala ulice, lemovaná stromořadím.

"Je to tamhle nahoře," dodala, "po pravé straně."

Za pár minut stál před velkou budovou, jíž dominovala medově zbarvená kopule. Vyšel po širokém kamenném schodišti k mosazné desce, oznamující, že zde sídlí městský úřad. Z pootevřených dveří se na schody linulo přívětivé světlo a Lone Wolf bez váhání vešel dovnitř.

Uvnitř stál jakýsi starý muž a studoval ohromnou, v kůži vázanou knihu. Lone Wolf se při prvním pohledu na něj polekal, neboť si vzpomněl na starce na obloze, ale vzápětí se uklidnil: učenec se na něj díval laskavě a s neskrývaným zájmem.

"Hledáte někoho, mladý muži?" zeptal se uctivě hlubokým a vyrovnaným hlasem.

Vysvětlil, co chce, a učenec se zatvářil překvapeně.

"Najít vyslanectví není těžké," informoval ho ochotně a prsty se probíral ve vousech, "ale není snadné se tam dostat."

Lone Wolf se poněkud vyděsil. Mluví ten muž v hádankách? Ale stařec poznal jeho překvapení a opět se usmál.

"Vyslanectví je v Námořní čtvrti, víte," vysvětloval, "a to je oblast s omezeným vstupem. Budou na vás chtít červenou propustku."

"A kde ji seženu?"

"Propustku dostanete od kapitána Přístavní hlídkové věže, ale pochybuji, že se vám bude dnes večer ještě věnovat. Bylo by lepši, kdybyste počkal do rána. Je tu spousta hostinců, kde můžete přenocovat."

"Ale já musím být na vyslanectví co nejdříve. Je to nutné."

Stařec pokrčil nedůvěřivě rameny a prohlížel si ho chytrýma očima.

"Můžete se o to pokusit," řekl nakonec. "Přístavní hlídková věž je nedaleko odtud. Když vyjdete z budovy, dejte se doprava a jděte až na konec ulice, kde už věž uvidíte. Na vyslanectví se odtamtud dostanete Červenou bránou,"

Přidal ještě pár dalších rad a popřál mu šťastnou cestu. Přístavní hlídková věž byla blíž, než si Lone Wolf představoval. Byla to vysoká bílá stavba, do níž se vcházelo po nepříliš bezpečně vypadajících zrezavělých kovových schodech. Unaveně po nich vystupoval. Věděl, že mu zábradlí nechává na plášti červenohnědé šmouhy, ale o takové drobnosti se už nestaral, nehledě k tomu, že měl stejně oděv strašně umazaný a pár dalších skvrn už to nemohlo zhoršit. Nahoře na schodech se zastavil a rozhlédl se. Po pravé ruce měl krátkou dlážděnou ulici, na jejímž konci, přesně jak to popsal starý učenec, se tyčila vysoká kamenná zeď s červenou bránou. Stáli tam na stráži dva vojáci. Jejich červené uniformy už v soumraku vypadaly skoro jako černé. Přes zeď bylo vidět na stěžně větších lodi, kotvících v přístavu. Dychtivě vtáhl vzduch a cítil se opět silný. Konečně přichází k dli cesty. Z vyslanectví s ním určitě pošlou do Hammerdalu doprovod.

Dveře do Přístavní hlídkové věže byly staré a ne zvlášť pevné, ani neseděly úplně rovně v pantech. Zaklepal a moc ho nepřekvapilo, že se nikdo neozval. Dveře nevypadaly, že by jimi někdo často procházel. Dělal, co mohl, aby je pomocí ušpiněné kovové kliky otevřel. Nakonec je alespoň zčásti za odporného vrzání pootevřel. Dveře mu dávaly jasně najevo, že je vetřelec.

Ocitl se ve velké, špatně osvětlené síni. Na jedněch dveřích s námahou rozluštil nápis:

ČERVENÉ PROPUSTKY DO NÁMOŘNÍ ČTVRTI

Zaklepal, ale opět nepřišla žádná odpověď. Třeba je v Durenoru zvykem neodpovídat, když někdo klepe na dveře? Teď si náhle uvědomil, že si poslední dobou myslel, aniž o tom podrobněji uvažoval, že Durenésané jsou stejní jako Sornmlendingové, neboť jsou podobného vzhledu, mluví jazykem, který je sommlendin-skému velmi blízký - jako by oba byly nářečím jedné základní řeči - a jsou nejbližšími trvalými spojenci Sommerlundu. Ale jeho představy nebyly rozumné. Nevěděl skoro nic o durenéské společnosti a zvycích, a nedá-li si pozor, snadno se může ocitnout v nesnázích pro pouhou neznalost situace. Úplně nevinnou poznámkou by mohl někoho nevědomky urazit.

Sebevědomě otevřel dveře a vešel do místnosti, jejíž základní popis zněl: nebetyčný zmatek. Všude ležely kupy dokumentů, účetních knih a papírů: na stolech, na policích i všude po zemi. Na stěnách visely připíchnuté různé mapy, většinou zkroucené a oškubané. Vzduch byl těžký tabákovým kouřem a pachem nevětrané místnosti, v níž stále někdo pobývá. Týdny zřejmě nikoho nenapadlo otevřít okno. Nekryté světlo nebezpečně blikalo mezi všemi těmi pohozenými papíry. Spatřil muže se zarudlými tvářemi. Byl středního věku a na sobě měl námořnickou uniformu. Pilně něco brkem zapisoval do tlusté odřené knihy. Jediné zvuky vydávalo pero a ševelení lampy.
Námořní důstojník měl hlavu stále skloněnou těsně nad knihou a krátkozrace sledoval slova, která psal. Oči měl nápadně bledé, kovově modré a plné slzí od značné námahy. Rty se mu při práci tiše pohybovaly.
Lone Wolf zakašlal.
Nic.
Zakašlal znovu.
Muž zvedl hlavu, pomalu zaostřil oči a konečně si všiml, že v místnosti někdo je.
"Aha, ty budeš asi posel od admirála Simeye. Ještě je moc brzo, mládenče, moc brzo. Ještě jsem neskončil, a tak budeš muset počkat. Je to strašné, strašné!" pedanticky říkal úzkostlivým hlasem. Kroutil unaveně hlavou a pracoval dál.
"Já nejsem žádný posel. Aspoň ne v tom smyslu, jak vy myslíte. Nepřicházím od admirála Simeye."
"Ano, ano," mumlal muž, ale nevnímal, co Lone Wolf říká. "Ale až se podívají na tahle čísla, zamotá to všem hlavu, to ti povídám. Mýdlo! To je ten problém, chlapče, mýdlo! A mně se ten zápach nelíbí."
"Ale... já..."
"Korupce to je, nic než korupce. Svět je dneska samé úplatkářství a většinou je to vždycky ve spojení s mýdlem. Mně už se z mýdla dělají v krvi mydlinky." Podíval se na Lone Wolfa. "Snaž se, aby ses nikdy nezapletl do mýdlové korupce, chlapče."
Lone Wolf zrovna uvažoval, jak se na vyslanectví možná vykoupe, bude-li mít štěstí, a teď se lekl - jako by mu ten člověk četl myšlenky.
"Ale já..."
"To je všechno z toho, že ho námořníci mají přidělenou přemíru. Víc, než je možné spotřebovat. Tady ta čísla to dokazují." Poklepal hrdě na účetní knihu. Z brku stříkaly na papír kaňky, ale to mu zřejmě nevadilo. "Tohle je zatraceně jasný důkaz, to si piš! Naši námořníci kradou mýdlo ve velkém! Samozřejmě ho pak prodají na černém trhu. Musejí z toho mít pěkné peníze, jako že jsem..."
"Já jsem ale nepřišel kvůli mýdlu," připomněl mu Lone Wolf.
"Ne? A co tu tedy k Temným pánům děláš? Zmiz a přestaň obtěžovat! Nevidíš, že musím spočítat ty spousty mýdla?"
"Potřebuju červenou propustku. Musím se dostat co nejdříve na sommlendinské vyslanectví."
"Aha! Pašuješ mýdlo, co? Znám takové, jako jsi ty! Tak takhle všechno to mýdlo mizí, že? Do Sommerlundu! Měl by ses stydět, chlapče. Takový mladý a už ho ta mýdlová záležitost zkorumpovala!"
Šmátral krátkozrace kolem sebe.
"Hrom aby do toho uhodil!" breptal. "Přece jsem tu někde měl meč! Jak jen tě mohu potrestat, když se mi ztratil meč! Nevidíš ho někde?"
Meč byl opřený o zeď za úředníkem, ale Lone Wolf mu to raději neřekl. Nejméně ze všeho si teď přál ztrácet čas nějakým zbytečným soubojem.
"Podívejte se, já o žádném mýdle nic nevím," řekl nevrle. "Chci jenom červenou propustku."
"Tak ty budeš ještě zapírat? Ke zločinům ještě křivá přísaha, co? - Vždyť jsem tady ten meč někde měl - a je to pěkný meč! Dal mi ho dědeček, když byl ještě dítě. Ne, okamžik! To já jsem byl ještě dítě. A co kdybych si na chvíli půjčil tvůj meč?"
"Kde je kapitán Přístavní hlídky? Musím okamžitě získat červenou propustku, teď hned!"
"Cože? Kapitán Přístavní hlídky v tom taky má prsty? To bych byl nikdy neřekl! Ale teď si uvědo-muju, že chodí občas neobvykle navoněný. Musí zboží vyzkoušet na sobě, tak to je. A já hlupák jsem ho nikdy nepodezíral."
Lone Wolf se začal sám sebe ptát, jestli všichni v Durenoru jsou jako tento muž. Pokud ano, pak by se asi měl okamžitě vrátit domů.
"Prosím vás," už skoro plakal, to zbytečné prodlužování mu připomnělo, jak hrozně je unavený, "jediné, co chci, je setkat se s kapitánem Přístavní hlídky a požádat ho o červenou propustku do Námořní čtvrti!"
"To říkají vždycky všichni," podezíral ho dál úředník. Ale v honbě za mečem přestal s nepřičetným prohrabáváním papírů a zkoumavě se na chlapce podíval.
"Kdo všichni? Koho tím myslíte?"
"Pašeráky mýdla, samozřejmě. Chodí sem několikrát denně a dělají, že chtějí jen a jen červenou propustku. Ale já už jsem vás všechny prokoukl."
"Na dveřích máte nápis, že tady..."
"Ano, to je taková moje chytrá lest!"
"Ale tak mi aspoň řekněte, kde bych mohl dostat..."
"Já vím, co chceš říct. Chceš červenou propustku. Proč tedy u všech bohů a u všech Kraanů jsi to neřekl hned?"
"Snažil jsem se." Lone Wolf se opřel o svůj meč a díval se na myšku v koutě místnosti. Seděla na zadních nožičkách a okusovala si přední packy. Radši bych se bavil s tebou než s tímhle maniakem, říkal jí v duchu.
"No, to je jednoduché, jestli vážně nějakou potřebuješ."
Důstojník sice ještě vypadal podezíravě, ale aspoň už začal vnímat.
Díky, Ishir!
"Mohu ji tedy dostat?"

"Nikoli. Samozřejmě nikoli. Řekl jsem ti, že to je zcela jednoduché."
Lone Wolf sáhl na dýku, kterou získal po souboji s Helghastem. Už toho začínal mít dost a obával se, že v návalu hněvu muže probodne.
"Podívejte se, pane," začal znovu a systematicky odměřoval každé slovo, "musím tady vyřídit důležitou věc. Už nemohu déle čekat. Jestli mi červenou propustku nemůžete dát vy sám, pro Kaie živého, zaveďte mě aspoň ke kapitánovi!"
"To je zvláštní, na pašeráka jste obdivuhodně přesvědčivý. Ale i kdybyste mluvil pravdu, člověče, musíté mi předložit vstupní vízum a reference od svého velitele. A taky musíme postupovat podle královského dekretu č. 17, samozřejmě revidovaného. Ten dekret mám moc rád."
"Já nemám žádné papíry!" křičel Lone Wolf. "Přišel jsem sem až ze Sommerlundu v nesmírně důležité záležitosti. Stokrát jsem riskoval život a nenechám se teď zastavit od nějakého idiotského, slaboduchého byrokrata, který má v hlavě - mydlinky!"
"No, když tak pospícháte, mohu vám jedině doporučit, abyste sem přišel zítra. Teď už je moc pozdě na to, abych vám dával červenou propustku. Stejně byste ji ve tmě ztratil a musel byste si přijít pro jinou."
Lone Wolf si vzpomněl na setkání se strážným. Co zapůsobilo na něho, mohlo by zapůsobit i na tohoto neduživce. Natáhl ruku přes stůl a odhrnul rukáv, aby bylo na péčemi prsten dobře vidět.
"Přesvědčí vás tohle, že tady nejsem pro legraci?" Lone Wolf skoro už jen syčel.
Úředník se opatrně na Pečeť podíval a pak ji prstem zvědavě ohmatal. "Je to pravé?" zeptal se hlasem, který ztratil něco ze své malichernosti. "Není to napodobenina či imitace z mýdla?"
"Je to originál. Dal mi jej sám král Ulnar."
"Aha."
Bez dalších řečí vstal a vedl Lone Wolfa z místnosti. Chvílemi v šeru zakopával nebo se občas zapotácel. Šli dlouhou chodbou a po dřevěných schodech, pak další chodbou, ještě hůř osvětlenou, než byla ta první. Konečně se zastavili před tmavými dubovými dveřmi a úředník zaklepal.
"Vstupte!" ozval se zevnitř zvučný hlas.
Teď mám aspoň jeden problém vyřešený: Durenésané se na zaklepání ozývají.
Vstoupili dovnitř. Ocitli se v ohromné místnosti - skoro až příliš veliké na budovu, do níž patřila. Na protějším konci byl impozantní onyxový psací stůl a za ním seděl nejdrobnější mužíček, jakého kdy Lone Wolf viděl.
"Tak pojďte," hřměl kapitán Přístavní hlídky. "Ale nepřejte si mě, jestli jste přišli jen zdržovat!"
Když kráčeli ke kapitánovu stolu, odrážely se jejich kroky od stěn prázdné místnosti. Stůl byl rovněž prázdný. Jeho deska se leskla, jako by ji někdo zrovna vyleštil. Stůl tím zřetelně demonstroval neochotu přijmout na svou desku jakýkoli kus papíru a svérázně tak kontrastoval se stolem v dolní kanceláři.
Lone Wolf přistoupil rovnou k věci. Ukázal kapitánovi Hammerdalskou pečeť a stručně ho informoval o válce v Sommerlundu. Úředník vedle něho chvílemi podtrhoval některé části jeho zprávy pištivými výkřiky úžasu.
Jakmile Lone Wolf domluvil, kapitán se rozzuřeně obrátil k podřízenému: "Ty kňourající hňupe, kam šlápneš, tam sedm let nic neroste! Proč jsi mi toho mladíka nepřivedl hned?"
"Víte, pane, člověk nikdy neví..."
"Utíkej a okamžitě mu připrav červenou propustku! Poklus! Rychleji, nebo tě..."
Úředník nečekal, co by mu kapitán udělal. Spěchal, jak nejrychleji mohl, aby byl nadřízenému z dohledu, jen občas se na svém úprku rozlehlou místností podíval vyjevenýma očima zděšeně přes rameno. Přitom strachy doslova fňukal - bylo těžké se nesmát.
"Nevím, proč si ho tu necháváme," uvažoval kapitán nahlas, když se díval na dveře, které za sebou úředník kvapně zavřel. "Ale kdykoli chci Simeye přeložit k jiné divizi, moji kolegové si vymýšlejí spoustu důvodů, proč ho tady nechat ... a já to vždycky vzdám."
Otíral si čelo malou ale pevnou rukou.
"Simey?" zeptal se Lone Wolf. "Ale on se mě prve ptal, jestli mě neposlal admirál Simey!"
"Zřejmě se vám dostalo jeho mýdlového přivítání," poznamenal smutně kapitán.
"Ano, něco takového to bylo."
"Chudák Simey! Už před lety si vymyslel, že má bratrance admirála, který od něho požaduje kontrolu spotřeby mýdla u našich námořníků - víte, hospodárnost je důležitá. Simey je přesvědčen, že naše námořnictvo ohrožuje nějaké velké spiknutí. Abych řekl pravdu, já sám nevím, co naši muži dělají s přídělem mýdla. Měl byste si k několika z nich přivonět. Ačkoli k jednomu by staalo, cítit jich víc by vám mohlo být osudné!"
Lone Wolf dostal strach, že bude zatažen do další konverzace na téma mýdlo. Naštěstí ho zachránil úředník, který se zrovna vrátil. Udýchaně funěl a chtěl dokument položit kapitánovi na stůl,
"Sem ne, ty moulo!"
Muž sebou škubl zděšením, že by se byl téměř dopustil takové svatokrádeže.
"De] to rovnou tady našemu mladému hostu a jdi mi z očí, nebo ti nařídím na čtrnáct dní mýdlovou dietu!"
"Ne, pane, to byste neudělal..."
"Že bych to neudělal?" Kapitán sežehl očima svého podřízeného, tetelícího se strachem. "Teď zmiz!"
Když úředník celý vyděšený pospíchal z místnosti, zaslechl Lone Wolf, jak si pro sebe šeptá: "Tak tohle dělá se vším tím mýdlem!"
"Děkuju vám za pomoc," zdvořile poděkoval Lone Wolf kapitánovi. "Omluvte mě, prosím, už bych rád šel,"
"Ano, potřebujete se dostat na váš zastupitelský úřad."
Za okamžik už Lone Wolf spěchal dlážděnou uličkou dolů k Červené bráně. Stráže zkontrolovaly propustku, pohotově

zasalutovaly a nechaly ho projít. Za zdí se ocitl na rozlehlém náměstí osvětleném ohni na vysokých stožárech, lemujících přístavní hráz. Na druhém konci viděl budovu s mramorovými pilíři v průčelí, nad nimiž si večerní vánek pohrával s vlajkou Sommerlundu. Lone Wolf unaveně přeběhl náměstí. Meč mu při pohybu narážel na stehno. Ve všech údech teď cítil nahromaděnou únavu posledních dnů, takže zakopával, když stoupal po kamenném schodišti ke konzulátu.
Strážci naštěstí ihned poznali plášť rytíře Kai, i když byl otrhaný a ušpiněný, přiskočili a pomohli mu. Dva z nich si dali jeho paže kolem ramen a tak ho podepřeli, třetí běžel napřed dovnitř. Za okamžik se vrátil, doprovázen úctyhodně vypadajícím šedovlasým mužem, který si ubrouskem otíral rty.
Podíval se na Lone Wolfa a jeho běžný zájem se změnil v nadšení.
"Rytíř Kai! Dík Ishir za všechna dobrodiní! Doufám, že nesete dobré zprávy. Slyšeli jsme, že se v Sommerlundu dějí úděsné věci. Ale nebudeme si povídat tady. Pojďte dovnitř, pojďte. Vypadáte unavený. Pojďte, sednete si u ohně a posilníte se - a pak nám povíte všechny novinky."

4

Když ho stráže vedly do budovy, vnímal Lone Wolf pouze směsici světel a zvuků. Pak už seděl při plném vědomí na pohodlné měkké židli, nohy natažené před sebe. Kdosi mu dal do ruky sklenici kořeněného vína. Když se rozhlédl kolem sebe, pochopil podle společenského oblečení přítomných, že svým příchodem přerušil jakousi oficiální večeři. Na dlouhém dubovém stole dosud stály talíře s nedojedenými pokrmy. Síň osvětlovaly plápolající svíce ve stříbrných svícnech, vyrovnaných v řadě uprostřed stolu. Styděl se za svůj špinavý oděv, ale pak se usadil pohodlněji. Kdyby prožili to co já...
Jen jeden člověk nebyl oblečen do hedvábí a kožešin. Byl to vysoký statný muž v těžkém kroužkovém brnění s mečem po boku. Mohlo mu být asi třicet. Představil se jako Rhygar, zástupce krále, Ulnarův vyslanec v Durenoru. Lone Wolf očekával, že vyslanec bude poněkud starší muž.
Rhygar si přestal všímat hostů a přitáhl si židli k Lone Wolfovi. Pokynul sluhovi a ten novému hostu okamžitě položil na kolena talíř s jídlem. Lone Wolf vzal do ruky pěkné kuřecí stehno a lačně ho prsty obíral. Rhygar ho sledoval chápavým pohledem, a protože poznal, jak je hladový, neodvážil se na nic ptát, dokud chlapec nezahnal největší hlad.
"Až to sníš a pár minut si oddychneš, mladý rytíři," promluvil, "dám přinést další pokrmy a ty mi budeš vyprávět, co se děje v Sommerlundu."
Lone Wolf dojedl kuře a vypil dalších pár sklenic sladkého vína. Pohlížel do plamenů v krbu a náhle začal vidět všechno rozmazaně. Byl by chtěl jít spát, ale bylo mu jasné, že alespoň hodinu či dvě musí ještě vydržet. Aby zahnal ospalost, protáhl paže a krouživými pohyby uvolnil ramena.
Konečně byl schopen vyloudit příjemný úsměv a otočit se k Rhygarovi: "Prosím, kde byste chtěl, abych začal?"
"Tamhle u stolu," smál se vyslanec. "Nikdy nepohrdnu druhou večeří a moji hosté se k nám určitě také rádi připojí," ukázal na přítomné. "Jsou tu jen samí Sommlendingové, jak vidíš, takže se nemusíme obávat, že by nám naslouchal někdo nepovolaný."
Chlapec si vzpomněl na kněze Parsiona. Ten byl také Sommlending. Ale nechal si pochybnosti pro sebe.
Večeře byla skvělá. Některá z těch vybraných jídel vůbec neznal, Rhygar se při jídle ukázal jako báječný společník Jedl chvíli beze slova jako Lone Wolf. Ostatní hosté jen tu a tam mezi sebou něco prohodili, s největší pravděpodobností toužili slyšet, co bude mladý rytíř Kai vyprávět. Byli však natolik ohleduplní, že ho nerušili, když večeřel,
Lone Wolf se konečně narovnal a krkl s rukou na ústech, aby to nebylo slyšet.
"Bylo to moc dobré," řekl vážně. "Tady bych chtěl být hostem častěji."
Rhygar se smál a ostatní se k němu připojili.
"A teď, příteli, povídej!" vyzval Lone Wolfa vyslanec.
"Jen málo z toho, co vám řeknu, jsou dobré zprávy," začal Lone Wolf. Mluvil asi čtvrt hodiny a snažil se nic nevynechat. Rhygar ho chvílemi požádal, aby objasnil některé okolnosti podrobněji. Pozorné šedé oči upíral na chlapcovu tvář. Zvlášť ho zajímaly Ulnarovy plány obrany obklíčeného Holmgardu, ptal se na detaily týkající se rozmístění vojsk a na druh zbraní. Ale Lone Wolf musel zahanbeně přiznat, že zrovna o tom nic neví. Na Rhygara zvlášť působilo, když vyprávěl, jak musel cestou zápasit s nepřáteli. A když
popsal Viveku, vyslanec se začal usmívat - věděl, o koho se jedná. Ale jinak se tvářil vážně, v souladu s informacemi.
Když Lone Wolf dokončil své líčeni, naklonil se Rhygar tiše nad stůl a díval se zamyšleně na jeho dubovou desku. Pak vzhlédl na chlapce a ukončil rozmluvu:
"Teď si potřebuješ pořádně odpočinout, můj statečný příteli! A taky se na tebe podívá můj osobní lékař. Ráno vyrazíme do Hammerdalu."
Lone Wolfa jeho slova překvapila. Nečekal, že ho bude provázet sám králův zástupce, a ani si nebyl docela jistý, jestli z toho má radost. Ale aspoň tu konečně byl někdo, kdo bral jeho poslání vážně. Už byl unaven tím, jak všichni, s nimiž se setkal, jeho úkol zlehčovali jen proto, že je tak mladý.
Po chvíli ho odvedli do přepychové ložnice. Rhygarův lékař byl veselý člověk, přibližně stejně starý jako jeho pán, a když Lone Wolfa svlékl a začal ošetřovat ty rány, které si chlapec nebyl schopen sám vyléčit, neustále vykládal. Lone Wolf se dozvěděl, že Rhygar je ten nejlepší průvodce na cestě do Hammerdalu. Bylo jasné, že měl za sebou obdivuhodnou minulost.
Rhygarův otec byl Sommlending a matka Durenésanka. Podle lékařova názoru zdědil Rhygar všechny dobré vlastnosti obou svých rodičů a žádné špatné. Velmi brzy se projevil jako vojenský génius a jeho hodnost v durenéské armádě stoupala. Před několika lety se stal velitelem spojených armád Durenoru a Sommlendingu, které úspěšně odvrátily invazi barbarů z ledové země Kalte, ležící na severu. O jeho hrdinských skutcích v této krátké válce se mluví v Durenoru dosud. Když předchozí vyslanec zemřel, nemohl si král Ulnar za jeho nástupce vybrat

vhodnějšího muže. V době míru respektovali Rhygara pro jeho chytrost, v době války pro jeho rozhodnost a ovládání strategie. Čím víc o něm Lone Wolf slyšel, tím víc ho musel obdivovat.
I lékařem byl nadšen. Když mu ástil rány, netítil ani náznak bolesti. Odvedli ho do koupelny, kde z vany stoupala z horké vody voňavá pára - vzpomněl si, jak by se Simey rozhovořil o mýdlové korupci. Když ho pořádně umyli a vysušili měkkými, hebkými ručníky, cítil se natolik svěží, že sebral i sílu na vyléčení některých hlubších ran a odřenin, které cestou posbíral. Lékař se zájmem sledoval, jak mizejí, a potom mu zbylé ošetřil mastmi a vodičkami zvláštní vůně. Nakonec mu lékař pomohl obléci něčí noční košili - byla mu příliš velká - a uložil ho do nádherně měkké postele. Chlapcův mozek se napůl čile připravoval na úskalí, která mu může přinést ráno, napůl fungoval čistě pocitově a radoval se z teplých příjemných polštářů a pokrývek. Lone Wolf se ještě se vzchopil natolik, že dokázal zvednout hlavu, když lékař sfoukl svíčky.
"Děkuju vám, pane doktore," zašeptal,
"Rádo se stalo," odvětil lékař, jenž stál už ve dveřích, orámovaný žlutooranžovým světlem z chodby.
"Dobrou noc," řekl ještě chlapec, ale to už se kolem něj rozlévaly konejšivé vlny spánku.
"A zítra šťastnou cestu," loučil se lékař.
Lone Wolf se pokusil o zdvořilou odpověď, ale únava ho přemohla.

i
Už tři dny byl Lone Wolf s Rhygarem a třemi nejlépe vycvičenými bojovníky na cestě do Hammerdalu. Večer se vždy utábořili co možná nejpozději a vstávali za prvního záchvěvu svítání. Pospíchali. U večeře si družně povídali a předháněli se, kdo si vymyslí ten nejnemožnější a přece přesvědčivý podivuhodný příběh o svých hrdinských skutcích. Někdy Lone Wolfovi připadalo, že Rhygar vypráví skutečnou příhodu, a pak dával pozor, aby se nenechal unést představivostí a nepřikrašloval své zážitky příliš, neboť tak by zkušenější voják určité poznal, že to je fantazie. V mihotavém světle táboro-
vého ohně umírali před jejich duševním zrakem tisíce Giaků a barbarů z ledové země, většinou s uťatou hlavou, někteří z nich kouzlem vyhoštěni do zapomnění Naarovy pusté temnoty. Všechny příběhy byly plné vzrušení a Lone Wolf obdivoval vynalézavost svých druhů, ačkoli sám jim ve vší vážnosti sděloval, jak chytil tři Gourgaze za tvrdou kůži pod krkem a utopil je v kotli hovězí polévky. Měl pocit, že naslouchajícím se obzvlášť líbilo, když napodoboval prosby Gourgazů o milost a jejich tvrzeni, že jsou vegetariáni.
Silnice, po níž jeli, se vinula směrem na sever podél zákrutu řeky Dom. Ta plynula místy ospale, její mohutné vody se valily pomalu, jinde se zase prudce řítila mezi strmými útesy červenavých skal,
V ono významné ráno se Lone Wolf probudil první a vychutnával samotu. Umyl se v potoce a měl pocit čistoty a svěžesti. Poslouchal zvuky padající vody. Tábořili u hladké skalní stěny víc než sto stop vysoké, přes níž se řeka přelévala a pak se řítila dolů do rozstřikujících se jezírek. Sedl si k ohořelým černým větvím, pozůstatkům včerejšího ohně, naslouchal vodopádu a očima zálibně spočíval na Hammer-dalských horách, za jejichž zasněženými vrcholky leželo hlavní město Durenoru, Hammerdal, Bezděčně si vzpomněl, jak poprvé viděl Durncragské hory
pusté pásmo oddělující Sommerlund od Darklandu
a byl zaujat tím, jak rozdílně ty dvoje hory působí.
Hammerdalské hory jsou přátelské, tvoří bezpečný
pás kolem durenorského hlavního města, zato Durn
cragské tehdy hned při prvním pohledu působily jako
rozmístěné nepřátelské vojsko.
Druhý se probudil Rhygar. Neklidně se převaloval na lůžku, které si udělal z různých travin. Lone Wolf se spiklenecky usmál, napůl vytáhl meč z pochvy, kte-
rou dostal v Port Baxu, a pobaveně pozoroval Rhygara, jak se automaticky kryje před nebezpečím.
"To jsem jen já," smál se chlapec po chvíli,
"Jestli si budeš vymýšlet takové hry, najdeš jednou vlastní hlavu na druhém břehu oceánu," ozval se Rhygar s tváří napůl vážnou. "Ale mezitím tě asi budu muset nechat žít, zvlášť když umíš tak krásně vyprávět o Gourgazech."
"Do posledního písmene je to pravda, pane," Lone Wolf s předstíranou vážností pokyvoval hlavou.
"Až na pár písmen, viď?"
"Ne, ne, je to úplně pravda! Slova jsou lišácká stvoření: dovolují nám vyslovit pravdu, která v sobě nemá ani kapku skutečnosti."
"Doufám, žes to taky řekl těm třem Gourgazům."
"Hodlal jsem to udělat, ale neposkytli mi k tomu čas."
"Tak je to s Gourgazy!"
Rhygar naznačil pokrčením ramen, že ta malá scénka končí, a vymotal se z pokrývek, v nichž spal. Zcela neobřadně nakopl své tři rytíře, jednoho po druhém, a ti nerudně zdravili nový den. Převalovali se, jeden z nich na celé kolo zíval a pak se odpotáceli někam do lesa hledat vodu na mytí. Za pár minut se vrátili upravení a přichystaní na další cestu. Všichni nasedli na koně a hned uviděli nahoře před sebou, na cestě vedoucí lesem, skupinu šesti zakuklených jezdců. Lone Wolf okamžitě položil ruku na meč. Rhygar a jeho muži se však nezdáli příliš znepokojeni a vesele na ně mávali.
"Dobré ráno, pánové," volal Rhygar. "Jestli máte namířeno do Hammerdalu, můžeme jet společně,"
Zakuklená neodpověděli. Lone Wolfovi přeběhl mráz po zádech.
"Mně se ti lidé nelíbí," šeptal Rhygarovi. "Jsou divní."
"Mně se taky nelíbí," odpověděl Rhygar, "ale dokud nezjistím, co jsou zač, musíme se k nim chovat přátelsky. Nakonec se z nich mohou vyklubat slušní lidé, co ty víš."

Pak zavolal na jezdce hlasitěji.
"Nechte nás projít, žádám vás! Neseme důležitou zprávu králi Alinovi."
Ale od jezdců stále nepřicházela žádná odpověď. Ranní větřík si pohrával s jejich plášti, takže rytmicky pleskaly. Postavy se nehybně rýsovaly proti nebi, na němž oranžová a modrá oznamovaly jitro. Ale do tváří jim stále ještě nebylo vidět. Lone Wolf se zachvěl pomyšlením, že to nejsou obyčejní smrtelníci.
"Bránit v cestě královským poslům se považuje za zradu," teď už hulákal Rhygar. "Buď nás nechte projít, nebo se k nám na další cestě přidružte. Co si vyberete?"
Ticho.
"Máte s námi zlé úmysly?" Rhygar začínal být nejistý. "Co je to za tvory?" šeptal Lone Wolfovi.
"Myslím, že Helghasti."
"Tady ve vnitrozemí? Sem by se přece neodvážili!"
"Jednoho jsem cestou do Port Baxu zabil," mluvil tiše Lone Wolf. "To nebyla lež, když jsem o tom vyprávěl. Je nesnadné je zabít, jen málo zbraní je může zranit. Tenhle oštěp," ukázal zbraň, "to dokáže, ale pochybuju, že byste je zabili svými meči."
"Mu.] meč už zahubil všelijaké tvory. Chceš mi říct, že Helghast je něco jiného?"
"Jestli tito jezdci jsou Helghasti, pak bych řekl, že ano!"
Okolo nich stále panovalo zlověstné ticho, jen pláště pleskaly ve větru.
Rhygar se netrpělivě odvrátil od mladého rytíře Kai a zavolal ještě jednou na nehybné postavy.
"Řekl jsem vám to rozumně," křičel, ale jeho slova se zpola ztrácela ve stromech kolem. "Teď vám to povím úplně jasně: pokud nepromluvíte nebo nás nenecháte projít, setkáte se s našimi zbraněmi!"
Avšak jezdci nereagovali. Jen jeden jejich kůň nervózně zafrkal.
"Takže musím vydat rozkaz, aby na vás moji muži zaútočili," volal Rhygar.
Pobídl koně vzhůru úzkou cestou a jeho rytin se poslušně rozjeli za ním. Vyrazili ze sebe bojový ryk a mávali meÓ vysoko nad hlavou.
Lone Wolf je zoufale volal zpátky, ale pro svůj ohlušující jekot ho neslyšeli.
"Čekejte," křičel za nimi. "Ve jménu bohyně Ishir, čekejte!"
Ale jeho slova u nich nenašla odezvu. Kopáním pobízeli váhající koně do stále rychlejšího klusu. Jakmile jeden ze zakuklených jezdců vytáhl zpod pláště černou hůl, ukázalo se, že Lone Wolfovy obavy byly oprávněné. Hůl vypadala neškodně, ale chlapec v ní poznal zbraň Temných pánů. Snažil se uklidnit svého vyděšeného přešlapujícího koně. A znovu volal za Rhygarem a ostatními, varoval je, ale ani teď ho pro svůj vlastní válečný pokřik neslyšeli.
Jezdec pečlivě namířil hůl směrem na nohy Rhygarova koně a zlehka se jí levou rukou dotkl. Z konce hole vyrazil modrý plamen, který zasáhl půdu pod vyslancovým koněm. Okamžitě došlo k explozi. Zvíře se vzepjalo na zadní, zaržálo leknutím a vyhodilo Rhygara do vzduchu. Ten se točil a kroutil, až dopadl do hustých křovin.
Rytíři nesmyslně ječeli, když mečem sekali do nepřátelských těl.
Lone Wolf, jenž se stále snažil uklidnit svého koně, hlasitě nadával, neboť věděl, že ho nikdo neslyší. Je to jasné: ten, kdo se ho snažil zabít během dlouhé cesty z Holmgardu, se teď o to pokoušel znovu. Mladík byl přesvědčen, že to je ten stařec, který se umí vznášet na obloze, muž, jehož teď nazýval Vonotarem.
Všechny ty myšlenky mu proletěly myslí rychleji než čas.
Uchopil meč, který mu dala Viveka. Umírali přátelé, bylo jeho svatou povinností zachránit jim život.
Jeden z Helghastů se ho chystal smrtelně udeřit stejným způsobem, jako to nedávno udělal jeho druh na mýtině na pokraji Durenorského lesa.
Lone Wolf zvedl levou paži, jako by si chtěl chránit hlavu, a pravou sáhl dozadu pro oštěp. Hned jak prsty uchopil rukojeť, ucítil požehnanou vlnu úlevy. Jako tehdy i teď věděl, že trpí bolestí, ale nemyslel na to.
Uvědomil si, že mu na obličeji zableskl krutý úsměv, vyrazil ze sebe vlčí zavytí.
Patami bodl koně. Ten okamžitě zareagoval a vší silou se řítil do kopce. Lone Wolfova mysl se naplnila krvežíznivostí: ať se stane cokoli, bude bojovat až do konce. Jako z dálky slyšel svůj vysoký jekot jako ozvěnu miliónkrát opakovanou, jako skučení vichru ve vrcholcích stromů.
Jeden z Helghastů se zrovna nakláněl a hodlal vrazit černou čepel do těla jednoho z Rhygarových rytířů. Lone Wolfův oštěp mu probodl hruď a Helghast se s tichým kvilem rozplynul. Zakrvácený rytíř vykřikoval díky a převaloval se, aby se vyhnul dusajícím kopytům koní, zvedal ruce a kryl se za nimi před zlověstně dopadajícími podkovami. Lone Wolf pobídl koně zpět a rozhlížel se po dalším netvorovi. Viděl, jak se na něho řítí tři Helghasti, kápě jim sjely z hlavy a odkryly odporné umrlčí tváře. Zvedl oštěp, ale oni na to nedbali, očima ho probodávali jako dýkami a řiti-li se k němu stále blíž. Kůň vyděšeně ustupoval ... a Lone Wolf najednou vyletěl ze sedla a padal, zdálo se mu, že bude padat na věky, když se zmítal a narážel na větve stromů. Nakonec ucítil bolestivý náraz, jak konečně dopadl na tvrdou zem.
Ležel oněmělý ve změti podrostu. Pád mu vyrazil dech, zoufale lapal po vzduchu. Zadíval se upřeně na tenkou větvičku blízko svého nosu a snažil se na ni soustředit, aby se zbavil bolesti, kterou mu zápas s dechem působil. Z dálky slyšel nelidské skřeky Helghastů, kteří drtili Rhygarovy bojovníky, a zoufalé naříkání statečných umírajících mužů.
Jakási ruka ho chytla za rameno.
Zhnuseně se odtáhl. Copak mu tady v tom trní není dost dobře? Ale ruka ho táhla silněji - lekl se, že si ho přitahuje jeden z Helghastů, chce ho postavit na nohy a pak ho pomalu zabíjet. Plivl do houští a neohrabaně se otočil s mečem před sebou.
Zbitá a zakrvácená tvář, jež se k němu skláněla, patřila Rhygarovi,
"Sejmi z mého přítele to kouzlo, okamžitě," zvolal Lone Wolf v domnění, že je to Helghast.

"Sklapni," šeptal Rhygar. "Musíme se odtud rychle dostat."
"Ale co vaši muži?"
"Pro ty už nemůžeme nic udělat."
Shora k nim dolehl bolestivý nářek. Jeden rytíř umíral příliš pomalu.
"Už mu nemůžeme pomoci," řekl Rhygar.
"Mohli bychom aspoň ještě zabít pár Helghastů," naléhal Lone Wolf, do jehož mysli se vracela jako rudý závoj šílená vůle zabíjet nepřátele.
"Neblázni, Lone Wolfe. V téhle chvíli nejvíc pomůžeme Sommerlundu, když zmizíme. Pro Ishir, pojď se mnou!"
Lone Wolf byl sice ještě jako omámený, ale nechal se táhnout z kopce dolů. Určitě dělali hrozný rámus, jak šlapali na suché větve a zakopávali o ně, ale Rhygar se o to nestaral. Kromě toho hluk, který dělali, se utápěl v sadistickém hýkání Helghastů kousek nad nimi.
"Teď půjdeme přes les a volnou krajinou," oznamoval drsně vyslanec. "Jestli tu jsou další Helghasta, budou u silnice. Ta pro nás není bezpečná."
"Helghasti..." vzdychl Lone Wolf a hruď se mu svírala lítostí. "Přišli přece pro mě!"
Rhygar se na okamžik zastavil a vrhl na chlapce pohled, který neměl daleko k pohrdání,
"Máš možná pravdu," řekl, "ale místo toho vzali životy mým rytířům. Byli to dobří muži - vážil jsem si jich nejen jako druhů v boji, ale i jako přátel. Vzpomeň si na jejich smrt, až budeš na cestě do Hammerdalu. Jestli se ukáže, že nejsi hoden jejich oběti, najdu si tě a udělám všechno, abys umíral stejně krutě jako oni. Ale teď nechme těch řečí a pospěšme si odtud."
2
Benedon dočetl.
Nebyla to moc dobrá kniha, ale před staletími si jeden člen Bratrstva křišťálové hvězdy dal tu práci, že ji přepsal a na okrajích ji doprovodil četnými barevnými iluminacemi. Benedon cítil, že by měl projevit úctu úsilí neznámé osoby a knihu dočíst až do konce. Obrátil poslední list a položil knihu na zem vedle židle.
Podíval se na tichou postavu Alyss - ale jako stále v těchto dnech - žádná změna. Přistihl se při zcela neraáonálních pocitech vzteku. Ztratil už představu o tom, kolik dní a nocí je tu s ní uzavřen. Na začátku bylo bdění u ní činem lásky, ale pak se z něj stalo nesnesitelné břemeno. Cítil jeho tíži, jako by to byl skutečný předmět. Copak ho z této místnosti nikdy nepustí ?
3
Běželi několik hodin bez zastavení. Lone Wolfovy nohy už volaly o milost, ale když se podíval na zdánlivě neúnavnou postavu Rhygarovu, snažil se, aby nezůstával pozadu.
Pozdě odpoledne dorazili k úpatí Hammerdalských hor. Vzduch tam byl svěží a příjemně chladil. Kdykoli jindy by bylo nádherné si tu vyjít na procházku, ale oni dva měli co dělat, aby jim vůbec stačil dech. Lone Wolfovo oblečení bylo už zase špinavé a otrhané, jako když přišel na vyslanectví. Zbraně ho tížily, jako by byly z olova, zdálo se mu, že s každým krokem přibývají na váze. Uměl si představit, jak se asi cítí Rhygar, stále ještě oblečený do kroužkového brnění.
Blížili se k něčemu, co vypadalo jako vstup do ohromné jeskyně - velkému, inkoustově temnému otvoru ve skalní stěně. Lone Wolf se na něj díval s obavami - po zkušenostech uplynulých několika týdnů měl pramálo chuti vstupovat do jeskyní či tunelů - a byl si jistý, že právě tam ho Rhygar vede.
Za chvíli se jeho obavy potvrdily. Rhygar zůstal stát pod malým žulovým výběžkem a pokynul mu, aby se zastavil. Doslova se zhroutili bok po boku na tvrdý kámen a pronikavě, vyčerpaně oddychovali. Z místa, kde leželi, bylo vidět na širokou, ale opuštěnou silnici, která se neškodně vinula krajinou. Na obloze se objevovaly siluety ptáčků, klidně poletujících na poslední denní výpravě za potravou, než se uhnízdí na noc. Oblohu už pokrýval modrošedý opar, když se Rhygar posadil a vytáhl z brašny jídlo.
"Tumáš," podával Lone Wolfovi chleba a sušené maso, "měl bys to sníst."
"Nemám hlad," vyrazil ze sebe chlapec chrčivě. Jako by vzduch, procházející mu hrdlem, měl ostré hrany. Měl pocit, že mu hruď co nevidět exploduje.
"Tak se aspoň napij," nabízel mu Rhygar polní láhev, "pak snadněji něco sníš. Potřebuješ to. Máš před sebou dlouhou cestu, než si budeš moci zase odpočinout."
Lone Wolf vzal láhev a přinutil se trochu pít. Bušení krve v uších se konečně trochu ztlumilo a taky už neviděl všechno lemované narůžovělou obrubou.
"Kudy teď půjdeme?" zeptal se.
Rhygar ukázal hlavou za sebe k té ohromné díře ve skále.
"To je Tarnalin," řekl. Vzal si zpátky láhev a také se trochu napil. "Před tisíci lei, ve věku Černé luny, vykopali lidi v Hammerdalských horách tenhle tunel a ještě dva další. Je to odtud jediná cesta, jíž se dostaneš do hlavního města - pokud ovšem nechceš riskovat cestu po vrcholcích hor. Jen málokdo tamtudy dorazil k cíli. Ne, ne, tunel je jediná možnost."
Lone Wolf se zachvěl. Jak se stmívalo, zjišťoval, že vchod do Tarnalinu není tak černočerný, jak se mu zdálo předtím.
"Budeš-li mít štěstí," pokračoval Rhygar, "a nacho-mýtne se nějaký kupec či jiný cestující, udělá ti místo ve voze. Ale jak se tak na to dívám, dnes asi ne. Je to tu nějak opuštěné." Ukázal na cestu do tunelu a z ruky mu padaly drobečky. "Obvykle je tu ve dne i v noci dost velký provoz, hlavně tu bývá hodně lidí, kteří jedou do Hammerdalu, nebo opačně. Ale dneska nic, jak vidíš. Temní páni asi poslali do Durenoru velký počet Helghastů, jedině to je možné vysvětleni. Jen Ishir může říct, jak to vypadá uvnitř Tamalinu. Musíme doufat, že se Helghast! neprobili až do hlavního města."
Lone Wolf cítil, jak mu žaludek stoupá do krku. Už viděl dost zabíjení. A měl odpudivou předtuchu, jak to v Tamalinu bude vypadat.

"Musíme jít dál," řekl a cítil, že jeho hlas nezní příliš srdnatě.
"Nikoli."
"Cože?"
"Chci říct, že odtud musíš jít dál sám."
"Ale proč?"
Poznal, že má slzy na krajíčku. Přece ho tenhle statný bojovník nakonec neopustí?
"Jak jsi řekl dnes ráno, někdo o tobě informuje Temné pány. Jdou po tobě Helghasti. Můžeme se jen modlit, aby nezjistili, jak jsi doopravdy důležitý. Kdybych já velel Helghastům," Rhygar si dal do úst sousto sušeného masa, zahloubané ho žvýkal a mastnou rukou se škrabal na bradě, "tedy kdybych já jim velel, naplánoval bych to tak, aby tě zastavili tady, před vstupem do Tamalinu. Určitě vědí, že musíš projít jedním z tunelů, aby ses dostal do Hammerdalu. Je snadnější čekat tady, než pročesávat celou krajinu."
"Ale tím spíš vás s sebou potřebuju!"
"Ne, protože jakmile bychom byli oba v tunelu, byli bychom jako krysy v pasti." Obrátil se na Lone Wolfa a usmál se.
"Ale určitě je nenapadne, že jeden z nás zůstal tady."
Lone Wolf kývl, polkl naprázdno a rychle se odvrátil. Ano, bylo to logické. Jestliže může do tunelu vstoupit jen jeden z nich, pak to musí být on, protože nikdo jiný nemůže převzít Sommerswerd v paláci krále Alina. Ale pohlédnout Rhygarovi do očí se neodvážil, protože už pochopil, že to, co tento ostřílený voják hodlá udělat, je obětování vlastního života, jen aby zadržel Helghasty, kteří by rozhodně šli za ním, Lone Wolfem, do Tarnalinu.
"Jste opravdový přítel," řekl dojatě. "Děkuju vám."
Chvíli bylo zvláštní ticho a pak Rhygar promluvil.
"Jsem nejen tvůj přítel, kamaráde, jsem taky přítel Sommerlundu a Durenoru. Nechci vidět ta dvě království, která miluju, zotročená těmi bestiemi, které Naar vyzvracel do Magnamundu. Jestliže položím život za záchranu Sommerlundu a Durenoru před tou hrůzou, pak to bude stát za to. A teď pojď a jez."
Lone Wolf zahanbeně jedl. Kam přijdu, tam lidi umírají, říkal si. Někteří jsou dobří, někteří méně, a mnozí z nich jen nevinní. Ale tady je jeden zmužilý člověk připravený na předčasnou smrt, aby zachránil můj život. Věděl sice, že to není přesně tak - sám o sobě je jeho život nedůležitý - ale on to tak cítil. Neuměl to vyjádřit slovy, avšak když se konečně odhodlal na Rhygara podívat, viděl, že se na něj jeho oči usmívají s pochopením. Rhygar poznal, co si myslí, a dokonale tomu rozuměl,
Lone Wolf se snažil potlačit všechny emoce, když promluvil lehkým tónem: "Tak už je načase, abych se pohnul dál, A vy si raději vezměte tohle," podával Rhygarovi oštěp, který ukořistil. Ještě naposledy si ohmatal jeho rukojeť. "Bez něj byste v zápase s Helghasty neměl šanci." A konečné ani s ním, myslel si smutně. Ale pomůže mu o chvíli déle odolávat a může to být právě ta chvíle, která by mohla ovlivnit budoucnost Sommerlundu.
"Děkuju ti," pokývl hlavou Rhygar. Pak mluvili už jen zcela věcně. Lone Wolf Rhygara jemně poplácal po brněním krytém rameni a vydal se k tunelu. Neodvážil se na vyslance obrátit.

4

Šel pomalu k ústí tunelu, kryl se, aby splynul s temným pozadím hory. Ale když už byl skoro uvnitř, viděl, že Tarnalin je vlastně docela jasně osvětlený: podél obou stěn byla připevněna řada pochodní, táhnoucí se do nedohledna. Na jednu stranu se mu tím ulevilo - znamenalo to, že nebude muset jít pxjtmě - ale na druhou stranu si uvědomoval, že je ve světle, než se úplně pohrouží do tunelu až příliš zranitelný. Tmavá silueta bude výrazně viditelná pro každého, kdo vstup do tunelu zvenčí pozoruje.
Přemýšlet, kdy by bylo nejvhodnější vejít, nemělo smysl - kterýkoli okamžik byl nevýhodný - a proto se dal vést instinktem a vklouzl do chřtánu Tarnalinu tak nenápadně, jak to jen šlo.
Tunel byl asi sto stop vysoký a sto stop široký. Když se přitiskl k jedné stěně, vnímal ozvěnu každého svého pohybu. Podle odpadků a sutě bylo zřejmé, že v tunelu obvykle bývá rušný provoz, avšak teď neví- děl živou duši. Několik yardů před ním ležel převržený vozík s ovocem. Podle toho, v jakém stavu bylo ovoce, válející se na zemi, se dalo usoudit, že tu nebylo dlouho. Opodál ležela mrtvola nějakého chlapce, s hlavou téměř odseknutou od těla, s pažemi rozpřa-ženými na tvrdé vozovce, jako by se byl zoufale snažil chytit něčeho, na co nemohl dosáhnout.
Lone Wolf postupoval kupředu, jak mohl nejklidněji, dotýkal se stěny tunelu, našlapoval zlehka a tiše, dýchal dlouze a zhluboka - prostě dělal, co mohl, aby byl klidný. Jak se dostával hlouběji do Tarnalinu, objevoval další známky ničení. Mrtvoly lidí i koní a povozy - všechno bylo poházeno po cestě v neobvyklých pozicích. Nic se nehýbalo, jen mihotavé světlo louči. Když se obezřetně pohyboval podél stěny, bylo mu, jako by na něj dopadala tíha horského masivu. Před nějakým časem by se mu bylo z toho, co viděl, dělalo zle, ale ta doba už minula: jediné, co teď pociťoval, bylo jakési tlumené, byť pulsující opovržení tím, kdo tato jatka způsobil.
Když ušel značný kus cesty od vchodu, začal věřit, že se mu podařilo vklouznout dovnitř nepozorovaně. V duchu viděl Rhygara, jak dosud osamocen hlídá při úpatí, a modlil se, aby se vyslanci za rozbřesku podařilo v pořádku se vrátit.
Lone Wolf se čířil bezpečnější a jistější, a proto odstoupil od stěny a ubíral se, jak nejrychleji mohl, mezi roztodivnými překážkami. Přebíhal od jednoho předmětu, za nímž se kryl, k dalšímu a stále pamatoval na to, že na něj může odněkud vyrazit skupina Helghastů. Neopouštěl ho ani pocit osamělosti, připadal si jako malé živoucí zrníčko pohybující se po ploše, již sleduje ohromná postava, která může libovolně a v kterýkoli okamžik natáhnout ruku a dotykem prstu uhasit jeho život. V jednu chvíli se dokonce přistihl, jak se pozorně dívá vzhůru, očekávaje zpola, že zahlédne onu obrovitou ruku, jak se k němu neodvratně blíží.
Tu se mu před okem mihl záblesk pohybu. Okamžitě se skrčil za tělo mrtvého tažného koně, který ležel na zádech. Nohy mu trčely vzhůru. Lone Wolf se o tělo opřel a měl pocit, že slyší tlukot srdce - pak poznal, že to je jeho vlastní.
Ale slyšel taky něco jiného, jako když lehký vánek žene útržek papíru po opuštěné ulici.

A něco takového to asi taky bylo.
Ale přesto se pohyboval se vší pozorností, když zvedal hlavu, aby se podíval přes neobvyklý zátaras.
Nejdřív neviděl nic kromě další spouště, ale pak znovu okem zachytil pohyb asi sto yardů před sebou u levé stěny tunelu.
Díval se upřeně tím směrem a najednou se mu zdálo, že dovede zaostřit zrak nějak účinněji, takže viděl téměř neskutečně jasně. Byl tak fascinován svou nově objevenou schopností, že skoro nevnímal, na co se vlastně dívá.
Na jednom rozlámaném voze seděl tvor podobný kryse, avšak mnohem větši, než jakou kdy Lone Wolf viděl. Tělo bylo asi dvě stopy dlouhé, nepočítaje v to ocas. Stvoření jedlo jablko, které způsobně drželo v přední pacce.
Lone Wolf nejdřív usoudil, že je to nějaký druh hlodavce, žijící tady v tunelu a živící se odpadky. Ale pak si všiml, že zvíře je velice zvláštní. Rozhlíželo se opatrně kolem sebe, jestli ho někdo nevyruši, a v jeho pohybech byla patrná jistá inteligence. Hned vedle něj ležel připravený oštěp, přeseknutý vpůli, aby velikostí odpovídal zvířeti. Ale největším důkazem mazaností bylo, že tvor měl na sobě záplatovaný kožený kabátek,
Hm, pomyslel si Lone Wolf, když stvoření chvíli upřeně a zaujatě pozoroval.]e inteligentní natolik, že je schopný používat lidské nástroje, ačkoli si je neumí sám vyrobit. Jestlipak by sek člověku choval přátelsky? Je malý na to, aby mi ublížil, tak bych mohl...
Postavil se do plného světla, obešel mrtvého koně a šel kupředu s rukama od těla, aby bylo vidět, že v nich nemá žádnou zbraň. Usmíval se přívětivě, ačkoli si uvědomoval, že ten tvor nemusí umět rozlišovat mezi úsměvem a obličejem zkřiveným nenávistí.
Zvíře si ho ihned všimlo a znehybnělo. Korálková černá očka se na něho upírala celou dobu, co se k němu přibližoval. Vousatý rypáček větřil ve vzduchu.
Pak sáhlo zvířátko pro oštěp.
Lone Wolf se levou rukou dotkl jílce meče, ale hned zase ruku odtáhl. Chtěl tím jen dát najevo: Jsem také ozbrojen.
Zvířátko okamžitě pochopilo, odtáhlo packu z oštěpu, pokývalo vážně hlavou jako člověk a dál sledovalo každý Lone Wolfův pohyb.
"Co jsi zač?" zeptal se Lone Wolf a pokusil se, aby jeho hlas zněl přátelsky.
Ale zvíře se přesto polekalo. Odhodilo nedojedené jablko, popadlo oštěp a uteklo za vůz. Bylo slyšet jen cupitající drápky.
Lone Wolf se rozběhl,
"Hej!" volal, "Nechci ti ublížit."
Viděl, jak konec ocásku mizí v úzkém postranním tunelu. Byl by nejraději nechal zvíře zvířetem a šel dál svou cestou. Ale inteligence toho tvora ho přitahovala. Toužil dozvědět se o něm víc a také odkud je.
Krotil v duchu zvědavost: co když je ten tvor nějak spřažený s Helghasty, kteří to tu v Tarnalinu všechno zničili? Jestli je to tak, určitě už o něm nese zprávu jeho nepřátelům - a tudíž mu v tom musí okamžitě zabránit.
Přestože instinktivně cítil, že zvíře není nepřítel, rozum mu radil jinak.
Následoval stvoření do úzkého tunelu, v němž se musel přikrčit a kolébat se ze strany na stranu, aby mohl postupovat dál. Pro zvířata byl průchod dostatečně velký, avšak pro lidskou postavu byl těsný. Stavěl ho nějaký šílený stavitel. Tunel se kroutil a zatáčel na zcela nečekaných místech. Lone Wolf v šeru neustále narážel na ostré rohy a nečekané výstupky.
Po chvíli si řekl, že nemá cenu tvora dál pronásledovat. Raději se vrátí zpátky do tunelu a pospíší si, aby byl brzy venku. Ale tu před sebou uviděl světlo a rozhodl se, že přece jen půjde ještě kousek dál. Díky stále jasnějšímu světlu se mu šlo nyní lépe. Postupoval opatrně, vyhýbal se překážkám a tiskl si meč k boku, aby dělal co nejméně hluku. Posledních pár yardů musel lézt po rukou a po kolenou.
Tunel vyústil do rozlehlé klenuté jeskyně osvětlené tisíci pochodní. Vládla tam pracovní nálada, věci se tahaly po podlaze a házely sem a tam a nade vším bylo slyšet neustálé sborové pištění. Jeskyně byla plná hlodavců, kteří ve světle pochodní cílevědomě třídili ohromnou spoustu různých věcí - oblečeni, potravin, zbraní, kousků nábytku, rohoží a koberečků, všech těch potřebných i nepotřebných součástí lidského života. Jak Lone Wolf zvířata pozoroval, všiml si, že jedno pozorně prohlíží hodiny, obhlíželo je shora dolů a zezadu, až je konečně odhodilo s rezignovaným pokrčením ramen, jako by chtělo říci, že zrovna tento předmět je naprosto k ničemu. Další zvířátko mělo podobné potíže s knihou. Ale většinou, jak Lone Wolf poznal, zacházeli ti tvorové s předměty s plným pochopením jejich účelu.
Tvor, jehož do jeskyně sledoval, něco rozčíleně pištěl na největšího z nich. Ten byl dobré tři stopy vysoký a měl na sobě nápadný, pestrobarevný pláštík, ušitý z různých kousků hedvábí. Vzhlédl směrem k tunelu a spatřil Lone Wolfův nakukující obličej.
Udělal několik rychlých gest, doprovodil je pišti-vými rozkazy a zvířátka kolem něho se velmi čile chopila zbraní. Všichni zacházeli s dýkami jako s meči, ale bylo jasné, že je umí používat. A ostrá čepel dýky může smrtelně zranit zrovna jako meč.
Lone Wolf proklínal svou hloupost a zvědavost. Měl jen malou naději, že by se mu podařilo uprchnout cestou, kterou přišel. Chodba byla pro něho příliš úzká, a tudíž by se v ní nemohl pohybovat rychle, a ta čilá stvoření, by ho chytila raz dva. Celý zmatený se opřel o stěnu chodby a přemýšlel, jak by těm zvířatům sdělil, že jim nehodlá ublížit.
Tu si vzpomněl na Kelmanovu kamennou lahvičku. Dosud ji měl, ačkoli si stále říkal, že je k ničemu. Ale vždy si vybavil okolnosti, za nichž ji dostal, a tak ji nezahodil. Teď jako by znovu slyšel slova umírajícího Kelmana - že láhev obsahuje dar jazyků. Jistě, všechny Kelmanovy oblíbené láhve obsahovaly "dar řeči", vždyť tekutina tak silná jako wanlo by probudila k mluvení i mrtvolu, ale nevyzpytatelný kapitán měl určitě na mysli něco jiného.
Lone Wolf vytáhl lahvičku z náprsní kapsy a s námahou vyndal malou zátku připomínající oříšek. Očima neustále hlídal ozbrojené hlodavce, kteří se k němu odvážně přibližovali. Přiložil láhev ke rtům a opatrně se napil. Tekutina chutnala

teple a pálila ho v ústech. Cítil, jak mu protéká tělem, vnímal ji jako barvy a najednou...
...a najednou jako by se stal někým úplně jiným. Svět kolem dostal jinou perspektivu, viděl zvířata jako lidské bytosti, prostě jako sebe. A navíc rozuměl
všemu, co si říkali: "Velký, ale ne zase příliš velký" - "Proč by měl umřít?" "Někteří lidé nás nenávidí, tak proč bychom ho měli nechat odejít?" "Já mám žízeň!" "GJashgiss má pravdu, když říká, že ho máme zabít."
"Počkejte!" zvolal Lone Wolf. Cítil, že má podivný hlas a že píští, místo aby normálně mluvil. A přece, když mu stěny vracely ozvěnu toho, co řekl, připadalo mu, že jsou to sommlendinská slova. "Já vám nechci ublížit!"
Jeho zvolání mělo dramatický účinek: všichni hlodavci se zastavili, ať dělali cokoli, a užasle na něj zírali. Ozbrojená četa se rovněž zastavila. Lone Wolf pochopil, že tito tvorové ještě nikdy neslyšeli člověka, který by k nim mluvil jejich řečí.
"Prosím vás, neútočte na mě. Podívejte se, dokážu vám, že vám důvěřuji."
Vytáhl meč a hodil ho na zem. Po chvíli se rozhodl, že udělá totéž s dýkou. Kamennou lahvičku dosud držel pevně v ruce a myslel si, že jsou-li tato stvoření spojenci Helghastů, aspoň jich pár klepne lahví přes hlavu, než sám umře.
Velký tvor v hedvábném kabátku postoupil dopředu kolem vojska, které poslal na Lone Wolfa. Pacičky se mu třásly a fousky chvěly, ale jinak nedal najevo žádnou nervozitu. Choval se jako zkušený diplomat, udělující audienci vyslanci z nevýznamné země.
"Vetřel ses mezi nás," oslovil chlapce přísně, "vysvětli nám to laskavě."
Lone Wolf pronesl pár slov v tom smyslu, že je nevinný cestující, který prochází Tarnalinem, že byl jat hrůzou, když v tunelu viděl ten strašný masakr, že vždy choval obdiv k tvorům s dlouhým bičílcovitým ocáskem, že...
"Ty nejsi člověk-člověk z Durenoru, že?" přerušil tvor mávnutím packy příliv Lone Wolfových slov.
Zvířata byla mnohem inteligentnější, než si zpočátku myslel. On sám by byl stěží rozeznal Durenésana od Sommlendinga a tento vládce hlodavců poznal rozdíl ihned. Lone Wolf pochopil, že nemá co dělat s mazlíčky, jako jsou lidmi zhýčkaní psi a kočky. Tento - muž? - jistě nebude na jeho intelektuální úrovni, ale je aspoň natolik bystrý, jak by mnohé lidské bytosti rády byly. Proto zavrhl svůj nadřazený tón a vysvětlil, že je Sommlending, posel s důležitým úkolem. Úmyslně nesdělil žádné detaily své mise, ale poznal velkému hlodavci na očích, že přesně chápe, proč Lone Wolf některé věci zamlčuje.
"Jmenuju se Gashgiss," řeklo stvoření, jakmile Lone Wolf skonal. "Vítám tě za nás všechny v našem doupěti. Jsi jediný člověk-člověk, který se kdy u nás ocitl a kterého necháme žít. Pokud ovšem nejsi jeden z těch černopůsobících nedověků?"
Ostatní zvířata hned začala nenávistně syčet a Gashgiss je musel utišit pokynem tlapky.
Lone Wolf usoudil, že "černopůsobící nečlověá" jsou Helghasti.
"Kdybych byl Helghast, mohl bych s vámi takhle hovořit?"
"Možná."
Pak na sebe zvířata beze slova upírala oči. Gashgiss se posléze zasmál a ukázal dvě řady hnědých zubů.
"Ne, ty nejsi černopůsobící nečlověk. Ty jsi člověk-člověk. Pojď dál mezi nás Noodniky."
Když seskakoval z místa, kde stál, byl Lone Wolf ještě trochu nedůvěřivý. Sebral svůj meč i dýku a schoval je s důvěrou, kterou ještě tak úplně necítil. Koutkem očí si všiml, že Noodnikové mají podobný pocit. Ozbrojená četa si ostentativně ponechávala zbraně po ruce. Gashgiss však zřejmě jejich nedůvě-
ru nesdílel. Zasmál se, uložil svůj mečík a pokynul Lone Wolfovi, aby šel za ním.
Uprostřed síně bylo vyvýšené pódium a k tomu Gashgiss Lone Wolfa vedl. Chvíli si povídali popíjejíce cosi, co Lone Wolfovi chutnalo asi jako voda z kanálu. Dozvěděl se, že Noodnikové obývají všechny vedlejší tunely Tarnalinu. Ty byly sice před staletími zbudovány původními obyvateli jako úložné prostory, ale Durenésané na ně už dávno zapomněli. Teď je obývají jen Noodnikové, udržující se při životě vším, ať to jsou potraviny či oblečeni, co spadne z mnohým povozů a dvoukoláků, jež denně projíždějí Tarnalinem. Někteří pověrčiví vozkové dokonce na silnici záměrně shazují malou část svého nákladu. Na oplátku za živobytí, které mají z čilého dopravního ruchu, Noodnikové hlídkují a sleduji, zda nehrozí nebezpečí záplav nebo sesouvajícího se kameni, jež by ohrozilo chod tunelu. Co nejrychleji pak Durenésany varují. Mají mezi sebou nepsanou smlouvu, že si navzájem nebudou znepříjemňovat život, což v podstatě dobře funguje. Až na tento den, kdy do Tarnalinu přicválala skupina "černopůsobících nečlověků", kteří začali pobíjet vše, co jim stálo v cestě, lidi i Noodniky. Podle Gashgisse tam byli jen dva Helghasti, ale Lone Wolf o tom trochu pochyboval, Noodnikové se s nimi statečně bili po boku svých lidských přátel - Lone Wolf se zatvářil skepticky, ale Gashgiss trval na svém - až i oni byli silou zbraní zahnáni. Potíž byla v tom, že "černopůsobící nečlověci" odolávali čepelím i šípům. Teď je tunel opuštěný a jen ti nejstatečnější - nebo možná nejnerozvážnější - z nich se odvažují do velkého tunelu. Při těch slovech se Gashgiss opovržlivě podíval na tvora, jenž Lone Wolfa vlastně přivedl.
Dva noodničtí muži slavnostně přistoupili a nabídli jim ovoce. Lone Wolf si vzal sommlenclinské jablko, Gashgiss cloeasijský banán. Chlapec pak fascinovaně pozoroval, jak hlodavec kvapem požírá ovoce: snědl všechno i se slupkou. Lone Wolfovi to skoro vzalo chuť k jídlu, ale věděl, že ze slušnosti musí jablko sníst.
Když Gashgiss dojedl banán, olízl si spokojeně rty a pak je otřel tlapkami. Natáhl se, že udělá totéž Lone Wolfovi, ale ten mu naznačil, že by to bylo zásadně proti lidským zvykům, a tak se Gashgiss zase odtáhl.
"Černopůsobící nečlověci jsou stále ještě v Tarnalinu," řekl Noodnik a prohlížel si se zájmem drápky na jedné pacičce.
"Opravdu?" Lone Wolf automaticky sahal po oštěpu, ale pak si vzpomněl, že ho nechal Rhygarovi, Honem zašeptal modlitbu, aby se vyslanci podařilo uniknout, ale zároveň v duchu zaklel, že u sebe tu kouzelnou zbraň nemá. Kdyby mohl číhající Helghasty zabít... Ale možná, že je jich na jednoho moc. Uklidnil se a naslouchal Gashgissovu drmolení.
"Požádám své muže, aby tě vyvedli jinou cestou, než kde Černopůsobící nečlověci čekají, aby napadli každého lidského tvora, který se pokusí projít Tarnalinem," nabízel hlodavec.
"Mohu ti za to zaplatit," řekl nadšeně Lone Wolf a prohledával kapsy. Ale Gashgiss zvednutím tlapky protestoval.

"My Noodmkové známe jiné způsoby odměny, než dostávat peníze," podotkl škrobeně. "A abych tě přesvědčil o naší poctivosti, doprovodím tě osobně."
Lone Wolf tušil, že se mu dostává ohromné cti a zachoval se podle toho. Nabídl Gashgissovi svou dýku, ale hlodavec ji odměřeně odmítl. Potom Lone Wolf slíbil, že požádá úřady v Hammerdalu, aby vyvěsili vyhlášky o tom, jaký je Gashgiss hrdina a hned
s radostí poznal, že udělal správnou věc: velitel hlodavců se nadmul pýchou na dvojnásobnou velikost, posunul si královskou čapku z čela a poznamenal rádoby nedbale, že ano, že to by mohla být vhodná odměna, zvláště, kdyby snad mohl Lone Wolf zařídit, aby u toho byl i Gashgissův portrét...
Jeden z Gashgissových sluhů přinesl Lone Wolfovi plátěnou taštičku s ovocem a žemlemi a chlapec spolu s Gashgisem se ihned vydal na cestu.
Tunel, jímž teď procházeli, byl ještě užší a klikatější než ten první. Lone Wolf musel často Noodnika žádat, když přelézal přes nějakou zvlášť zapeklitou překážku, aby zpomalil a čekal na něj. Jeho postup vpřed se zpomalil ještě víc, když v tunýlku nastala úplná tma. Gashgiss s tím zřejmě neměl potíže, a tak Lone Wolfovy těžkosti nemohl pochopit. Nakonec to však uznal za jednu z menších nevysvětlitelných lidských nedokonalostí a toleroval to.
Muselo to být po hodině, možná i po delší době - byla to doba, během níž byl Lone Wolf odírán a otloukán na všech možných částech těla - když se objevil tenoučký proužek světla oznamující vděčnému chlapci, že se jeho utrpení chýlí ke konci. Narazil do Gashgisse, který se náhle zastavil. Když mu Lone Wolf šlápl na ocásek, Noodnik pískl bolestí. Jakmile se Gashgiss vzpamatoval, uchopil chlapce za rukáv.
"Teď tudy!" řekl. V šeru Lone Wolf jen tak tak rozeznal, že Noodnik ukazuje ke světelnému pruhu vpředu. "To je skulina ve stěně Tarnalinu. Jakmile jí projdeš, dej se doleva a budeš na cestě do Hammerdalu. Černopůsobící nečlověkové jsou teď za námi."
Noodnik vyskočil Lone Wolfovi na rameno a chytil se drápky, aby se tam udržel.
"Teď už se vrátím," rozloučil se, seskočil a za okamžik zmizel v temnotě.
Lone Wolf za ním volal díky za doprovod a pomoc, ale opovídala mu jen ozvěna vlastního hlasu.
Za pár minut poněkud obtížně prolezl úzkou prasklinou, která ho zavedla k hlavnímu tunelu Tarnalinu. Stál asi tři stopy nad silnicí. Seskočil, jak nejtišeji mohl, a opatrně se rozhlížel. Viděl opět tu strašnou spoušť a zkázu a ani tentokrát tu nebylo ani živáčka. Lone Wolf si se zděšením uvědomil, že nemá ani zdáni, jak daleko v Tarnalinu postoupil. Rhygar mu řekl, že tunel je dlouhý asi čtyřicet mil a on - co on věděl?
- možná měl za sebou jen desetinu cesty. V bludišti
noodnických postranních tunýlků nemohl odhadnout
vzdálenost.
Pokrčil rezignovaně rameny a cítil, že ho bolí celé tělo. Ale teď nemělo smysl se trápit něčím, čím si nemůže být jistý. Musel jít prostě dál, a to co nejrychleji. Zkontroloval, jestli má všechno, zda se něco neohnulo nebo nepoškodilo při prolézání postranními tunely, a přitom s hrůzou zjistil, že Gashgiss měl pravdu, ale ne úplnou, když řekl: "My Noodnikové známe jiné způsoby odměny než dostávat peníze." Použil slova "dostávat". Zcela jasně tím chtěl říct, že Noodnikové dávají přednost tomu, když si peníze mohou vzít. Zmizelo všechno zlato, které měl
- Gashgiss mu ho pravděpodobně vybral z oděvu,
když se potmě prodírali úzkým tunelem.
Nejdřív to Lone Wolfa rozzuřilo, ale pak se usmál. Teď se přece nebude trápit pro peníze, má důležitější starosti. A Noodnikové ať si jich užijí za to, že ho uchránili před číhajícími Helghasty.
Šel teď dost rychle, tiše skákal od jednoho úkrytu ke druhému, často se ohlížel za sebe, aby zjistil, jestli se Helghasti nerozhodli prozkoumat další část
Tarnalinu. Zpustošení na tomto konci nebylo tak strašné a mezi mrtvolami sedláků a kupců viděl i těla durenéských vojáků v červených uniformách. Tak přeci jen se někdo postavil na odpor, pomyslel si smutně. Jen škoda, že nepřišli dřív. Mohli zachránit tisíce životů, kdyby byli hlídali před vstupem do Tarnalinu.
Na zemi leželo stále více mrtvých vojáků. Z tunelu před ním se ozývaly hlasy, takže se pohyboval s ještě větší opatrností než předtím. Možná, že tady teď Helghasti zabíjejí. Nejraději by byl běžel co nejrychleji, aby pomohl v boji se Zagarnovými zplozenci, ale hned pochopil, že by to bylo to nejméně rozumné, co by mohl udělat. Daleko důležitější bylo, aby dorazil do Hammerdalu, získal Sommerswerd a posílil tak naději na ukončení války, než aby se bil a možná zahynul v malé potyčce.
Ale jeho obavy byly zbytečné. Přes silnici byla postavena primitivní barikáda z vozů a trakáni. Za ní se hemžili lidé. Někteří křičeli, jiní hystericky naříkali nad hrůzami, ke kterým tu nedávno došlo, ostatní prostě přispívali k všeobecnému zmatku. Když se k nim Lone Wolf přiblížil, hluk postupně utichl. Okamžitě se stal středem pozornosti. Skoro slyšel, co si všichni ti lidé myslí: Jak to mohl přežít? Určitě je to další Helghast a přichází nás všechny pobít.
Lone Wolf zvedl ruce na znamení míru.
Vysoký rytíř se štítem durenéské královské armády vyštěkl několik rozkazů a pak šel k němu se skupinou asi deseti pěšáků. Všichni tasili meče. Nehodlali nic riskovat, pochopitelně. Lone Wolf se usmál, ale pak si vzpomněl, že i Helghast se může smát. Dva muži se vyděsili, když dostali rozkaz, aby k němu šli blíž. Obdivoval jejich ukázněnost a odvahu, když plnili rozkaz i přes svůj strach.
"Kdo jsi?" vykřikl na něj důstojník.
"Jmenuju se Lone Wolf. Jsem Sommlending. Byl jsem vyslán s důležitým poselstvím ke králi Alinovi."
"Jak můžeme vědět, že mluvíš pravdu? Žádná lidská bytost by nemohla přežít masakr, ke kterému tu došlo..." Důstojník ukázal hlavou do tunelu za Lone Wolfem.
"Trvalo by dlouho, než bych vysvětlil..."

"Vysvětlovat ale musíš!"
Lone Wolf se pomalu pohnul, aby nevylekal ty dva vojáky, kteří stáli blízko něho, vytáhl meč a podal jim ho jílcem napřed. Opatrně si ho od něj vzali a pak s větší odvahou přijali i jeho dýku.
"I batoh!" křičel důstojník,
Lone Wolf poslechl. Cítil se, jako by byl nahý - což bylo nepohodlné. Oba vojáci s jeho výstrojí ustoupili, ale meče měli stále připravené a bez ustání ho očima sledovali. Velitel k němu přistoupil a zvedl hledí. Měl výrazný orlí nos, husté světlé obočí a tvrdý pohled v zelených očích.
"A teď nám pověz, Sommlendingu, proč jsi sem přišel, a dej pozor, ať neuděláš nesprávný pohyb, jinak tě moji muži zabijí. Jedno další tělo mezi všemi těmi mrtvolami už nebude hrát roli."
Lone Wolf vysvětlil své poslání do té rníry, kterou uznal za přiměřenou. Také řekl, jak mu Noodnikové pomohli projít postranními chodbami kolem místa, kde čekají Helghasti, ale nezabíhal do detailů. Nechtěl, aby někdy v budoucnu Durenésané vyčistili postranní tunely od toho, co by bezpochyby považovali za havěť. Velitele to zřejmě zajímalo, ale netvářil se přesvědčeně, dokud mu Lone Wolf neukázal pečetní prsten.
Mužovo chování se naráz změnilo.
"Je to přítel!" oznámil stručně vojákům. "Vraťte mu ihned jeho věci! A rychle, musíme okamžitě odejít. Rychle, rychle!"
Za okamžik už vedl Lone Wolfa barikádou vozů a křičel na zvědavě přihlížející lidi v davu, aby uvolnili cestu. Moře lidských těl se váhavě rozdělovalo a Lone Wolfovi připadalo, že se dívá na chodbu pestrobarevného odění a tváří. Na konci spatřil několik vojenských i civilních povozů. Důstojník ho k jednomu zavedl. Nastoupili do páchnoucího pohodlí. Jeden voják spěšně nasedl na kozlík a chopil se opratí.
"Do HammerdaJu," nařídil velitel stručně. "Musíme se tam dostat co nejdříve."
Vozka práskl bičem a Lone Wolf škubl hlavou, jak se bujní koně pohnuli prudce vpřed.
9 MEČ SLUNCE
i
Rychle se pohybující povoz hrčel a kymácel se na posledních mílích Tarnalinu. Cesta v tomto úseku byla volná, takže se koně mohli hnát plným tryskem. Rozlehlé stěny tunelu odrážely staccato jejich podkov i rachot úzkých kol na kamenné silnici. Dřevěná korba vozu praskala a vrzala. Lone Wolf a důstojník museli skoro křičet, aby se v tom rámusu slyšeli.
Důstojník se představil jako lord Axim z Rýmu, což Lone Wolfa nadchlo, neboť to byl jeden z nejdůležitějších lidí v Durenoru. Byl velitelem osobní stráže krále Alina. Jel s větším počtem svých vojáků z Hammerdalu do Port Baxu, když je v Tarnalinu pře-
padli Helghast! Přežil to jen on a pár vojáků. Aximovi se třásly ruce, když popisoval nejhorší řádění Helghasta. Za pomoci dalších cestujících se jim posléze podařilo postavit barikádu z vozů - nic jiného už jim v jejich zoufalství nezbývalo. Axim však na tomto místě svého líčení zaváhal a pak řekl:
"Je to ale divné. Nechápu, jak je ta barikáda mohla zastavit. Vypadalo to, jako že boj prostě vzdali. Nevím..."
Lone Wolf však věděl, co se stalo - nebo si tím byl téměř jistý. Aximovi to však raději neřekl. Helghast! dostali prostě nějak informaci, že on, Lone Wolf, vstupuje do Tarnalinu. Do té doby si zabíjením prostě jen krátili čas. Jakmile se dověděli, že se blíží jejich hlavní kořist, přestali se věnovat Durenésanům a dávali pozor, aby splnili svůj nejdůležitější úkol - sprovodit ze světa Lone Wolfa. Ale kdo jim to jen mohl říct? Kdo ho mohl sledovat celou cestu z Holmgardu, kdo může teď zrovna dávat Zagarnovi zprávu, že jede ve vojenském kočáru do Hammerdalu? Jediný klíč, který měl, bylo jméno "Vonotar" - aJe kdo mohl, či co mohlo být Vonotar, to mu bylo záhadou. Slýchal o magické síle jmen, a přestože nedůvěřoval magii a ani ji neměl příliš rád, ať už se jednalo o jakoukoli její formu, obával se její moci. Třeba slovo "Vonotar" znamená nějaký systém magie, kterou používají přívrženci Temných pánů k zaregistrování každého jeho pohybu! Vzpomněl si na onen nepříjemný pocit, který měl, když procházel Tarnalinem, pocit, že je jen malé živé zrnko, které je sledováno obrovským okem.
"Slyšel jste někdy o Vonotarovi?" zeptal se Axima.
"Ne, nikdy," odpověděl stručně královský důstojník. "Co to je? Proč se ptáte?"
Lone Wolf mu to nemohl vysvětlit. Kdyby byl řekl, že někdo nebo něco nazývané Vonotar ho pronásle-
duje a snaží se ho zabít na každém úseku jeho cesty, lord Axim by si myslel, že se zbláznil. A pak by začal pochybovat i o jeho posláni. Otázka musí zůstat nezodpovězená.
Mávl neurčitě rukou a snažil se říct jen něco zcela neurčitého.
"Jenom jméno, které jsem cestou slyšel. Myslím, že to není důležité."
Ale bylo to důležité. To věděl určitě a byl rozhodnut ptát se lidí tak dlouho, dokud nedostane odpověď.
Jejich rozhovor se potom stočil na běžnější věci. Lone Wolf snědl něco z toho, co mu dali Noodnikové. Axim mu nabídl polní láhev, takže mohl ovoce a suché žemle zapít sladkou hammerdalskou medovinou, pro něho až příliš sladkou. Ale byl vděčný, že dostal do těla nějakou tekutinu.
"Do Hammerdalu je to ještě daleko," přerušil ticho Axim. "Asi by bylo nejlepší, kdybyste si trochu odpočinul."
Lone Wolf rád souhlasil, neboť byl po medovině notně ospalý. Položil batoh do rohu jako polštář a natáhl se přes celé sedadlo. Okénkem nad sebou viděl nekonečnou řadu loučí a rychlé míhání jejich světla na něj působilo skoro hypnoticky: jak počítal jeho pravidelné kmitání, oči se mu pomalu klížily, až se zavřely docela.
Mihotání světla pokračovalo i ve snu, ale postupně se z něj staly pochodně nesené zástupem lidí na vítězné přehlídce. Davy shromážděných volaly jeho jméno. Jel na bílém koni - Janošovi, starém kamarádovi, kterého dostal od prince Pelathara - a slávu, již mu dav provolával, přijímal skromně. Věděl, že přinesl do Holmgardu Sommerswerd a zabil Temného pána Zagarnu. Ohromné armády Darklandu byly rozprášeny a Sommerlund a ostatní spřátelené země byly
osvobozeny. Věděl však také, že mír nebude trvat navždy, neboť Naar na ně opět zaútočí. Ale na něho, na Lone

Wolfa, budou lidé navždy vzpomínat ve svých legendách. A ať si říkal sebeskromněji, že osud mohl vybrat kohokoli jiného, aby se zhostil této role v historii národa, přece se cítil dobře. Rozpomněl se na Storm Hawka a na to, jak často si starý učitel zoufal nad jeho pílí - či lépe nad nedostatkem píle - ve studiu disciplín Kai, a byl by si přál, aby ho teď viděl. Děkuju ti, Storm Hawku, říkal ve snu vděčně, za to, cos mě naučil.

Když se probudil, spatřil za okénkem denní světlo. Ještě se chvíli líně protahoval na pohodlném čalouněném sedadle, s hřejivým pocitem vítězství a se vším tím obdivem, který k němu budou cítit všechny generace, jež přijdou— Ale náhle si uvědomil, že to všechno se teprve bude muset stát a že vůbec není jisté, že se to doopravdy stane.

Zachmuřeně se posadil, rukama si protíral oči, aby zahnal ospalost i sen, a zarytě zíral z okna na krajinu obklopující Hammerdal, Vůz teď tvrdě nadskakovai na dláždění. Axim na protějším sedadle odložil přilbu a jak spokojeně chrápal, při každém vrzavém vydechnutí se mu zachvěl jeho orlí nos.

Lone Wolfův pocit rozčarování však netrval dlouho. Pár mil před sebou viděl Hammerdal, mohutné město rozložené na rovné, doširoka se rozbíhající pláni. Narozdíl od jiných měst Lastlandu nebylo obehnané zdí: prstenec Hammerdalských hor poskytoval víc ochrany, než by kdy mohli lidé zajistit hradbami. Už na značnou vzdálenost mohl Lone Wolf říci, že je to větší a honosnější město než Holmgard. Byl překvapen spoustou vlajek a praporů. Vlály na každé budově od nejvyšších stříbřitě lesklých věží přes nižší obchodní střediska až po obyčejné obytné domy.

V záplavě modré a bílé - barev Durenoru - Lone Wolfovi připadalo, že se nedívá na město, ale na hladinu barvami hýřícího moře.

Jak se vůz přibližoval, bylo vidět detaily zřetelněji. Celému městu vévodil královský hrad umístěný na kopci, impozantní stavba ze skla a kamene. V ranním slunci jako by se přes něj přelévalo neustále se měnící odražené světlo. Pod hradem se na všechny strany rozkládalo město, jako by někdo dokola položil sametový šál tvořící tu a tam záhyby. Narozdíl od jiných měst zde nebyly chudinské čtvrti. Město, bezpečně chráněné horami, po staletí prosperovalo, takže i nejskromnější občan měl pár koní a vůz, do něhož je mohl zapřáhnout. Městské i vyšší školy byly vyhlášené po celém Lastlandu a zrovna tak bohatství některých kupců a bankéřů. Lone Wolf kdysi slyšel, že v Hammerdalu je i skvělé muzeum, do něhož byla uložena největší umělecká díla a nejtajuplnější starobylé památky z Durenoru i okolních zemí. Rozhodl se, že se sem jednoho dne až bude mír, vrátí, stráví tu pár týdnů a všechny ty divy prozkoumá.

Axim se probudil, zrovna když dojeli k četě vojáků hlídkující u silnice. Už se sem donesly zprávy o masakru v Tarnalinu, a armáda proto provedla jistá opatření. Vůz dostal svolení pokračovat v cestě, a tak hned zase hrčel po městském dláždění.

"Do královského hradu!" rozkázal Axim kočímu. Muž zaklepal na střechu na znamení, že rozumí, a okamžitě začal velitelsky pokřikovat na lidi na ulici, aby uvolnili cestu.

Lone Wolf litoval, že jedou tak rychle. Okénkem viděl z hammerdalských krás zrovna tolik, aby si přál všechno si důkladněji prohlédnout. Prostorné ulice lemovaly široké chodníky, po nichž se valily zástupy lidí z různých krajů. Pestrost jejich oděvů, hýřících

barvami a protkávaných zářícími ozdobami ze vzácných kovů, poskytovala mnohotvárnou a velkolepou podívanou. Mezi dospělými pobíhaly hrající si a křičící děti a tu a tam se uvolnilo prostranství pro žongléře, polykače ohně i akrobaty, předvádějící své kousky. Lone Wolf zahlédl obchody s velkými výlohami, kde bylo vystaveno přepychové šatstvo, exotická jídla či umělecká díla klenotníků.

Brzy však vyjeli z obchodního centra města a projížděli rezidenční čtvrtí s vysokými honosnými obydlími šlechty. Ke každému patřila pečlivě udržovaná přední zahrada s neznámými keři a nízkými stromky, z nichž mnohé byly obaleny listím nepřirozeně působících barev - karmínové, šedomodré a ostře modré. Na ulicích v této části města nebylo mnoho lidi, většinou jen matky procházející se s dětmi nebo služebnictvo spěchající za pochůzkami. Několikrát projeli kolem jejich vozu rytíři na koních. S některými se vozka pozdravil.

V Lone Wolfovi narůstalo vzrušení. Za krátký okamžik, který lze počítat na minuty, bude uveden ke králi Alinovi. A brzy nato, to cítil zcela jistě, spatří Sommerswerd, legendární zbraň, s níž před dvanácti sty lety zabil první král Ulnar ze Sommerlundu Temného pána Vashnu v bitvě u Maakengorgu. Chlapec nevěděl, jestli má cítit úctu, nebo povznesení - úctu proto, že se ocitne před touto velkou zbraní, povznesení proto, že zrovna on byl ze všech členů řádu Kai vybrán, aby se zhostil takové úlohy. Usmál se nervózně na Axima, který na něj hleděl s kamennou tváří.

"Teď není zrovna čas na veselí," pravil,

"Promiňte," omlouval se Lone Wolf a upadl do rozpaků. Asi porušil nějaký durenéský mrav. Musí si dát pozor. "Chtěl jsem... nevím, co jsem tím chtěl vyjádřit."

"Jakmile dostanete zpátky Sommerswerd, vtáhnete do své války celý Durenor. Je to snad důvod k oslavám? Pro vás možná ano. Bojoval jsem pod Rhygarovým velením proti barbarům z ledové země a viděl jsem věci, vedle nichž se krveprolití v Tarnalinu zdá jako pouhá dětská hra na vojáky."

A taková hra to je - pro Helghasty, pomyslel si Lone Wolf, ale neříkal nic. Vzpomněl si, že strážný na okraji Durenorského lesa mluvil podobně. Snažil se vžít do postavení Durenésanů, jak by se cítil, kdyby byl vehnán do nějaké války daleko odtud - ale Axim si přece musí uvědomovat, že se teď nejedná o válku, která zůstane navždy vzdálená. Kdyby se Zagarnovi podařilo uchvátit Sommerlund, byl by brzy na řadě Durenor.

"Helghasti už jsou ve vaší zemi/' jal se velmi opatrně vysvětlovat, aby rytíře nějakým způsobem neurazil. "Zdá se vám, že Zagarna dosud nepomyslel na dobytí Durenoru?"

"Ale ano," povzdechl si Axim a díval se nepřítomně z okna vozu na vznosné šedivé budovy, kolem nichž jeli. "Jistě to je nutné, aby se náš národ připojil k vašemu a bojoval proti společnému nepříteli. Samozřejmě by se perspektivně všechno zhoršilo, kdybychom vám teď nešli na pomoc, ale to ještě neznamená, že bychom se měli na válku těšit. Já už jsem v životě zabíjel dost - po dalších bojích netoužím."

Rytíř se sklonil a zadíval se na svou ruku v těžké rukavici. Nemotorně pohnul prsty.

"Ale zabíjet budete jen - uměle zplozené tvory z Helgedadu!" namítal Lone Wolf.
"Pravda. A čím víc jich zabiju, tím méně našich dětí zahyne jejich krutostí. Ale my Durenésané věříme, že veškerý život, i ten nejšpatnější, je svým způsobem
svatý. Byli bychom raději, kdyby se takové věci vůbec nemusely stát."
Lone Wolf pocítil k muži sympatie. Natáhl ruku a dotkl se jeho kolena. On přece také často cítil lítost, když zabil Giaka, přestože věděl, že to tak musí být a že síla, která oživuje zlovolné Zplozenec, nemá co činit s tím, co člověk chápe jako "život".
To gesto Aximovi stačilo, bylo mu jasné, co mu chce Lone Wolf sdělit, a pokýval hlavou na srozuměnou. "Jsem rád, že se nedíváte na válku jako na vzrušující hru," řekl vážně. "To je vše, co jsem potřeboval vědět. Je to všechno nechutná záležitost. Zbavíme-li jednou svět mocností Zla, snad už nás pak nebude trápit. Je to naše povinnost - dokonce naše privilegium - patřit k těm, kdo bojují proti Naarovi. Ale jak říkám, člověk to nemusí mít rád."
Nastalo ticho, dalších slov nebylo třeba. Rozuměli si dokonale.
2
Na vyřezávaném ebenovém trůnu seděl v pozlaceném hradě král Alin sám a sám. Jako hudba hrály myšlenky v jeho mysli pomalou smuteční píseň, chvílemi se zákonitě měnící v disharmorui. Věděl už dlouho, že tento den nastane, ale přesto se ho obával.
Pohnul se, aby z nesčíslných duhově zbarvených oken viděl Hammerdal z jiného úhlu. Chlapec přichází. Chlapec, kterého poslal Ulnar, ale s ním také bůh Slunce, přináší Hammerdalskou pečeť. Král cítil,
jak se kolem něj srocují síly Temnoty. Vždy doufal, že na jeho vládu budou jednou lidé vzpomínat jako na období míru a naplnění. Teď však už věděl, že to tak nebude. Chlapec si vyžádá Sommerswerd podle práva Sommlendingů a Durenor bude vržen do válečného běsnění. Na úrodných polích a pastvinách země dojde ke krveprolití a tisíce jeho poddaných budou v bolestech umírat. Jejich poslední myšlenky se nebudou vracet k moudrému králi, ale k prokletí, které na ně uvalila odvěká úmluva mezi Durenorem a Sommerlundem.
Když se znovu pohnul, ocitl se v jeho zorném poli jeden ostrý štít Hammerdalských hor. Hleděl na něj s pocitem hlubokého smutku. Štít byl totiž ostrý jako hrot meče a jako meč ani on neznal slitování s životy, které měl moc zniat. Mladík, jenž si přichází pro Sommerswerd, bude také takový - tím si byl jist. Skvěle vycvičený stroj řádu Kai, který ožije bitevní vřavou. Král Alin se nestyděl, že mu po tváři stéká slza. Zároveň si byl vědom toho, že žádný smrtelník, jakkoli mocný, nemůže změnit pravidla božské hry: běh budoucích událostí nemůže ani v nejmenším řídit člověk a člověk si ani nemůže troufat to udělat. Ale přece... přece... Byl by si přál, aby bohové sami ze své vůle ještě zaváhali, alespoň na pár desetiletí, než on, Alin, se odebere na jiný svět
Alin se s lítostí podíval na vyvýšené mramorové místo uprostřed síně, na němž stál rafinovaně kovaný zámek, celý ze zlata. Král nosil stále v kapse svého bílého roucha k němu klíč, jako to činili jeho předkové. Nikdo z nich klíč nepoužil. On bude první.
Položil ruku na opěradlo trůnu a pozoroval ji, jako by nebyla jeho, jako něco, co k němu vůbec nepatřilo. Zvrásněné kůže na kloubech mu připadala jako krajina vzdálené země. Hřbet ruky byl pokryt jater-
nimi skvrnami, připomínajícími pomalu rostoucí netvory, chystající se napadnout jeho zemi. Vždy měl pocit, že on a Durenor jsou svým způsobem neodlu-čitelní - dva různé projevy jednoho a téhož životního principu. Když se díval na svoji skvrnitou ruku, stále se o tom ve své mysli utvrzoval.
Uslyšel zvuk pochodujících kroků na schodišti, vedoucím k trůnnímu sálu a vrátil se do skutečnosti. Tyto kroky, jež už dlouho očekával, oznamovaly příchod jednoho z pánů - nebyl schopen poznat, kterého - provázeného mladým rytířem Kai. Proč rytíři Kai posílají někoho pro tento úkol tak nezralého, to nechápal. Možná si mysleli, že chlapec bude silám Temnoty méně nápadný, anebo možná poslali stovky poslů s vědomím, že jich Zagarnovi zaprodanci cestou mnoho pobiji, a tento chlapec byl prostě první, kdo dorazil k cíli. To Alin nevěděl, a protože jej žal nad krutou skutečností tak tížil, ani se o to nestaral. Nastal čas - čas předpovězený - kdy Sommerswerd bude vyžádán a celý Durenor se ocitne na prahu válečných běd.
Alin zvolal: "Vstupte!" ještě dříve, než strážci zaklepali na zlaté dveře síně.
Smutně vzhlédl a uviděl lorda Axima, jak otvírá dveře a vstupuje, následován mladíkem, jehož plášť, ačkoli otrhaný a špinavý, byl očividně plášť rytíře Kai. Chlapec vypadal bystře a zároveň dychtivě a byl zřejmě plný očekávání. Alin zamyšleně zkoumal jeho ostré rysy a ukázněné pohyby.
Strážce u dveří ohlásil obřadně: "Lord Axim z Rýmu a Sommlending zvaný Lone Wolf!"
Alin dal mávnutím ruky najevo, že ví, kdo přichází. Chudák Axim, pomyslel si. Jeden z nejstatečnějších a nejlepších mých poddaných. Zaslouží si pramálo, aby se v budoucnu na něho vzpomínalo jako na muže, který byl poslem války.
"Ano, Axime," řekl král nahlas. Vstal z trůnu a šel vstříc starému příteli. Viděl známou tvář s orlím nosem, připomínajícím dravého ptáka, a v duchu si vzpomněl na smích, s nímž ve škole pro ten nos škádlívali pilného studenta.
Alin a Axim se krátce objali, pak ustoupili, každý s rukou na rameni toho druhého, a hleděli si do očí.
"Já vím," řekl král. "Nemusíš nic říkat, příteli."
"To je ten chlapec," oznamoval Axim. "Je poslední, kdo zbyl z rytířů Kai. Přichází, aby si vyžádal -"
"Řekl jsem ti, že vím, proč přichází. Vím to už celé týdny. Nastal strašný čas, kdy si Sommlending od nás musí vyžádat Sommerswerd. Ale to, že řád Kai byl zničen, to jsem nevěděl. Avšak nepřekvapuje mě to. Ulnar by nežádal o Sommerswerd, kdyby situace nebyla tak vážná."
Axim smutně přikývl. Jeho přítel král měl vždy schopnost poznat alespoň něco z budoucích hrozeb.
Lone Wolf sledoval, jak král pokynul Aximovi, aby se posadil na pohovku umístěnou opodál. Teď, když se konečně ocitl v cíli své cesty, připadalo mu to všechno absurdní. Očekával, že bude ke králi uveden za zvuku fanfár, vítán početným dvořanstvem, že půjde ke králi v doprovodu šlechty. Místo toho se díval na dva unaveně vypadající muže,

kteří ho nechali stát a něco si povídali tak tiše, že tomu nerozuměl. Po chvíli se k němu Axim vrátil a s několika sotva slyšitelnými slovy sňal Hammerdalskou pečeť z jeho prstu, aby ji ukázal králi. Oba pak nad Pečetí žalostně pokyvovali, potom se obrátili a upřeně se zadívali na mramorový kvádr uprostřed síně. A pak se znovu vrátili ke svému rozhovoru, který Lone Wolfa tak rozčiloval.
Rozhlédl se. Krátký spánek na cestě z Tarnalinu ho osvěžil jen málo. Vzrušené očekávání mu vrátilo trochu energie, ale teď, když ho nechali stát a čekat, cítil
se náhle naprosto vyčerpaný. Přinutil mysl, aby vyléčila ty nejhorší odřeniny na těle a rozkročen ještě chvíli postál na šedavě mramorové podlaze.
Pak to vzdal. Po obou stranách dveří stály pohodlně vypadající židle a on, bez ohledu na slušnost, odešel k jedné z nich a posadil se. Lone Wolf cítil, že na něj Axim zběžně pohlédl, ale schválně tomu nevěnoval pozornost.
Okna síně ho fascinovala. Rozhlížel se na všechny strany, nahoru i dolů, zachycoval očima hru barevného světla na skleněných ploškách a tušil v nich i různé stránky života. Ve světle zelené skákaly děti na trávníku za laskavého dohledu staršího služebníka. Ten detail v něm utkvíval tak zřetelně, že rozeznával bledý svit zoubků, jak se děti smály a křičely. Kousek dál na jiné plošce tušil kupce, sedícího v pracovně a rovnajícího sloupky zlatých mincí na mahagonovém stole. Odškrtával na listině jejich počet a pohyboval zamyšleně rty. Celý obraz byl zbarven zvláštní červe-nooranžovou. A další okna a další výjevy. Jako závojem stříbřité mlhy viděl milence, velmi vážně hovořící s tvářemi spojenými v odevzdané vyrovnanosti. Lone Wolf rychle pohlédl s pocitem viny jinam - měl dojem, že se vetřel do jejich soukromého života.
Alin zdvořile zakašlal a Lone Wolf se vrátil duchem do královské síně.
Král přistoupil k mramorovému pódiu ve středu komnaty. Axim na pohovce za ním všechno sledoval s upjatou tváří.
Lone Wolf vstal a mírně sklonil hlavu na znamení úcty.
Alinův hlas zazněl zastřeně jako v nepoužívané chodbě opuštěného paláce.
"Je toho málo, co ti mohu říci, Lone Wolfe. Čas, předpovězený před tolika generacemi, se konečně
naplnil. Temní páni se opět probudili a Sommerlund je ohrožen. Durenor se připraví na pomoc a lidé mé země položí rádi svůj život za odvrácení Zla."
Opět zakašlal a trochu rozpačitě pohnul rukama jakoby pod tíhou slov.
"Ale navíc chceš meč - a samozřejmě jej máš mít. Přál bych si, aby tento den nebyl nikdy nastal, a přesto ti meč dám rád. Vezmi si ho a s ním mé požehnání." Šlachy na zápěstí mu naběhly, jak se snažil ovládnout třesoucí se hubenou ruku, držící klíč. Natáhl ji a s obtížemi zasunul klíč do zámku.
Pak prudce, aby měl ten okamžik co nejdříve za sebou, klíčem v zámku otočil. Komnatu naplnil jemný hukot. Alin polekaně ustoupil.
Mramorová deska pódia začala stoupat do vzduchu a pak se pohnula stranou. Okamžik se vznášela nad kamennou podlahou, pak spadla a roztříštila se na tisíc kousků.
Lone Wolfa to přitahovalo blíž. Pomalu, váhavě kladl jednu nohu před druhou.
Konečně přistoupil k obrovské kamenné schránce a podíval se na ni.
Uvnitř, položený na podušce z hedvábného sametu vedle drahokamy zdobeného pouzdra, zářící a pulsující vlastním životem, se skvěl mocný Sommerswerd.
Meč Slunce.
3
Minutu či dvě nikdo nepromluvil. Pak pravil Alin skoro plaše: "Čekej, mladý rytíři Kai. Čekej. Jestli jsi věrný syn Sommerlundu, pak ti meč předá veškerou svou sílu, kterou získal z moudrosti našich předků. Jestli nejsi..."
Nedopověděl. Rukou opět udělal ono polorozpačité gesto.
Pak začal deklamovat slova, zřejmě rituál, oči upřené do dálky, mysl naplněnou bezčasým duchem:
Dokud byly země Lastlandu pouhými dětmi,
žil tu lid, jenž hovořil s bohy.
Slunce mu zářilo z očí a hory se chvěly,
když na ně pohlédl. Bratry mu byly větry na obloze,
moře se přilévalo a odlévalo na jeho pokyn. Ten lid viděl veškerou minulost a budoucnost, a věděl tedy, že přijde den, kdy on sám bude jen záchvěvem vzpomínky, a že v zemích Lastlandu už bude jen
tvůj a můj lid a netvoři Temnoty.
A hovořili mezi sebou a s bohy,
a bohové jim řekli: "Tak se to stane."
Potom uviděli bezejmenní zlatý pruh běžící nad časem,
a nazvali ten pruh Sommerswerd
a vytrhli jej ze tkaniny času.
Ve výhni nad mraky
pak spletli zlato času
a ukuli z něj v ohni své mysli
tento meč.
Do meče uschovali za obětního zpěvu pralátku svých duší. A své duše vetkali i do hor a moří, do lesů a řek a do oblohy, a nechali je tam do té doby,
až přijdou muži a ženy do zemí Lastlandu.
Obsah jejich duší byl jejich dechem
a všichni jej mohou vdechovat. Obsah jejich duší byl jejich krví a všichni ji mohou pít. Obsah jejich duší byl jejich

sněním,
aby všichni mohli snít jejich sny. Ale někteří lidé vdechují jen vzduch, a někteří lidé pijí jenom vodu, a někteří lidé sní jen o noci.
Ale ti, kdo jsou zrozeni z ducha Kai, vdechují ty bezejmenné, pijí jejich krev a sní jejich sny, a duše bezejmenných je v nich a i meč.
Oni a meč jedno jsou. Oni jsou meč a meč jsou oni.
Jestli ty, který stojíš přede mnou,
patříš tomu meči, pak jej uchop, neboť dotykem s ním budeš znovu spojen
s bezejmennými,
a síla jejich myšlenek bude i tvou silou. Ale jestli nepatříš tomu meči,
odejdi z tohoto místa, a choď mezi národy a hledej tváře těch,
kdo umějí snít sny předků, a přiveď sem takovou bytost,
neboť duše meče se nespojí s nikým jiným, spíš vykrvácí do věčné noci.
Vezmi meč, Jsi-li jeho bratr či jeho sestra, vezmi jej a jdi s požehnáním od nás,
kteří jsme byli před tebou.
Jas meče naplnil místnost oslňující září, která spalovala oči. Alin skončil rytmický zpěv a byl by se skoro zhroutil, kdyby k němu rychle nepřistoupil Axim, který se u krále zastavil s očima přivřenýma před jasem vycházejícím z meče. Alin pohlédl na Lone Wolfa a mladý rytíř Kai - teď už bylo jasné všem, že to je rytíř Kai - věděl, že se k němu přibližuje králův duch.
"Dotkni se ho," šeptal Alin suchým hlasem připomínajícím pouštní vánek, "dotkni se meče."
Lone Wolf sledoval svou pravou ruku, jak se natahuje nejprve váhavě, posléze pak s větší rozhodností. Pohybovala se sama od sebe, bez jeho vůle, směrem k jílci Sommerswerdu.
Zablesklo se a zahřmělo tak pronikavě, až se zdálo, že všechno skutečné bude bleskem spáleno, všechno, celý Aon se projevil v tom jediném okamžiku.
A Lone Wolf měl ruku na jílci meče a cítil, jak do něho z meče vniká teplo a měkce se ho dotýká.
Zaplavila ho vlna zázračné extáze. Viděl sám sebe jako ohnisko miliónů myslí, jako místo, v němž se setkávají minulost a budoucnost. Jeho mysl přijala ten pocit. Zvedl meč vysoko nad hlavu a strašný beze-slovný výkřik mu unikl ze rtů. V tom výkřiku volalo nekonečné množství hlasů, mluvili skrze něj všichni, kdo zemřeli, i ti, kdo se ještě nenarodili. Byl v královské komnatě, ale jako by tam nebyl. Slyšel zvuk všech slov Aonu a vnímal
barvy, záplavu barev, mísících se a proplétajících se, zdánlivě svázaných do kouřových lan, točily se a smotávaly, naplňovaly mu zrak, až nebylo nic než barvy, barvy spřádající se tak dlouho, dokud nesplynuly s jasností vzduchu...
zvuky narážející na sebe, mísící se a prolínající, dokud se nestaly pouhou hořce ostrou chutí okvětních lístků žlutých růží, zvuky, které se poslepu linuly k obloze...
bolest, ostrou jako tvrdý kovový záblesk, jež mu probíhala celým tělem, bolest provoněnou ohlušující vůní rozmarýny, bolest, jež mu napínala tělo, až bylo jako luk, jeho buňky se chtěly rozskočit a jen malý zlomek jeho samého zůstal a cítil, jak jej zkoušejí nemilosrdné nože...
Ocitl se na místě, kde čas byl mladou ženou hrající nepřetržitě na xylofon, sestavený z let času. Vzhlédla k němu a usmála se. Pak se zase pohroužila do své hudby. Jak se soustředila na hru, kousala se do dolního rtu, ruce se jí pohybovaly tak rychle, že už nebyly zřetelné, jak se paJičkami dotýkaly nástroje. Pozoroval její tvář, když hrála, viděl její zelené oči a oblouky tenkých rezavých obočí nad nimi. V jednu chvíli vypadala jako sličná dvořanka a viditelné tóny, které vyskakovaly zpod jejích prstů, tvořily elegantní tanec. Hned zas byla obyčejnou dívkou oblečenou do oděvu podzimních barev. Znovu se na něho podívala, tentokrát se zachmuřeným čelem. A potom odhodila paličky do daleké tmy, zvedla ruce vysoko nad hlavu, až se její malá ňadra dotýkala tuniky, propletla si prsty a stala se celistvostí...
4
...reality.
Stál v královské komnatě, světlo se barevnými okny rozstříldo po obloze jako pestré skvrny. Meč byl po jeho boku, jeho hrot se dotýkal studeného kamene. Lone Wolf byl vyčerpaný a zároveň naplněný činorodým duchem. Jeho tělo se chvělo energií, která chtěla být využita.
Alin se dotýkal hrany prázdné mramorové schrán-ky.
"Meč ti patří," pronesl dojatým, téměř plačtivým hlasem.
"A já patřím jemu," dodal Lone Wolf.
10 BITVA S MRTVÝMI
i
Dny ubíhaly a Lone Wolf je začal počítat. Měl u dvora krále Alina veškeré pohodlí. Uvědomoval si dobře, že po týdnech strádání jediné, co si vlastně skutečně přeje, je odpočívat v příjemné měkké posteli a jíst vybraná jídla. Ale od té doby, co byl spojen - či jak se mu to jevilo, znovu spojen - se Sommerswerdem, cítil v sobě nové vědomí, A to mu naléhavě připomínalo, že každý den, který stráví nicněděláním, zemře sta a tisíce Sommlendingů. Věděl, že teď proti tomu nemůže nic dělat, ale přece na něho doléhala tíha viny a poznamenávala všechno, co dělal. Já si tady žiju, zvedám pohár vína a zatím tolik mých lidí
daleko v Sommerlundu sténá v umírání! Procházím se po širokých hammerdalských ulicích a lidé ode mne ustupují, protože vědí, kdo jsem a proč jsem tady. Vidím jejich nákladná roucha a naslouchám melodii jejich mluvy a v tentýž okamžik vidím v duchu ženu nabodnutou na Giakův meč a slyším nářek muže, jehož děti jsou zabíjeny před jeho očima. A já si tu sedím u stolu prohýbajícího se pokrmy, ochutnávám cizokrajné ovoce, poslouchám, jak mi král vypráví o

svých předcích, a do jeho slov se mi mísí slova těch, kteří už nikdy nepromluví...
Ale nebylo pomoci.
Usmíval se na dívky u dvora, hrál s nimi a s jejich bratry Samor, žertoval se staršími muži a ženami, popřípadě s nimi diskutoval o osudu Sommerlundu. A po celou tu dobu věděl, že jenom něco hraje, předstírá. Nebyl předurčen pro to, aby elegantně okouzloval královský dvůr. Meč, jejž neustále nosil při sobě, mu napovídal, že by měl být doma a v boji hájit svou zemi před armádami Zla, zároveň ho však ubezpečoval, že nejvíc poslouží svému lidu, když počká v Hammerdalu, až bude připravena durenéské armáda a až válečná flotila tohoto velkého národa bude schopna vyplout na moře.
Jednoho vlahého odpoledne seděl v Alinově překrásné zahradě. Vůně posečeného trávníku lahodila jeho čichu, zpěv exotického ptactva jeho sluchu. Usmíval se na dívku - byla to Alinova dcera - s tváří nabílenou, jak bylo u dvora zvykem, s vlasy bezvadně učesanými, v šatech zvýrazňujících ladné obrysy jejího těla - a přece stále v duchu viděl Qinefer v hrubě tkaném a neuměle barveném vlněném oděvu, s vlnitými vlasy rozevlátými, potůček potu stékající podle nosu.
Tady to není místo pro mne, říkal si v duchu. To poznání mu vycházelo z duše, a přece nemohl udělat nic pro to, aby odtud odešel. Musí dohrát úlohu dvořana na návštěvě do konce, pohybovat se decentně v pomalé gavotě, provázející dvorský život.
Každý večer se scházeli král, Axim a Lone Wolf v královských komnatách, projednávali postup příprav na válečné tažení a dělali neurčité plány, co by bylo nejlepší k záchraně Holmgardu a Sommerlundu. Lone Wolf se je pokoušel povzbudit k urychlení příprav a navrhoval, že by mohl sám se Sommerswerdem vyplout do Sommerlundu a zabít Zagarnu. Ale vždy opakovali totéž: že věci nejsou tak jednoduché, jeho by mohli zabít, jen by vytáhl paty z Port Baxu, a že musí být trpělivý a čekat, až se bude moci vrátit do Sommerlundu se silou durenéské armády za zády.
Kdykoli to říkali, Lone Wolf měl na tváři znechucený výraz. Nejhorší ale bylo, že měli pravdu. To dobře věděl. Cestou do Hammerdalu ohrožovali jeho život smrtelníci i zplozenci Temnot a dokonce i magie - tím si byl jist. Tady byl asi v bezpečí, chráněn oblakem dobré magie, která jako by obklopovala celý Hammerdal. Jakmile by však město opustil, byl by vydán napospas onomu starci, kterého viděl, jak se vznáší v mracích osvětlených měsícem. Každé ráno cvičil, aby se zbavil pocitu vnucené lenosti. Zápasil s nejsilnějšími zápasníky, které mu Alin půjčil ze své osobní stráže. Tyto cvičné boje se staly pravidelným zpestřením dvorského života. Mladí muži i ženy se shromažďovali na trávníku před královskou tělocvičnou a přihlíželi, jak jejich přátelé tvrdě soutěží o to, kdo první porazí Lone Wolfa v pěstním zápase. Od chvíle, kdy byl spojen se Sommerswerdem, chlapec cítil, že se pohybuje lehčeji, s jakýmsi novým půvabem, jako by měl v sobě sflu dvou lidí. Jen málokteří z těch, kdo s ním zápasili, mu vydrželi odolávat déle než půl hodiny.
Jednou ráno při takové příležitosti uslyšel známý hlas.
"Tady jsi, bratříčku! Vytahuješ se před těmi růžičkami, co?"
"Viveko!"
Prodírala se klidně skupinou, jež ho obklopovala, její Zjizvená tvář se usmívala, pronikavé oči jí uvolňovaly cestu mezi dvořany. Byla proti nim uboze oblečená a jedna ruka jí bezvládně visela dolů, ale živost a účelnost jejích pohybů ji povznášely nad pestrou nádheru urozených mužů a žen.
Lone Wolf nedbale složil svého posledního soka, takže svalnatý mladík lapal po dechu na vonném trávníku, a šel k Vivece s rozpřaženými pažemi, aby ji objal. Teď, kdy každý a nikdo mu byl přítelem, byl pro něho pohled na ni jako dlouho postrádaný sluneční svit.
V posledním okamžiku se však zastavil a podal jí jen ruku. Zdravou rukou mu s ní se vší vážností potřásla. Ucítil pevný stisk prstů.
"Tak jsi to dokázala, sestřičko!"
"Samosebou! Přece jsem si musela přijít pro žold."
Poklepala mu na rameno. Byla to nejtvrdší rána, jakou mu kdo v posledním týdnu uštědřil. Až se trochu zapotácel.
"Nevím, jestli si ho zasloužíš!"
Zachmuřila se.
"Co tím chceš říct?"
"To, milá sestro, žes mě na cestě neuchránila..."
"A kdo zabil toho kněze - Persimmona, a jak se jmenoval? Sotva jsi tehdy vstával, pokud si pamatuju, a kdybych tam nebyla, byl by z tebe nadělal řízky."
Přikrčila se jako divoká kočka připravená ke skoku, zdravou ruku na dýce. Dvořané si něco rozpačitě šeptali, někteří se raději nenápadně vytratili, jako by jejich pozornost upoutalo něco někde úplně jinde. Lone Wolf měl chuť se smát a přitisknout Viveku k sobě, ale věděl, že by si to nepředvídatelné hnutí mysli mohla vysvětlit všelijak. Vždyť přece slíbila, že bude jeho přítelkyni, dokud se jí to bude hodit, a jestliže teď nemá vyhlídku na žold, třeba se rozhodne, že už se jí to nehodí. Jistě, teď když byly jeho síly umocněny Sommerswerdem, byl si dokonale jistý, že by se jí ubránil - zvlášť když mohla používat jen jednu ruku - ale taky by jí mohl ublížit nebo ji dokonce zabít, a to rozhodně nechtěl.
Viveka se s úsměvem napřímila.
"Jsi bezvadný chlapec, bratříčku. Vyřídím to až s tvým sommlendinským králem. Ale to se nejdřív musím dostat do Sommerlundu a dávat na tebe zase cestou pozor. Nevíš náhodou, jestli tam někdo v nejbližší době nejede, že bych poprosila o svezení?"
"Chystá se tam celá armáda, jak jsem slyšel. Můžeš se k nim přidat, milá sestřičko."
"Cože? Jako jeden z upachtěných pěšáků? Tos myslel jako vtip, že?"
"Ne," zasmál se bezstarostně a prohlížel si prsty. "Myslím, že jako pěšák nemáš šanci. Víš, durenéské armáda má

vysoké nároky. Jednorucí vojáci zůstávají doma, obdělávají pole a poctivě si... auvej!"
Zkroutil se pod Vivečinou tvrdou pěstí, sotva popadal dech a do očí mu vhrkly slzy. Nebýt síly, kterou získal spojením se Sommerswerdem, byl by ležel na zemi u jejích nohou, zalykaje se překvapením z nečekaného úderu. I tak měl pocit, že ho někdo udeřil do břicha perlíkem.
Ustoupil, stále v předklonu, a navzdory bolesti se rozesmál.
"Dobře, dobře, sestřičko!" volal a zvedl ruku jako na obranu proti další ráně. "I jako jednoruká bys složila durenéskou armádu na hromadu a ještě bys měla čas na snídani."
"Samozřejmě," šklebila se Viveka a dívala se na klouby na ruce. "Už ti někdo řekl, že máš zcela výjimečně tvrdé břicho?"
Lone Wolf myslí ovládl bolest ve svalech a narovnal se.
"Spousta věcí se změnila od té doby, co jsme se viděli naposledy, sestřičko," řekl jí s vážnou tváří. "Všechno ti povím, ale až později, možná při obědě. A teď pojď, zavedu tě k Madinovi. Podíváme se, jestli bychom mohli společně spravit tvoji paži."
Madin byl bylinkář, cestoval z místa na místo po celém Lastlandu a byl známý svým léfitelským uměním. Byl náhodou v Hammerdalu, když Lone Wolf přijel, a podílel se na vyléčení jeho fyzických i duševních ran pomocí různých bylinných lektvarů a meditace. Navíc uvolnil chlapcovu mysl z traumatu způsobeného duchovním spojením se Sommerswerdem. Před několika dny Lone Wolfovi vyprávěl, že se blízko vstupu do Tarnalinu našlo Rhygarovo tělo, hrůzně zohavené. Lone Wolf přijal tu zprávu klidně. Nedovedl si přesně vysvětlit, jak je to možné, ale věděl už předtím, že je Rhygar mrtev.
Odvedl Viveku k postrarinírnu vchodu. Ta mu cestou vyprávěla, jak kupec Halvorc zemřel v Gornu v potyčce se strážemi, ale Ganon a Dorier nakonec přesvědčili vesničany, že jsou nevinní. S oběma bratry pak došla do Port Baxu, odkud cestovala na dřevařském voze do Hammerdalu, protože věděla, že Lone Wolfa najde na dvoře krále Alina. Lichotkami prý přesvědčila stráže, aby ji vpustily. Lone Wolfa zamrazilo: vždyť takhle se může strážím přiblížit i Helghast! Durenésané si příliš zvykli na mír a jsou teď shovívaví tam, kde by měli být obezřetní.
Rozladěně vedl Viveku k obloukovým dveřím z borového dřeva a nechal ji vstoupit první. Ocitli se v teplé šeré místnosti plné neurčitelných ostrých vůní bylin, které Madin nasbíral. Stařec se vynořil zezadu téměř hned jak přišli, usmál se otcovsky na Lone Wolfa a s větším zájmem se potom zadíval na Viveku.
"Tvoje přítelkyně?" zeptal se chlapce.
"Dokud si to bude přát. Má paži - zranila si ji, když mi zachraňovala život."
Madin posadil Viveku na nehlazenou dřevěnou stoličku, vyhrnul jí rukáv tuniky a podíval se na vnitřní stranu paže. Zasykl, když odhalil rozdrásané, zpola zahojené maso. Pak se podíval na Lone Wolfa a kývl.
"Moje znalosti dohromady s tvými silami Kai jí dají paži do pořádku. Ale bude to trvat týden, možná déle, než bude úplně zdravá," řekl Madin.
"Možná méně," podotkla Viveka stručně. "V Hammerdalu se povídá, že za pět dní bude připravena flotila, a já asi potom budu muset bojovat."
"Možná méně," připustil Madin. "Ale to byste měla velké štěstí," dodal. Její drobné ušklíbnutí ignoroval. "Teď musím najít kořen Laumspuru a pak uvidíme, co se dá dělat."
Později tentýž den seděli Viveka a Lone Wolf na měkké pohovce. Její paže byla obvázaná od ramene až k zápěstí plátěnými obvazy. Přísahala, že už cítí, jak se paže léčí. Odmítla vyměnit otrhaný oděv za ozdob-nější dvorský háv, ačkoli ji o to sluhové, kteří jí byli přiděleni, naléhavě prosili. Lone Wolf se inspiroval jejím příkladem, odložil přehnanou parádu, do které se před týdnem oblékl, a vzal si na sebe opět svůj krátký kožený rytířský kabátec, kalhoty a zelený plášť. Pečlivě mu je vyčistili a velice odborně spravili, takže oblečení vypadalo jako nové. Cítil se v něm pohodlně a uvolněně. Už dávno mu nebylo tak příjemně.
Během večeře došlo k napjatým, nepříjemným okamžikům. Axim a Viveka se okamžitě poznali a bylo jasné, že se nemají moc v lásce. Vznešený rytíř vystrkoval významně svůj orlí nos a mumlal cosi o úklad-ných vrazích a rošťácích, zatímco Viveka šeptala se sladkým úsměvem Lone Wolfovi do ucha jisté poznámky o Aximovi s takovou barvitostí a názorností, že ho to až zarazilo. Zítra... zítra bude muset dát ty dva nějak dohromady, aby se alespoň trochu spřátelili, umiňoval si. Po večeři se cítil až příliš spokojeně a se žaludkem plným dobrého jídla a pití neměl na něco takového ani pomyšlení.
Řeči, které Viveka zaslechla v Hammerdalu, se ukázaly pravdivé. Lone Wolfovi to potvrdila večerní porada s Aximem a králem. Za pět dnů vypluje durenéské flotila z Port Baxu do Sommerlundu. Z celé země byly povolávány vojenské a námořní jednotky a ohromná armáda se věnovala výcviku na pláních kolem města. Helghasti zřejmě z Durenoru uprchli tak náhle, jak se objevili, neboť už přestaly přicházet zprávy o jejich zvěrstvech ve vzdálenějších městech a vesnicích. Lone Wolf si byl jistý, že se vrátili k armádě svého pána, obléhající Holmgard.
Hudebníci začali hrát lehkou dvorskou hudbu a několik párů se dalo do tance, při kterém jim jemně tkaná roucha klouzala po podlaze. Teď, když s ním byla Viveka, Lone Wolf náhle viděl ve vznešených pánech a dámách pouhé ozdoby salónů a jejich hudba mu zněla jako nudný sled bezduchých cinkavých zvuků.
S láskou objal Viveku kolem ramen a ona se po chvilce o něj opřela, chráníc si zraněnou paži.
"Pět dni, Viveko," poznamenal. "Nevím, jestli se ti rána tak brzy zahojí."
"To je dost dlouho, bratříčku."
"Mohla bys se mnou cvičit? S žádným z těch zdejších třasořitek jsem se pořádně nezapotil."
"Jestli se cítíš dost silný na zápas s jednorukou ženskou, ó mocný bojovníku, mohla bych, snad..."
Usmál se, když její slova zazněla do tónů hudby.
Tu noc ji doprovodil k jejímu pokoji. Cítil se příjemně omámený vínem, které vypil. Věděl, že by to mohl kdykoli

přemoci, kdyby chtěl, ale nechtěl,
U dveří se Viveka zastavila, otočila se k němu a položila mu prst na rty.
"Neříkej to," zašeptala.
"Co nemám říkat?" zeptal se zmateně.
"To, cos chtěl říct. Nezapomeň, jsem jen tvoje starší sestra."
"Ale..."
"Už ani slovo. Já vím, co cítíš. Jako bychom tady byli jen sami dva uprostřed těch lidí, kteří se starají o poslední módu víc než o to, co je skutečně důležité. Tak to cítíš, nic jiného. Nezkaz ten vztah mezi námi, bratříčku."
"Viveko, já..."
"Mlč!"
Přitáhla si k sobě jeho hlavu a políbila ho na čelo. Pak poodstoupila, upřímně se na něj usmála a mimo-volně se svými ústy zlehka dotkla jeho rtů.
Zabouchla za sebou dveře, zmizela.
2
Noc. Plápolající oheň osvětloval vnitřek Zagarnova ohromného červeného vojenského stanu, umístěného tam, kde dříve byly holrngardské pastviny. Teď to byla jen bahnitá pláň rozrytá nesčíslnými pařáty. Mohutné tělo Temného pána se rozvalovalo na pohovce s přehozem, jeho druhá tlama hladově požírala lidskou kýtu, mocné boky se zvedaly a oči zíraly v bezduché zuřivosti přes široký výběžek jeho tváře. Zagarna se snažil řvát zlostí, ale kromě tichého bublání toho nebylo moc slyšet, všechno tlumila tlustá skleněná koule, kterou si chránil hlavu.
Raději si to povíme takhle, myslel Vonotar odměřeně.
Zklamal jsi mě! Zagarnova břišní tlama se dala ještě zuřivěji do žvýkání, jako by tempo čelistí mělo podtrhnout hněv Temného pána.
Není to tak důležité!
Chlapec žije! Řekls mi, že se postaráš, aby zemřel, a on přesto žije. Není to důvod ke zklamání?
Je to jen momentální nezdar, příteli, nic víc.
Kouzelník se držel ve vzduchu, očividně klidný a soustředěný. Oči mu spokojeně rudě plály, chvílemi v nich žlutě zablesklo. Ve skutečnosti však byl mnohem ustaranější, než aby to mohl Zagarnovi přiznat. Řetěz nešťastných náhod narušil jeho snahu ukončit Lone Wolfovu nežádoucí existenci. Byly to však jen náhody? V tom byl ten háček - on to totiž nevěděl určitě. Už uplynuly týdny od té doby, co naposled pocítil přítomnost oné druhé moci, entity, která mu stále chlapce brala. Zdálo se mu teď, že navždy opustila Magnamund, že ho z neznámých důvodů přestala mučit. Většinu té doby byl celý nesvůj a očekával, že je někde blízko připravena se s ním opět pustit do křížku. Kdyby si jen mohl být jistý tím, či oním, hned by věděl, co dělat!
Ale postaral se, aby Temný pán nepostřehl, o čem uvažuje.
Vonotare, myslel Zagarna, je těžké uvěřit, žes tak dlouho nevěděl, jak ti chlapec unikl - tobě, který se pyšníš magickými silami, jaké nemají na světě obdoby. Natáhl se pro další useknutou lidskou končetinu, promačkal ji vděčně drápatýma rukama a podal si ji k břišní tlamě. Čer-nokněžníku, podezírám tě ze zrady!
Vonotar si už na občasné Zagarnovy záchvaty zuřivosti a obviňování zvykl. Už na něho nepůsobily. Samozřejmě, Zagarna si nebyl vědom toho, že Vonotar zvolil sám sebe za jednoho z Temných pánů. A je možné, že Zagarna zemře dřív, než se to dozví. Prozatím však bylo pro Vonotara nutné, a bylo to v jeho zájmu, aby se udržela jakás takáš aliance. Věděl však, že se Zagarnova trpělivost kvapem vypařuje...
Temný pane, ty víš dobře - znáš přece mé myšlenky - že bych před tebou nikdy nemohl skrýt žádné pomyšlení na zradu. Měl v tom okamžiku modré oči, ale donutil červenou, aby se do nich vrátila. Máme přece Holmgard téměř ve své moci a za pár dnů bude patřit jenom nám. Jakmile zaživa upálíme jejich krále, Sommlendingové stáhnou ohon jako spráskaní psi a dychtivě splní každé naše přání. Bez mé věrné pomoci by ses určitě tak daleko nedostal. Vonotarovy myšlenky se zabarvily úsměškem. Můj pane, ty samozřejmě vládneš veškerou mocí Temnoty, ale jenom moje magie nás dovedla až sem. A ty mluvíš o zradě! A o nezdaru!
Čemokněžníku, já tě nesnáším!
Není důvod, proč bychom se my dva měli mít rádi. Ale afje to jak chce, potřebujeme jeden druhého. Není to tak?
Ano, ano, bručel Zagarna s odporem. Asi máš pravdu. Ale pravda je šibenice, na kterou se věší hladový. Já nechci ani hladovět, ani viset.
Taky nebudeš. Už brzy - možná do týdne - ovládneš celý Sommerlund a ani jeden voják nevysloví tvé jméno bez úcty.
Zagarna pomalu vstřebával, co mu Vonotar řekl, a jeho myšlenky byly zticha. Miloval, když mu někdo pochleboval, ať to byl kdokoli. Představa konečného vítězství nad nenáviděným nepřítelem byla sladká a on ji vychutnával, když ji polykal do prázdnoty své mysli.
Ale stejně, myslel vyčítavě, co s tím klukem?
Nemyslím, že nás bude ještě dlouho trápit, okamžitě odvětil Vonotar. Za pět dnů vyrazí z Durenoru s ohromnou armádou a všichni poplují směrem k těmto břehům..."
Černokněžníku odporný, tos mi neřekl! Temný pán si poposedl, netrpělivě kopal končetinami, protínal jimi vzduch, jako by byl lidské maso.
Neřekl jsem ti to, protože to pro tebe není důležité! Vonotarova myšlenka práskla jako bič do prostoru mezi nimi. Jakmile budou na moři, jsou mi vystaveni na milost a nemilost. Mohu zničit toho chlapce i tu durenés-kou sebranku najednou.
A jak to hodláš udělat, čaroději?
Zvolím způsob, dám mu takový tvar, jaký potřebuju, a pak ho nechám působit nad Holmgardským zálivem.
Vonotarova stará tvář se vypočítavě usmála.

Mám dost tvých hádanek, čaroději! Řekni mi to prostými slovy, abych tomu rozuměl.
Vonotar načrtl svůj plán tak, aby ho Zagarna pocho-
Pil.
3
Port Bax pomalu mizel za východním obzorem, ale Lone Wolf stále ještě v duchu slyšel hlas polních trubek. Kolem dokola bylo plno vrzajícího dřeva, volání námořníků, narážejících vln, jež příď mocně rozrážela, chraptivého křiku mořského ptactva, plácání plachet nadouvaných větrem. Byl už zase na moři, slaný vzduch mu štiplavě vnikal do nosu. Vedle něj se o zábradlí přední paluby opírala Viveka. Poblíž nich prkenně postával lord Axim a zíral na moře. Axim a Viveka uzavřeli jakési vlažné příměří - aspoň na dobu války. Vyšlo najevo, že Viveka nese zodpovědnost za smrt jednoho z Aximových příbuzných. Tu smrt si Viveka teď už jen stěží vybavovala, bylo to před lety a pracovala tehdy pro nějakého dnes už zapomenutého zákazníka, který jí sice dobře zaplatil, ale jinak na ni neudělal žádný zvláštní dojem. Alespoň to tvrdila. Lone Wolf ji však podezíral, že si moc dobře pamatuje, kdo to byl, avšak dodržuje podmínku smlouvy, že nikomu jeho jméno neprozradí. Viveka a Axim k sobě byli ledově zdvořilí a to bylo asi maximum, co od nich mohl očekávat.
Vzpomínal na svou první plavbu v těchto vodách na Zelené Berle, potom na ledové bouřlivé moře a konečně na krutý asyl na rybářském dunu. Teď stál na přední palubě největší durenéské válečné lodi - nesla jméno země, které patřila, Durenor, na znamení význačnosti. Měřila po délce asi sto padesát stop, její špička měla nádhernou křivku a tři vysoké stěžně se téměř dotýkaly mraků. Brázdila cestu vodami bez zaváhání, každý její pohyb prozrazoval sílu. Za ní plulo po rozlehlé mořské hladině více než padesát nejlepších galeon pod velením durenéských námořních kapitánů. Každá vezla malou armádu vycvičených bojovníků. Celá flotila měla deset tisíc nejlepších vojá-
ku z Durenoru. Deset tisíc mužů a žen, kteří přísahali, že buď zničí hordy Temného pána, nebo položí své životy v boji.
Lone Wolfova mysl se znovu vracela k malému rybářskému člunu a zlodějíčkům, kteří tvořili jeho posádku. Chtěli mě zabít, říkal si v duchu, a několik dní jsem byl v jejich moci. Jak se všechno změnilo...
Dotkl se krátce Sommerswerdu - hladil ho teď svými prsty často, takže si už sotva uvědomoval, co dělá. Při každém dotyku se s mečem stále víc spojoval, utvrzoval jejich svazek. Zdálo se mu, že mezi ním a zbraní ani neexistuje dělící čára.
Zazvonil gong. Bylo poledne, čas k obědu.
Jedli u kapitánova stolu. Velitel celé flotily, kapitán Durenoru, byl drobný muž s invalidní nohou - přesný opak toho, jak si Lone Wolf vždy představoval, že by měl vypadat admirál. Když vstoupili, seděl už u stolu a s vřelým přivítáním jim pokynul, aby se také posadili.
"Zdá se, že máme příznivý vítr, admirále," poznamenal Axim a čekal s rukou položenou na své židli, až se Viveka usadí. Ať k ní cítil sebevětší nenávist, přeci jen jí jako pravý durenéský vojenský aristokrat prokazoval dvornost.
"Ano," odpověděl admirál. "V tuto roční dobu bychom měli mít dobrý vítr po celou cestu až do Holmgardského zálivu, dá-li Ishir."
"Jak dlouho nám to bude do Holmgardu trvat?" zeptal se Lone Wolf. Přestože znal odpověď předem, stále měl na mysli zoufalý časový skluz a dychtil po odpovědi, která by ho uspokojila. Jeho putování už trvalo třiatřicet dní a Ulnar mu připomínal, že se Holmgard dokáže bránit nanejvýš čtyřicet dní.
"Tři, možná čtyři dny," odpověděl admirál a přívětivě se na mladého rytíře Kai usmál. "Není způsob, jak
bychom lodě donutili, aby pluly rychleji, než mohou, s tím se nedá nic dělat."
Tedy stejná odpověď jako předtím. Lone Wolf se tvářil zasmušile.
"A jestliže není prostředek, jak bychom to změnili, nemá smysl se proto trápit, chlapče," dodal admirál a spokojeně zaměřil svůj neskrývaný zájem na mísu hovězí polévky, kterou před něj postavili.
"Ta je dobrá," poznamenala Viveka, která ignorovala stolovací ceremonie a vrhla se na jídlo. Axim se na ni podíval s viditelnou snahou nedat najevo odpor k jejímu chování.
Admirál Calfen mistrovsky převedl rozhovor na jiné téma, takže oběd proběhl bez konfliktu.
Tak tomu bylo i následující dny, i když si všichni začali být vědomi toho, že něco není v pořádku. Jako by se nad celou flotilou vznášela nějaká zákeřná choroba, jako by něco vysávalo život z posádek lodí i z vojáků. Na počátku plavby si galeony vyměňovaly radostné pozdravné výkřiky, často chlapsky drsné a na oko nactiutrhačné, kdykoli se jedna druhé přiblížily, postupně však se na takové pozdravy odpovídalo buď mlčením, nebo jen nejnutnější informací. Na Durenoru se vojáci tvářili mrzutě a unaveně a zapomínali na nutnou údržbu oděvu i zbraní a s obavami hleděli upřeně k západu - a přece ještě nedávno se nadšeně hrnuli do každé práce a sršeli vtipem. Viveka na to upozornila jako první, když seděli u kapitánova stolu při večeři.
"Vážený lorde Axime, na vaše vojáky je žalostný pohled," poznamenala mírné a šťourala se přitom nenápadně v zubech.
Orlí nos se k ní obrátil jako útočná zbraň a dure-nésky aristokrat na ni upřel tvrdý pohled. Chystal se něco říci, ale pak místo toho jen cosi nesrozumitelného zabručel.
Viveka pokračovala, jako kdyby si ničeho nevšimla. "A vaši námořníci, kapitáne Calfene, tu taky sedí jak na pekáči a čekají, až jim pečení holubi přiletí do huby. Zdá se, že jim mořské vlny působí nepříznivě na žaludek stejně jako vojákům lorda Axuna."
Starý mořský vlk se na ni jen podíval. Jeho pohled nic nevyjadřoval, snad jen jakousi podrážděnost staršího člověka. Ale pak se zatvářil rozhodněji.
"Máte pravdu, Viveko," řekl náhle. "A. problémů se nezbavíme tím, že o nich nebudeme mluvit. Něco vysává našim lidem energii, jsou jako namočená houba, postupně ztrácející vodu. Nelíbí se mi to, to vám povím. Nelíbí. A páchne to magií, a to nedobrou magií."

Jakmile to Calfen vyslovil, jako by protrhl hráz Aximovy zdrženlivosti. Lord začal hovořit a slova se z něj jen hrnula. "Když už o tom mluvíš, příteli, já taky cítím jakousi zlovolnou sílu, která bere našim mužům a ženám energii. Je to jako když se jde těsně vedle propasti a člověka to táhne dolů: Vi, že by bylo šílenství jít ještě víc na okraj, a přece ho ta jáma přitahuje a mluví přímo k jeho duši. A když se posléze přiměje k tomu, aby ustoupil do bezpečí, vypudil ten pocit z mysli, cítí, že mu to vzalo polovinu sil."
"Na mě to zatím nepůsobí," přiznala Viveka. Kupodivu neměla její poznámka v sobě žádný osten. Dívala se na Axima vážnýma očima a na čele měla vrásky vážného znepokojení.
"Na mě taky ne," vmísil se do hovoru Lone Wolf. "Ale já mám při sobě Sommerswerd," dodal.
Viveka se na něj hořce usmála.
"Ty jsi ve výhodě, viď, bratříčku?" podotkla tiše.
Lone Wolfa její poznámka polekala. Chtěl tím přece jen konstatovat skutečnost.
"Ale vy také říkáte, že nic takového nepociťujete," podivoval se Axim se vší vážností. "Čím to může být?"
"Nevím, ale zjistím-li proč, přisahám, že vám to řeknu," odměřovala pečlivě slova Viveka.
Možná, že jsi taky pocítila dech toho bezejmenného starce, pomyslel si Lone Wolf. Nahlas však neřekl nic.
Calfen se na něj podíval.
"Ale jak říkáš, rytíři. To, že jsi mimo vliv Zla, má naprosto racionální vysvětlení. Chrání tě Sommerswerd, který máš po boku. Nebylo by možné, aby nás Sommerswerd chránil všechny? Protože půjde-li to takhle dál, nemá skoro cenu, abychom pokračovali do Holmgardu. Naši lidé vezmou do zaječích, jakmile uvidí Zagarnovu armádu."
Viveka si zakryla ústa rukou a předstírala, že se směje. Oba starší muži se na ni znechuceně podívali.
Pro Aximovu trpělivost to byla poslední kapka. "Tady není nic k smíchu, ty šelmo z prohnilých kobek..."
Lone Wolf rychle zasáhl.
"Nevím, jestli bych mohl zařídit, aby nám všem Sommerswerd pomohl, admirále," poznamenal nejistě. "Půjdu teď k sobě do kajuty a zjistím, jestli bych mohl spojit své chabé síly se silami meče. A jestli se mi to nepodaří - jak bychom pak mohli čelit magli?"
Odešel a nechal je, aby projednávali, jaká by měla být taktika, kdyby skutečně přistáli v Holmgardu s demoralizovanou a netečnou armádou. Ze dvou důvodů se cítil spokojený: že roztržka mezi Vivekou a Aximem zmizela tak rychle, jak se objevila, a že oba svědomitě spolupracují. A pak proto, že všichni se zodpovědně zabývají otázkou, co by se mělo dělat, kdyby jeho pokus odvrátit hrozbu byl neúspěšný. Zřejmě nikomu z nich nepřišlo na mysl, že je tu vždy možnost otočit a vrátit se do Port Baxu. To ho potěšilo a byl jim nesmírně vděčný.
V těsném prostoru kabiny položil s posvátnou úctou Sommerswerd na lavici, hleděl na něj a jeho mysl byla plná obav. Meč nezářil tak jasně, jako když ho měl po boku nebo v ruce - jeho světlo se měnilo na pouhé červenavé teplo. Magie Lone Wolfa vždy znepokojovala. Chápal, že ve správných rukou může být použita k vykonání velkých věcí, ale i tak jen pouhé pomyšlení na ni ho naplňovalo nedůvěrou. Čí ruce jsou ty pravé? Věděl, že magii Zla provozují někteří tvorové ve službách Temných pánů v pevnosti za Durncragskými horami, a nepochyboval o tom, že někteří z nich přišli s dobyvačnou armádou k Holmgardu. Byly jejich ruce ty pravé? Rozhodně ne! A jsou i mágové s dobrými úmysly, kteří ovládají síly, jež jim jsou k dispozici, jen nedokonale. Vzpomínal na příběhy, které mu vyprávěla matka, když byl ještě dítě a seděl jí na klíně. A také si vzpomněl na toho mladého bázlivého kouzelnického učně, jehož potkal bezprostředně po zničení kláštera Kai. Jsou snad jejich ruce ty pravé? Ani ty ne! Dobří mágové nedoukové mohou být mnohem nebezpečnější než ti zlí.
Vrtěl smutně hlavou.
Ovšem teď, když nosí Sommerswerd, měly by se bezpochyby jeho okultní schopnosti zdvojnásobit. Vždyť někteří rytíři Kai měli schopnosti blízké magii - někdy od ní nerozeznatelné. Ale bylo to ... něco jiného. Na krátký okamžik mu něco napovídalo, že to je právě to, co potřebuje: schopnosti Kai jsou vrozené každému a jsou tedy přirozeným projevem lidských bytostí. Magie však přichází z pramene mimo jednotlivce, je něčím navíc, co si lidé musí nejdřív přinést odjinud. Cvičíš se, aby ses stal mágem. Ale v dovednostech Kai se cvičíš, aby ses stal opravdu tím, kým už jsi. To je ten rozdíl. Proto byl tak šťastný, když v sobě objevoval sebemenší projev toho druhého, a tak hluboce podezíravý vzhledem k tomu prvnímu.
Jeho vlastní schopnosti Kai však v něm nebyly plně vyvinuté. Nevěděl, jestli bude možné je spojit s podstatou Sommerswerdu a zahnat tak magický útok na flotilu.
Díval se upřeně na meč. Byl nesčíslné tisíce let starý. Držel ho v ruce velký král Ulnar L, když u Maakengorgu zabil Temného pána Vashnu. Jistě se už ve vlivu magie ocitl. Určitě jej v minulosti Sommlendingové drželi v ruce a spojili s ním svou duši proto, aby odvrátili tak pronikavé a vtíravé kouzlo, jako je toto.
Poklekl a přitiskl dlaně na čepel Sommerswerdu, svého druhého já, a plně mu rozevřel dveře své duše.
Okamžik necítil nic, jen ticho, tak hluboký klid, že byl jako beze smyslů, bez vlastního bytí.
Ale potom se mu tělo začalo naplňovat elektrickou silou, každá jeho buňka jásala energií vytvořenou v době, kdy Lastland byl teprve dětského věku. Padal hloubkami oceánu, a přece se zalykal pocitem povznesení. Pronikal mořským dnem, rozrážel ostrá skaliska zemské kůry a vrhal se bez překážek do roztaveného kamene pod ní. Na zlomek vteřiny se ponořil do horka bodu varu a už zase letěl dál a dál do hloubky. Ohromné původní pralátky vrhaly jasně červenou a spalující bílou, valily se k němu - ale on jimi pronikl a smál se, jak na ně vyzrál. Cítil magnetismus v prohnutých čarách, které byly jako temné dráty v magmatu, ale kdykoli se jim blížil, odtahovaly se od něho, ustupovaly před jeho dotykem. Mučená roztavená skála nekladla odpor, připadal si, jako by strkal ruku do smetany. A světlo bylo stále pronikavější, jako by magma odolávalo tlaku světa shora a každou chvíli mělo vyrazit ven v jásavém květu záře a ničení. Ale záře pohasínala, protože na ni doléhala tíha Magnamundu, naléhala na ohnivou podstatu skály a nutila ji ke klidu. Pronikl do nové krajiny a věděl, že se blíží samému srdci světa. Letěl tekutým kovem tak horkým, že slovo "horký" už

nic neznamenalo, a přece na dotyk cítil příjemný chlad. Hýkal rozjařeností, jak se přibližoval středu světa. Připadal si jako šílenec, ale radoval se ve svém šílenství.
Pak už stál u rybníka s udicí v ruce. Byl tam celý dlouhý den a slunce klesalo k západu. Ulovil dost tlustých ryb, aby měl večeři pro rodinu a ještě navíc na nasolení a uložení. Možná by měl ještě jednou dvakrát hodit udici na klidnou hladinu, než sbalí nádo-bíčko a vydá se za kopec domů. Tak ještě jednou...
Zvedl udici nad hlavu.
A vedle jeho stínu na vodě byl ještě jeden. Otočil se bez zvědavosti, jen aby věděl, kdo je ten druhý rybář. Všiml si ho až teď, a tak usuzoval, že muž přišel až pozdě odpoledne, aby zkusil štěstí.
Muž byl oděn do modrého pláště, na němž byly vyšity stříbrné hvězdy.
Ucítil na sobě Lone Wolfův pohled, otočil se a studeně se usmál,
"Ty!"
"Ano, Lone Wolfe, já. Viděls mne plout u měsíce, když Zelená Berla klesala ke dnu, a já jsem si myslel, že tě pohltil oceán. Kdybys byl věděl, kam se máš dívat, byl bys mě spatřil i jindy - když tě chtěl ten pitomec kněz tak nešikovně otrávit, či když tě přepadli v holmgardské krčmě."
Rybář se pro sebe usmál,
"Helghasti Temného pána tě měli zajmout v Tarnalinu a já si samozřejmě dlouho myslel, že to udělali, ale když jsem se vrátil a plul nad roztrhaným tělem,
poznal jsem, že tě nechytili. Ujišťuji tě, že jsem je potrestal nanejvýš krutě. A krutě byl potrestán i tvůj přítel - ten nafoukaný, tupý a neuvěřitelně hloupý muž jménem Rhygar: moc mě potěšilo, že jsem mohl vidět, jak trpí vším tím mučením, které jsem měl připravené pro tebe. Když umíral, ječel a žadonil, abych ho ušetřil."
"To ti nevěřím, Rhygar by nikdy..."
"Ale ano, žadonil. Dávám ti na to své slovo - konečně, byl jsem jediný, kdo u toho byl... kromě Rhygara, samozřejmě, a ten ti to ovšem nepoví. Ale počkej, myslím, že se ve vodě mihla rybka."
Stařec hodil udici a chvíli se na ni soustředil. Ale jeho snaha byla marná, a proto s unaveným vzdechem udici zase vytáhl.
"Jsme oba rybáři, ty a já, Lone Wolfe," uvažoval nahlas. "Ty doufáš, že chytíš něco dobrého, a zatím ti všechny ryby leknou, než je vytáhneš na břeh. A já? Já taky lovím, ale hledám živé ryby, které mě budou ve všem poslouchat. Pár takových už jsem chytil, některé jsou dost velké. A udělají vše, oč je požádám."
Lone Wolf si všiml, jak nepřirozeně jsou mužova záda ohnutá. Bílé chomáče vlasů měl přilepené k bledému čelu. Když zase otočil zrak k Lone Wolfovi, jeho oči jako by se dívaly do prázdna.
"Už jsi jednou zemřel, víš. Viděl jsem tě umírat. Umřel jsi, když ti ten rybář podřízl nožem krk Život tě opustil spolu s krví, jež zaplavila nenatřenou podlahu paluby toho ubohého člunu, kterému ten muž tak hrdě velel. Viděl jsem, že jsi mrtvý, a přece jsem tě později našel živého. Řekni mi - ptám se jen ze zvědavosti - jak je to možné?"
Lone Wolf hodil udici, přestože už bylo pozdě a matka bude mít starosti, kde je.
"Nepamatuju se, že bych byl umřel," odpověděl, "Ale možná, že se to stalo, jestli se to stalo."
"Ale ano, umřel jsi," ujišťoval ho stařec rozzlobeně. "Ujišťuju tě, že jsi skutečně umřel. Lone Wolf - poslední rytíř Kai - mrtvý."
Proťal rukou vzduch, jako by někomu usekával hlavu.
"Jsi blázen, jsem přece tady. Podívej se na mě. Jsem živý."
"Jsi tady. Ale tady není kdekoli, kde by to člověk čekal. Nemůžeš přece říci, že toto místo skutečně existuje."
"Ale tam nahoře," ukázal Lone Wolf palcem, "tam nahoře je skutečnost a i tam v té skutečnosti žiju. Čaroději, černokněžnílcu, ať jsi kdokoli, nezapomeň, že stále je to, čemu říkáme přítomnost,"
"To je,"
Ohnutý stařec rozmačkal udici a díval se na úlomky, které mu zůstaly v ruce, téměř s lítostí.
"Jestli si přeješ, Lone Wolfe, můžeš všechno tohle považovat za sen." Odhodil zbytky udice. Pluly klidně po hladině rybníka. "Ale myslím, že to neuděláš. Na tom ovšem nezáleží. Vysmál ses všem úkladům, které jsem si na tebe vymyslel, ale při našem příštím setkám budeš muset čelit mně osobně. A to je trochu odlišné, že?"
"Ano," přitakal Lone Wolf tlumeným hlasem. "To je něco úplně jiného,"
Stařec vypadal spokojeně, že je jeho košík prázdný, protože si ho mohl snadno přehodit přes ruku. Střevíce měl příliš lehké na chůzi po břehu rybníka - ale když odcházel, vypadalo to, že se blátivé půdy vůbec nedotýká.
"Počkejte, chci se vás na něco zeptat," volal za ním Lone Wolf. Byla to první podstatná věc, kterou vlastně tady dole udělal
"Prosím."
"Už jsem vás viděl, sám jste to říkal. Ale kdo jste?"
"Aha," stařec byl zřejmě chvilku překvapen, ale pak se zase klidně postavil na rozblácený břeh rybníka. "Myslím, že už bys mě měl znát."
"Neznám."
"Hm, nejsi moc dobře informovaný, jak pozoruji. Můžeš o tom přemýšlet, až budeš umírat v Holmgardském zálivu a až tě budou Durenésané žalostně oplakávat. Myslím, že teď už na tom nezáleží, takže ti povím, kdo jsem."
Přešlápl na místě, zbytky rybářského náčiní přes rameno hvězdami pošitého pláště.
"Jmenuju se Vonotar. To znamená pomstu. Stačí ti to?"
4
Vonotar se v posteli neklidně pohnul. Na druhém konci holé kamenné cely spokojeně chrápal Carag. Vonotarovi bylo, jako by mu někdo něco ukradl z jeho mysli, ale nevěděl, kdo to byl a co mu vzal. Snažil se zase usnout, ale prudké

světlo vyzařující ze stěn Kaagu mu pronikalo do očí i přes víčka. Zafňukal jako malé dítě a přetáhl si pokrývku přes hlavu.

5

Lone Wolf se vřítil zpátky do kapitánovy kajuty. Calfen, Axim a Viveka tam stále ještě seděli. Ke svému údivu Lone Wolf spatřil, že je Axim opilý. Před ním stála řada prázdných lahví od vína a jeho pěst tloukla do stolu.

"Ticho," vykřikl Lone Wolf.

Calfen a Viveka se otočili a zírali na něho. Axim na něj nepřítomně mžoural. Lone Wolf jun rychle vysvětlil, co se stalo.

"Znám pravdu," sděloval. "Sommerswerd mi ji pomohl objevit. Měli jsme pravdu - naše vojsko je oslabeno magií. Vím dokonce, kdo je původcem tóno zlovolného kouzla. Ale naši lidé nebyli oslabeni proto, aby nemohli bojovat v Holmgardu. Ten černokněžník Vonotar plánuje, že na nás udeří, než se tam dostaneme. Napadne nás, až budeme v zálivu."

"Tedy zítra," upřesnil mdle Calfen.

Viveka se na Lone Wolfa podívala zneklidněným, pronikavým pohledem.

"Jak nás chce napadnout?" zeptala se.

"Nevím."

"A vůbec, kdo je ten Vonotar?"

"To je další věc, kterou nevím. Když jsem ho viděl, snil o něm, nazvěte to, jak chcete, měl na sobě oděv kouzelníků z Bratrstva křišťálové hvězdy."

"Takže i oni se obrátili proti Sommerlundu?" uvažovala Viveka nahlas a pohrávala si s vidličkou.

"Nesmysl!" zvolal Axim. "To by nikdy..."

"Ale klidně by mohli," poznamenal pomalu Calfen, i když se mu to očividně nelíbilo.

"Ne, to by neudělali," řekl Lone Wolf. "Setkal jsem se s nejméně významným z nich a i ten bojoval proti silám Zla. Ten ... ten Vonotar musí být nějaký zrádce, nebo se prostě převléká do jejich roucha."

"Ať to je, kdo chce, určitě to je mocný černokněžník," mumlal Calfen. "Slyšel jsem něco o levoruké magii a vím, že takové kouzlo mohou ovládat jen ti největší mágové."

"Pak je tedy Vonotar jeden z největších mágů," vyrazil ze sebe Lone Wolf. Vyprávěl jim stručně, jak jej pronásledovala smůla na každém kroku od té doby, co odešel od krále Ulnara, a jak to vždy bylo dílo tohoto muže.

"Třeba to vzdá," podotkl Axim nepřesvědčivě. "Proti magii, jako je tahle, se nemůžeme postavit."

"Nemluvte nesmysly," okřikla ho Viveka. "Nemůžeme to vzdát! To je právě to, co Vonotar chce. Jste taky zasažen tím jeho zatraceným kouzlem, jinak by vás něco takového ani nenapadlo."

Lone Wolfovi důvěřovala, a tak se obracela střídavě na Axima a Calfena, jako by je vyzývala, aby něco řekli. Oba mlčeli.

"Dobrá," uzavřela Viveka a nalila si další sklenici vína. "Dohodnuto: pokračujeme do Holmgardského zálivu. A těšíme se neomezeně na zítřejší říznou bitvu, že?"

Starší muži souhlasili jen váhavě. Lone Wolf se natáhl pro čistou sklenici, naplnil ji a dotkl se s ní Vivečiny číše.

"Přípitek!" volal. "Připíjím na naše zítřejší vítězství!"

Když zvedal sklenici, vyhledal jeho pohled Vivečin. Axim a Calfen se nejistě připojili.

"Na vítězství," šeptali. Ale ani jeden svůj pohár nepozvedl.

6

Snad to udělal ten přípitek, či setkání s Vonotarem, ale ať to bylo cokoli, byla příštího rána apatie a sklí-čenost vojska ta tam.

Lone Wolfa probudilo halekání mužstva, které na sebe opět vesele pokřikovalo, a podle tónu drsných slov poznal, že muži jsou už zase v pořádku. Převalil se na druhý bok. Pryčna nebyla příliš pohodlná, ale nechtělo se mu z tepla pokrývek. Tiskl hlavu do nacpaného polštáře, poněkud páchnoucího vlhkem, a zavřel pevně oči, na něž mu palubním okénkem svítilo sluneční světlo. Dnes bude náročný den, řekl si. Vonotar to slíbil. Dokonce se může stát, že přijde

0 život, ačkoli s tím nepočítal. Někdo, možná něco, jej
v posledních týdnech chrání - to pochopil z rozhovo
ru s černokněžnílcem, a ta síla ho zřejmě bude chránit
1 nadále. Ale jeho přežití by bylo bezpředmětné,
kdyby se nedostal včas do Holmgardu a nezachránil
ho a s ním celý Sommerlund. Bál se pomyslet na
porážku ještě víc než na svou smrt.

Hlavou mu proběhlo pár zmatených, téměř blouznivých myšlenek. Snažil se přesvědčit sám sebe, že ještě spí.

Ale nemělo to smysl: den se nenechal odbýt.

Posadil se na pryčně a šmátral kolem sebe po oblečení. Vstal a cákl si trochu studené vody na obličej, čímž pro to ráno s mytím skončil. Zatřásl vehementně hlavou, až kapky stříkaly kolem: tím pohybem se probral úplně.

Calfen, Axim a Viveka už byli na palubě. Hubený admirál si držel u oka teleskop.

"Nějak se mi to nelíbí," říkal druhým dvěma. "Vůbec se mi to nelíbí." Jeho nabručenost kontrastovala s dobrou náladou ostatních.

"Přeju vám všem krásné dobré jitro," volal Lone Wolf. Viveka ho večer předtím přesvědčila, že nejlepší způsob, jak se bránit proti čemukoli, co den přinese, je udržovat si dobrou náladu.

"Dobré jitro," odpověděl usměvavě Axim. "Dobře jste se vyspal?"

"Spal jsem, jako když mě do vody hodí. A ty, Viveko?"

"Já jsem se taky vyspala dobře, bráško."

"Calfene?"
"Zavři klapačku a pojď se podívat na tohle!"
Lone Wolf si od něho vzal teleskop a přidržel si ho u oka. Při tom už cítil, jak mu maska veselosti tuhne na tváři. Jasný den jako by potemněl a zešedivěl, záda se mu nachýlila jako pod těžkým nákladem.
"Jen se skrz to podívej," štěkl kapitán.
Udělal to nerad. Přímo před nimi bylo Vrakoviště, nejjižnější výběžek Kirlundských ostrovů. Ale krutě ostré hroty skal byly zamlžené. Jako by z Vrakoviště vystupovala mlha a valila se po mořské hladině. Připomínala hlouček tanečníků roztroušených před představením po jevišti. Zaplavil ho pocit tísnivé beznaděje.
"Je to jen mlha/' podotkl bezvýrazně a podal teleskop Vivece. Jakmile to udělal, bezútěšný pocit zmizel. Vyrazil jí teleskop z ruky, takže se roztočil, přeletěl zábradlí Durenoru a spadl do vody.
Calfen zaťal pěst. Vypadalo to, že Lone Wolfa uhodí, ale...
"Ne," vykřikla Viveka. "Já to taky cítím. Něco bylo v tom teleskopu. Ukazoval všechno chmurně. Lone Wolf udělal dobře, že ho zahodil."
"Ano, příteli," pomalu promluvil Axim a položil admirálovi ruku na rameno, aby ho uchlácholil, "V tom teleskopu vězela zlá magie. Taky jsem to před chvílí cítil, ale myslel jsem, že to dělají jen ty vyhlídky na to, co nás dnes čeká."
Calfen se uklidnil. "Ano, může to tak být, může," prohlásil. Plivl přes zábradlí do vody. "Ale mlha je tam pořád."
Podívali se před sebe. Ano, Calfen měl pravdu. Mlha se nad mořem vztyčila jako stěna, jež jim stála v cestě. Stoupala z hladiny oceánu v širokém pruhu k nebi. Byla hustá, neměnná, neúprosná.
Ale ne! Něco se v ní hýbalo. V souvislé šedi bylo vidět tmavší tvary. Zpočátku nepoznávali, co to je - křivky byly příliš abstraktní. Ale za chvíli už něco prozrazovaly.
Calfen první poznal, co se děje.
"Válečné loďstvo!" křičel. "Před námi jsou válečné lodě."
"Připravte se na bitvu," volal námořník ze strážního koše. Jeho výkřik postupně zopakovali další.
"Vonotar na sebe nedal čekat," šeptal Lone Wolf, "ale myslel jsem, že zvolí vybranější způsob."
"Já taky," dodala Viveka, která jeho slova zaslechla. "Ale budeme s ním muset bojovat na úrovni, kterou určí, takže si snad nebudeme stěžovat?"
Vojáci reagovali na výzvu k bitvě nadšeně, šťastni, že skončila nečinnost předcházejících dnů. Jeden zavýskl a brzy ho napodobili další.
"Kéž bych mohl sdílet jejich nadšeni," povzdychl si Lone Wolf.
"Znamená to pouze, že jich musíme zabít víc, než oni zabijí nás," poznamenala věcně Viveka. "Nebude to trvat dlouho. A pak vzhůru do Holmgardu!"
"Chtěl bych být ... chladnokrevný jako ty."
"Zapomínáš, bratříčku, že už jsem zabila spoustu lidi. Několik dalších neznamená takový rozdíl."
Nepřátelské lodě se k nim rychle blížily. A jak se blížily, pozdravovala je posádka Durenoru výkřiky zděšeného ohromení, v nichž se ztrácel válečný pokřik
vojáků. Viveka a Lone Wolf se na sebe podívali s úžasem. Co se to s námořníky děje?
Calfen kolem nich proběhl s tváří bledou a vyděšenou.
"Hrůza!" volal v běhu. "Všechno ... všechno ... je to hrůza!" Už ani nevěděl, co říká.
Axim přistoupil k Lone Wolfovi.
"Podívejte se na ně!" vyzýval a velkým nosem ukazoval na připlouvající lodi.
Lone Wolf se podíval - a zděšením couvl.
Lodě byly černé a poškozené pobytem pod vodou, některé stěžně přelomené, v některých, kdysi vznosných přídích, zely díry. Byly to lodě, které Vonotarova magie vyrvala hloubkám oceánu, lodě, které se v uplynulých staletích potopily v Holmgardském zálivu.
A měly původní posádku!
Lone Wolf zaostřil zrak, jak se to naučil v Tarnalinu, a viděl, že se v lanoví pomalu a namáhavě pohybují námořníci bez končetin či bez hlavy, námořníci, kteří zahynuli se svými plavidly. Uhnilé tváře se jim zkřivily do masky nenávisti. Blížili se k durenéské flotile.
Lone Wolfa náhle zasáhl studený vítr, jenž se přehnal nad mořem jako běsnící hurikán. Jak přival, tak odvál a odnesl s sebou nepřirozeně stříbřitou mlhu.
Kvílení posádky kolem nich zesílilo a Lone Wolfovo srdce se zachvělo.
"Jsou jich tisíce," naklonila se k němu Viveka. Bylo to poprvé, co si u ní všiml stopy strachu, a to ještě zesílilo jeho hrůzu.
Na všechny strany, po celé šíři zálivu se řadily vraky mrtvých lodí. Pohybovaly se těžkopádně po mírně rozvlněné hladině. I z dálky bylo slyšet naříkání a skřípání namáhaného dřeva.
Přímo proti Durenoru připlouvala vlajková loď mrtvých s mokrými plachtami napjatými větrem. Byla to
obrovská loď a z její ohromné špičky vybíhal velký ostnatý bodce.
Obě lodi se ocitly vedle sebe se zlověstnou náhlos-tí.
Lone Wolf vytasil Sommerswerd, jehož čepel zaplavila jasem palubu kolem něho. Viveka se vyšplhala na zábradlí s dýkou v zubech a mečem vytaseným, připravena přeskočit na palubu přibližující se lodi. Lone Wolf ji chtěl následovat, ale v tom okamžiku vrazil bodec do přídě Durenoru. Náraz odhodil Lone Wolfa na stranu a praskání třištících se prken a řev posádky ho ohlušovaly. Neměl ponětí, kam se poděli Viveka a Axim. Jakmile stál zase pevně na nohou, rozhlížel se, ale nikde je neviděl. Paluba se mu nakláněla pod nohama - loď nabírala vodu, spoustu vody. Během několika minut klesne ke dnu.

"Opusťte loď!" velel ječivým hlasem Calfen. Lone Wolf ho slyšel, ale neviděl: admirál musel být někde za ním.
"Opusťte loď!"
Lone Wolf zasunul Sommerswerd do pochvy, vyskočil na zábradlí, chvíli tam vrávoral a pak jedním skokem přeskočil na zčernalou palubu vlajkové lodi mrtvých.

7

Shnilá palubní prkna ho vteřinu držela, ale pak povolila, takže se s ohlušujícím rámusem propadl na spodní palubu. Roztříštěné dřevo mu poškrábalo tváře a ruce, při pádu si narazil kostrč, ale jinak byl nezraněný. Dřevo kolem něj studeně a šedě fosforeskovalo a z pachu hniloby se mu zvedal žaludek. Chytil se za břicho, ale brzy se vzpamatoval, opatrně se postavil a vytáhl Sommerswerd z pochvy, bohatě zdobené drahokamy. Meč mu v ruce zazářil zlatým světlem, takže si mohl prohlédnout prostor, který určitě kdysi býval lodní jídelnou. Všechno pokrývaly černé plesnivé mořské řasy a nechutně šedaví měkkýši. Rozbité stoly a židle se neúhledně kupily na jedné hromadě. Pod kapitánovým stolem byla v hnilobných zbytcích rozmačkaná oliheň. Bylo slyšet hrůzu nahánějící praskání lodi a z díry ve stropě výkřiky a úpění bojujících mužů.
Ale Lone Wolf slyšel ještě i jiný hluk, přicházející odněkud zezadu. Rychle se otočil s připraveným mečem v ruce. Za ním se nemotorně blížily čtyři oživlé mrtvoly námořníků z někdejší posádky, ozbrojené velkými zrezivělými šavlemi. Na skoro nahých rozkládajících se tělech visely cáry mokrých oděvů. Z tváří, znetvořených bolestí, civěly prázdné oční důlky, dívaly se na něj, přestože jim slaná mořská voda už dávno vzala oči.
Tu si Lone Wolf uvědomil, proč ti oživlí mrtví hledí na živé s takovou nenávistí. Trpí bolestí! říkal si rozjit-řeně a Sommerswerdem sekal do vzduchu před sebou. Vonotar je očaroval, aby zase chodili, ale musejí snášet veškerou bolest svého umírání. Ti nás zabijí dříve, než je čaroděj zase propustí do zapomnění.
Kloktavý výkřik pohrdání se vydral z hrdla jednoho Zombie, jež se nemotorně řítilo na Lone Wolfa s šavlí zdviženou vysoko nad hlavou.
Lone Wolf ustoupil stranou, rozmáchl se a mečem přeťal Zombie vedví. Už už se chtěl otočit, aby se vypořádal se zbývajícími třemi, ale instinktivně se podíval na svou první oběť.
Ta ... ta věc ještě žila! Shnilé vnitřnosti se draly z břicha, ale torzo se sápalo na jeho kotníky, jednou rukou se přitahovalo po slizkých, vodou nasáklých prknech, druhou škubavě mávalo šavlí.
Lone Wolf zaječel odporem a maně ustoupil o krok dozadu. Pak rychle skočil k torzu a máchnutím Sommerswerdu usekl odulou ruku třímající šavli. Ta ... věc vydala bublavý výkřik prohry a pokusila se ho kousnout bezzubými ústy bez rtů.
Lone Wolf ji nakopl a rozpadající se torzo vystřelilo po kluzké podlaze, až se zarazilo o mrtvolu olihně. Tam zůstalo ležet, ale stále ještě nesouvisle ječelo vztekem.
Teď se Lone Wolf otočil k ostatním třem - právě včas, neboť už je měl těsně za zády. Čepel Sommerswerdu zableskla vzduchem a hbitě usekla jednomu Zombie paži u lokte. Zastavilo se, ale ještě zmateně mávalo pahýlem. Pravděpodobně nevědělo, co má dělat, když teď přišlo o kus ruky se šavlí. Lone Wolfova hrůza z nich se smísila s lítostí.
Nesmím na ně myslet jako na lidi, zpomaluje mě to. Jsou to jen pouhé předměty. Nic jiného než nebezpečné předměty, kterých se musím zbavit.
Ještě dvakrát máchl mečem a všechny tři oživlé mrtvoly byly zbaveny sil, ceníce na něho sice zuby a slintajíce ponížením z nezdaru, ale už se nepokusily o útok.
Couval od nich, rozhlížeje se na všechny strany, aby objevil nějaký otvor, jímž by se dostal ze smrduté místnosti ven.
Opřel se rukou o kluzkou desku kapitánova stolu a všiml si dveří na druhém konci jídelny. Jejich dřevo bylo nabobtnalé, takže těsně zaplňovalo
rám. Ishir ví, kam vedou, pomyslel si, ale všude to bude lepší než tady.
Něco ho chytlo za kotník.
Vyjekl strachy a podíval se dolů.
Připlížila se k němu příšerně znetvořená zdechlina prvního Zombie. Zbylou rukou pevně svírala jeho levou botu, obličej, zdeformovaný odporem, obracela vzhůru.
Lone Wolf opět zaječel a instinktivně švihl Sommerswerdem. Čepel rozťala Zombiemu hlavu a prsní kost, roztříštila mu žebra a uvolnila nechutný zápach rozkladu a hniloby, až se Lone Wolfovi znovu zvedl žaludek. Snažil se vyprostit ze sevření, ale nebylo to snadné. Mrtvolná ruka mu držela nohu tak pevně, že když se pohyboval, táhl rozsekané torzo za sebou. V ústech měl kyselou chuť zvratků. Sekl mečem a přeťal šedavou paži u zápěstí. Ale ruka ho stále svírala.
Nemohl se s ní zdržovat. Až se dostane z tohoto strašného místa, odsekne ji dýkou.
Otočil se. Nohy mu podkluzovaly, ale běžel, jak nejrychleji mohl, ke dveřím, které objevil.
Už byl skoro u nich, když za nimi zaslechl jakési hluboké zakdákání. Něco se tam hýbalo. Tušil v tom cosi nanejvýš zlého. Podíval se na díru, jíž se do místnosti propadl, ale jednak nebyl čas na to, aby se pokusil uniknout tamtudy, jednak se mu ošklivily kusy končetin a lidských vnitřností roztroušených po místnosti vedle olihně, nechtěl už kolem nich jít.
Bude-li mít štěstí, to "něco" za dveřmi odejde. Ale zatím to tam bylo a čekalo to, že na něho vyrazí.
Zaregistroval podivné zvonění blížící se jeho mysli. Chvíli nechápal, co to je, ale pak poznal, co se děje. Něco - a musel to být ten tvor za dveřmi - se ho pokoušelo napadnout mentálně. Když byla teď jeho duchovní podstata sjednocena se silou Sommer-
swerdu, byla imunní vůči bolesti, ale to ten tvor samozřejmě nemohl vědět.
Lone Wolf stál na místě, prudce oddechoval a s oběma rukama na jílci Sommerswerdu byl připraven se bránit.
Tvor za dveřmi si byl teď zřejmě méně jistý. Pohyboval se opatrněji a nenápadněji.
Chlapce už rozbolely svaly z napjaté pozice, v níž se snažil udržet. Neodvážil se tělo uvolnit. To stvoření by mohlo vycítit vhodný okamžik a zaútočit.

Pak se najednou nabobtnalé dveře prudce otevřely směrem k němu. Snažil se nepohnout, když na něj padaly kousky měkkého, shnilého a vodou nasáklého dřeva.
S nenávistným zavytím na něj vyrazil Helghast a mířil krutým černým mečem přímo na jeho hrdlo.
Chlapec zůstal stát na místě a před sebou pevně svíral Sommerswerd. Helghast se na něj nabodl a zaječel bolestí. Lone Wolf mečem zakroutil a z rány vytryskla hustá tekutina. Helghast zaječel znovu, potácivě ucouvl, a tak uvolnil Sommerswerd z rány. Pohyboval se nejistě, kňučel bolestí, ale stále hrozivě třímal meč. Podíval se Lone Wolfovi přímo do očí. Ten jeho pohled opětoval. Bylo mu, jako by zíral do hrozivých temných hlubin pekelné propasti.
Silou odvrátil zrak: Helghast se ho snažil uhranout zlýma bezduchýma očima.
Netvora rozvzteklilo, když poznal, že se Lone Wolf osvobodil z jeho hypnotického vlivu. Okamžitě vyrazil znovu.
Lone Wolf tentokrát nebyl na jeho útok tak dobře připraven, takže mu černá čepel zasvištěla přímo před ústy. Škubl hlavou dozadu a vší silou máchl mečem před sebe. Byl to šťastný zásah: meč se zasekl stvůře přímo do boku a pronikl až do páteře.
Helghast vydal poslední otřesný skřek a zmizel, jako by tam nikdy nebyl,
Lone Wolfa jeho náhlé zmizení šokovalo, ale snažil se přimět nohy, aby prošly prostorem, kde byl ještě před chvílí Helghast, a pokračovaly dál dveřním otvorem.
Objevil hnilobně páchnoucí spojovací schůdky a když po nich s pocitem nervozity vylezl, ocitl se na horní palubě.
Všude, kam dohlédl, zápasili muži i ženy s chodícími mrtvolami - hemžili se tam v jednom víru. Ve vodě kolem lodi plavaly zbytky oživlých mrtvých, mnohé z nich se ještě křečovitě zachvívaly, jako by stále bojovaly. Jedno Zombie se vrhlo k Lone Wolfovi a ten mu zcela automaticky usekl hlavu. Ale mrtvola se stále ještě přibližovala a mávala zkrvavenou dýkou, avšak jakmile jí opřel hrot Sommerswerdu o hruď, padla na záda.
Durenésané měli zřejmě převahu. Někteří vojáci poznali - jako Lone Wolf v podpalubí - že chodící mrtvoly se zneškodní tak, že se jim usekne paže třímající zbraň. Avšak z jiné lodi na ně pršely šípy a mnoho Durenésanů padalo pod jejich smrtonosnou sprškou.
Tu se náhle objevil záblesk světla, které bylo nad slunce jasnější. Z věže na zádi vlajkové lodi mrtvých se řítila ohnivá koule směrem na jedno durenéské plavidlo, jež během několika vteřin vzplanulo. Muži a ženy křičeli hrůzou i bolestí a mnozí z nich se v hořících oděvech a se spálenými vlasy vrhali z paluby do moře.
Lone Wolf přimhouřil oči. V té věži musí mít Vonotarovo vojsko ukrytý nějaký pekelný stroj. Zachvěl se. Ještě nikdy neslyšel o zbrani, která by byla schopná vrhat oheň tímto způsobem. Měl oprávněné podezření, že v tom je opět černá magie.
Obešel palubu. Pohyboval se opatrně, stále přichystaný na útok Dvakrát ho zastavili chodící mrtvi, ale on je snadno zneškodnil. Snažil se šetřit energií. Na
zádi bylo bojujících méně, jako by odtamtud něco odpuzovalo lidi i Zombie. Zmatek bitvy zůstával za ním, ale všude kolem zuřily boje mezi durenéskými loděmi a flotilou oživlých mrtvých.
Obešel opatrně mrtvé tělo mladé vojačky: dlouhé vlasy barvy půlnoci se rozprostíraly po palubě za její rozbitou hlavou. Mezi ním a základnou podezřelé věže bylo teď volno. Kdyby jen mohl to místo přeskočit...
"U břicha bezejmenného boha!" ozval se po jeho pravici chraplavý, rezavý šepot. "Vždyť tohle je můj kamarád Lone Wolf! Jak se máš, chlapče?"
Švihl Sommerswerdem a zíral do dveřního otvoru, v němž stálo kroutící se a kymácející Zombie v otrhané uniformě, hruď pokrytou párajícími se zlatými šňůrami.
"Kelmane!"
"Ano, jsem to já!" Hlas byl jen parodií na hřmící tóny, které Lone Wolf pamatoval z doby, kdy byl Kelman ještě živ.
"Chce to víc než vody Durenorského zálivu, aby dodělal takový mořský vlk jako já. A říkej mi kapitáne Kelmane, ano? Do posmrtného života si toho moc nepřinášíme, ale aspoň si můžeme uchovat hodnost, které jsme dosáhli."
"Co se to s vámi stalo?" Nějaký mořský živočich okousal Kelmanovi rty. V okamžiku, kdy ho Lone Wolf pozoroval, vypadlo několik pramínků tvrdých vousů z kapitánovy lepkavé ochablé tváře.
"No, při Naarových drůbcích, copak to není jasné? Zaplatil jsem ti dluh, protože jsem čestný člověk, a spustil jsem se do hloubek moře. Tam si na mně smlsly ryby. A pak mě povolali na tuhle loď. Nádhernější než Zelená Berla, jen co je pravda, ale přiznávám, že jsem měl svoji starou bárku raději. Nic moc na ní nebylo, ale já miloval i ten poslední hřebík v jejích prknech."
"Proč jste tady?"
"Abych si s tebou promluvil, chlapče. Jen abych si s tebou promluvil."
"A o čem?"
"Skloň ten meč a já ti to povím. Od starého kamaráda se nemusíš ničeho obávat."
Lone Wolf váhavě sklonil meč, takže byl hrotem opřený o palubu, ale jílec nepouštěl. Vzpomněl si na beznadějnost Kelmanova umírání a jak se ten člověk donutil zůstat naživu, aby mu mohl předat lahvičku s darem jazyků ... ale stejně ... to byl tehdy živý Kelman. Kdoví, kterému Temnému pánovi přísahal tenhle tvor poslušnost!
"Je nesnadné vám důvěřovat," oznámil mu Lone Wolf prostě.
Kapitán vykřikl a zkřivil obličej. Chlapec viděl žilky pohybující se pod šedou kůží, když se Kelman snažil ovládnout svůj výraz.
"Při plicích, které kdysi bývaly moje, chlapče, nemohu ti popsat bolest, jakou cítí chodící mrtvý. Každý krok je jako když se hrouží tupý nůž do břicha. Bolest není jen něco, co cítíme. Bolest je celý svět kolem nás. Nejmenší zlomek vteřiny je pro nás věčností a utrpením."
Lone Wolf se ohlédl, jestli se k němu nestahují další Zombie, avšak paluba byla prázdná.
"Ale já vám nemohu pomoct," řekl nešťastně.

"I můžeš, chlapče, můžeš. Odhoď tu zbraň a moje duše bude osvobozena z této existence. Odlož meč, povídám ti!"
V hlase se mu objevilo něco z někdejšího Kelmanova bombastického tónu, ale Lone Wolf Sommerswerd stále držel.
Měl smíšené pocity. Toto by měl být muž, který ho poučil o hře Života, který ho ochránil, když posádka Zelené Berly by ho byla s chutí
oběsila? Teď už to není ten člověk. Je to pouze tělo, které Vonotar svými kouzly přiměl ještě k jednomu trýznivému okamžiku mezi živými.
"Já vám nemohu důvěřovat," opakoval. Do očí mu vstoupily slzy. "Ten meč je můj a já si jej musím ponechat."
"Pak tedy musíš zemřít, chlapče!"
Tělo, jež kdysi bylo Kelmanovo, si začalo prohledávat kabát uniformy. Když se zvrásněné ruka opět objevila, svírala černou dýku Giaků.
"Doufal jsem, že k tomu nedojde," krákoral hlas Zombie.
"Nenuťte mě, abych to udělal," prosil Lone Wolf. Byl náhle úplně klidný. "Vzpomínám na vás stále jako na ... ach!"
Dýka ho zasáhla do boku. Tělem mu projela sžíravá bolest.
Pozdvihl Sommerswerd a udeřil Kelmana. Ne, ne, připomínal si, ío není Kelman, to je jen prázdná schránka, v níž přebývala Kelmanova duše. Rychle se míhajícím mečem vydloubl mrtvému tělu jazyk, A zase zvedl meč a zase jím sekal.
Oči měl tak plné slz, že skoro neviděl. Sekal znovu a znovu. Cítil, jak meč proniká mrtvým masem, ale už nevěděl, co dělá.
Když konečně zase prohlédl, stál uprostřed ... rozsekaného těla. Nezbylo nic, co by připomínalo třeba jen část jeho přítele, pouze hnilobné kusy, z nichž chladné slunce pomalu vysoušelo poslední vláhu.
Narovnal se a vzpomínal na muže, jenž mu stál kdysi po boku, a všiml si, že ho pozoruje cosi, co dávno bývalo Brelem.
"Musím to udělat i tobě?" zeptal se Lone Wolf celý nešťastný.
"Nemusel bys to dělat," odvětilo Zombie námořníka. Zdálo se, že v nitru svádí boj samo se sebou.
Lone Wolf mu nejdřív nerozuměl. Pak ale pochopil, že mu říká, že se pokouší na něj nezaútočit. Vzpomínka na jeho někdejší láskyplný vztah k Lone Wolfovi se v něm zřejmě snaží přemoci magický rozkaz zabít Durenésany a hlavně posledního rytíře Kai. Bylo to zvláštní: Lone Wolf cítil, že Brelovi důvěřuje, ale Kelmanovi nemohl.
"Je mi to líto," slyšel se říkat.
"Válka by měla být špinavá záležitost," souhlasil Brel. "Já bych tě neobviňoval. Ale Kelman by měl bejt dobrej člověk, kdyby měl dosud žít." Zombie důrazně ukazovalo ke zbytkům mrtvého Kelmana, povalujícím se kolem. Ruce se mu svíraly a rozevíraly, jako by se bránilo záměru stisknout je s vražednými úmysly kolem Lone Wolfova krku. "Jvtěl bych pro něj truchlit"
"Já pro něj taky truchlím," vysvětloval Lone Wolf. "Byl to báječný člověk, když ještě žil."
Neměl potuchy, jak dlouho bude oživlý námořník schopný vzdorovat požadavkům zlé síly, která ho má v moci.
Zanechal Brela jeho dojemnému nářku nad mrtvým kapitánem a rychle přešel přes klidnou část paluby. Vrtěl hlavou, jako by chtěl říci ne své vzpomínce na Kelmana. V duchu dosud slyšel kapitánovo drsné volání na posádku: štěkal vždycky hodně nahlas, aby nemusel kousat. Lone Wolf dělal, co mohl, aby se zbavil trpkosti, jež ho zaplavovala. Stále si říkal, že toho člověka nezabil, naopak, zbavil ho trýzně, kterou trpěl jako chodící mrtvý. To však byla reakce intelektu, jak věděl, a ne citu. Nedokázal zaplašit bolest nad tím, co právě udělal.
Objevila se dvě Zombie a snažila se mu zastoupit cestu. Téměř bezmyšlenkovitě je obě rozťal Sommerswerdem vejpůl.
Naklonil se do dveří vedoucích do věže a snažil se zahlédnout, co je nad točitým
schodištěm. Kovové schody mu bránily v rozhledu, ale přesto viděl, jak se nahoře mília karmínově červený plášť.
Spatřil také shrbená záda a kštici dlouhých bílých vlasů.
Vonotar!
Lone Wolf věděl hned, že je to on. Viděl ho předchozí noc, když jeho duše a duše Sommerswerdu pronikly spojenými silami do nitra světa. Poznal starce okamžitě.
Stoupal po kovovém schodišti se Sommerswerdem před sebou. Tiše vešel do místnosti v nejvyšší části věže. Vonotar ho neslyšel. Vrásčitý mág držel černou hůl, ukazoval s ní na různé strany a smál se, když vyskakovaly plameny a zachvacovaly durenéské lodě.
Za Vonotarem stál Giak. Podíval se lačné na Lone Wolfa.
"Pane..." ohlašoval, "... někdo ... k nám ... přichází..."
"Drž hubu, Caragu," okřikl ho Vonotar.
"Myslím ... není ... přítel,"
"Mlč a neruš!"
Vonotar měl na hlavě vysoký kulatý klobouk se znakem stočeného hada. Lone Wolf si vzpomněl, že podobný symbol viděl vytetovaný na zápěstích úkladných vrahů v hospodě U dobré zábavy a falešného kněze Parsiona. Tiše zaklel.
Sen, který měl v noci, nelhal: toto je ten nepřítel, jenž se mu lepí na paty od okamžiku, co odešel z Holmgardu.
Také si vzpomněl, že i Benedon je členem Bratrstva křišťálové hvězdy. Je možné, že by Benedon jednal v souhlase s Vonotarem? Ne, tomu nemohl věřit, a to hlavně proto, že ten malý zbabělec by neměl odvahu spojit se se Zagarnou.
Tady před ním stál skutečný nepřítel, to věděl. Sehnutá záda byla na dosah, jednou ranou meče mohl ukončit černokněžníkův život jednou provždy...
"Pane ... zapřísahám... vy se ... otočte, ten muž ... ne ... náš přítel."
"Caragu, já tě... ty!"
V posledním slově bylo tolik jedovaté nenávisti, že se Lone Wolf zapotácel.
Ale rychle se zase vzpamatoval.
"Ano, jsem to já, Vonotare," řekl. "Vím, kdo jsi."

"Ty víš, kdo jsem?" vykřikl čaroděj. Odhodil černou hůl a upíral na Lone Wolfa nenávistný pohled. V očích mu svítily modré plameny. "Nikdy jsi mě přece neviděl!"
"Viděl. V noci jsme spolu mluvili. Nepamatuješ se?"
Vonotar si vzpomněl, že měl neklidný spánek, V Kaagu na tvrdém lůžku cítil, jako by část jeho bytosti byla odváděna pryč. Tohle štěně, tenhle kluk, který měl už dávno zahynout, ten ho vyrušil! Plivl na vlhká prkna podlahy.
"Já ... teď ... zabít, pane?"
"Počkej," usmál se Vonotar. "To potěšení si vypro-šuju pro sebe."
Černokněžník skočil do vzdáleného kouta místnosti, zvedl ruce a držel si je před obličejem. Utvářel myšlenky, aby přivolal nadziranimské kouzlo. Jiskra přeskočila k Lone Wolfovi a zapálila prostor mezi nimi.
"Strašně se těším, až budeš umírat, chlapče," řekl Vonotar a jeho hlas připomínal hlas oživlého Kelmana.
Záblesk oranžového plamene se zastavil ve vzduchu mezi nimi, Lone Wolf cílil, jak se Sommerswerd chvěje. Věděl, že meč odráží kouzlo, které na něj Vonotar vrhá.
"Tak to ty jsi mluvil za Kelmana!"
"Ovšem. Co jsem mohl dělat jiného?"
Lone Wolf cítil, jak se mu na rty dere vlčí zavytí. Toto je člověk, který na sebe vzal tělo jeho přítele! To byl ten odporný padouch, jenž zradil Sommerlund silám Temnoty!
"Naplít na tvoji duši," zasyčel spíš jako zvíře než jako člověk.
Oranžový plamen se pohnul, zatočil se ve vzduchu a vnikl do čepele Sommerswerdu. Lone Wolf necítil nic: zbraň pohltila temnotu Vonotarovy magie, zrušila ji svou duchovní silou, odložila ji někam daleko do nezměřitelných rovin existence.
"Ty mnou pohrdáš?" Vonotarovy oči zaplály bílým plamenem.
"Pohrdám tebou a neuznávám tvé zlo!"
"Přijdou jiné dny!"
"Jaké jiné dny?"
"Dny, kdy..." kouzelník mávl rukou směrem k Sommerswerdu, "kdy už tě ten tvůj zázračný majetek před mou mocí neochrání."
"Myslím, že takové dny vůbec nenastanou," řekl Lone Wolf. Byl si vědom toho, že mluví hlubokým hrdelním hlasem a že rty se mu roztahují a odhalují zuby. Krvelačnost, kterou dříval v bitvě, jej opět přepadla a on tomu byl rád.
Vonotar na něho namířil další výboj nadziranimské energie, ale i teď jej Sommerswerd pohltil. Zakrslý Giak se krčil strachy v koutě, jeho mysl byla vyděšená: Vonotar mu říkal, že je nepřemožitelný, a teď je tu někdo, kdo na jeho pána shlíží svrchu. Prostý Caragův mozek nemohl tak složitou situaci pochopit.
"Takový kluk!" Čaroděj ta slova doslova vyplivl jako nadávku čerpanou přímo z Naarovy duše. Oči mu plály. "Brzy budu mít to potěšení vidět, jak vydechneš naposled."
"Ale ne dnes. Dnes jsi zjistil, že tvoje magie není všemocná. Dnes zatroubíš na ústup a vezmeš s sebou i tu svou příšernou flotilu."
"Dnešek, to je jen čtyřiadvacet hodin. Zítra je taky den. A pak další a další. A v jednom z nich se setkáš se svým osudem, ty bezvýznamný..."
Vonotar sáhl do klobouku a vytrhl z něj zelený kámen. Než se Lone Wolf stačil pohnout z místa, hodil ho na podlahu. Místnost vzplanula a brzy byla naplněna dusivým zeleným plynem. Lone Wolf rozbil Sommerswerdem okno po své pravici, aby pustil dovnitř čerstvý vzduch, ale nebylo to dost rychle. Kašlal a dusil se, všechno se s ním točilo, když se potácel dolů po točitých schodech a ovíval si rukou obličej, aby jedovaté výpary zahnal.
Jakmile stál zase na palubě, přestal svět kolem něj ve svém tanci. Lone Wolf měl mysl plnou nenávisti k Vonotarovi a v tom záchvatu šílenství mával Sommerswerdem do prázdna a vykřikoval hrozby.
"Pomsta!" volal do tiché oblohy. "Pomsta bude má, to ti přísahám, Vonotare!"
Spatřil čaroděje, jak za dychtivé pomoci svého Giaka prchá v malém člunu z vlajkové lodi, potom jak jej zahaluje koule ledového světla a s tou se pohybuje nadpřirozenou rychlostí mezi mraky. Pak viděl starce na vrcholu nejvyššího stěžně durenéské flotily. Kamkoli pohlédl, všude se mu vysmívala černokněžníkova stařecká tvář. Vonotar čiperně skákal ve vodě z mrtvoly na mrtvolu, jako by to byly kameny. Pak byl zase shlukem oblaků vysoko na nebi a jeho nachový plášť tvořil oblouk oblohy. Lone Wolf se zadíval na třepetající se vlajku a poznal, že i ta je Vonotar.
"Tvé dny jsou sečteny, čaroději!"
Vody se vzedmuly k obloze, spojily se s ní a vytvořily velká ústa, která se mu vysmívala.
"Jsi ztracený, chlapče, ztracený!"

8

Lone Wolf se nějakým způsobem dostal z vlajkové lodi flotily mrtvých, ale později si nikdy nebyl schopen vybavit, jak to udělal, ačkoli si matně pamatoval, že zabil pár Drakkarimů s takovou lehkostí, jako by to byli komáři. Jasně si vzpomínal jen na to, jak skočil na palubu jednoho durenéského plavidla, Kalkarmu, a padl do náručí statnému námořníkovi.
Nesmyslně blábolil a námořník ho uklidňoval.
Z lodi bylo vidět velké krveprolití, ale posádky i vojáci úspěšně odrazili oživlé mrtvé a teď uvolňovali záchytná lana, která na jejich lodě naházela Zombie ze svých rozpadajících se plavidel. Lone Wolf se uvolnil z námořníkova náruči, opřel se o zábradlí a nekontrolovaně zvracel do temné vody.
Když zvedl hlavu, uslyšel kroky.
Vedle něho stál Axim, obličej měl pokrytý krví a brnění a štít omlácené a proděravělé.
"Vyhráli jsme, Lone Wolfe," řekl bojovník. V hlase mu zaznívalo smutek.

"Vyhráli? A co?"
"Vyhráli jsme pro Sommerlund, samozřejmě." Muž mluvil tiše. "Mnoho nás dnes zemřelo, abychom zachránili svět před dobyvačným Zlem. Nepřítele jsme rozprášili."
Lone Wolf se rozhlédl po oceánu. Obrovská prohnilá vlajková loď flotily mrtvých klesala pomalu do moře pod hořící hranicí, jejíž plameny šlehaly vysoko k obloze. A s ní se potápěly i ostatní lodě mrtvé armády. V duchu slyšel ševelící sténání oživlých mrtvých, kteří klesali zpět do hlubin, z nichž je dočasně vylákala Vonotarova magie.
"Ale nepodařilo se mi zabít Vonotara," zašeptal smutně.
"Vonotara? Kdo je to?"
Lone Wolf mu všechno vysvětlil nejprve útržkovitě, posléze pak v souvislém proudu. Sdělil mu, jak ve věži na vlajkové lodi mrtvých znovu potkal čaroděje, kterého spatřil předchozí noci ve snu.
"Vrátí se a bude nás mučit," dodal Axim po chvíli.
"Vrátí. Určitě se spojil se Zagarnou a naučil se pra-vorukou magii. Pro Bratrstvo křišťálové hvězdy je to jistě hrozné."
"Je to především hrozný a zároveň smutný den pro nás, Lone Wolfe."
"Jak to myslíte?"
"Tvoje přítelkyně ... naše přítelkyně ... moje přítelkyně ... je mrtvá."
"Viveka?"
"Ano, ona."
Nastalo ticho. Potom Lone Wolf znovu promluvil.
"Jak se to stalo?" zeptal se dutým hlasem.
"Nikdy jsem jí nedůvěřoval," vysvětloval přiškrceným hlasem Axim a opřel se o zábradlí vedle Lone Wolfa. "Přece jsi to poznal. Nejsem tak dobrý herec, abych to byl uměl v sobě skrýt. A přece - přece nebyla moje podezření odůvodněná."
Vzdychl si,
"Zápasil jsem s jedním Drakkarem, bylo to zrovna na téhle palubě, a ten zloduch už začínal mít nade mnou převahu. Totiž, to je řečeno příliš jemně. Prostě mě držel za krk a měl napřaženou dýku, aby mě zabil, když tu se objevila Viveka a zaútočila na něj."
Axim se podíval na vodní pláň, kde už poslední zbytky kdysi potopených lodí mizely pod vlnami.
"Neměla šanci. Já byl ranami otupělý a trvalo mi dlouho, než jsem se zase mohl postavit na nohy. Když jsem vzhlédl, viděl jsem, jak jí ta obluda vysává z hrdla život..."
Udeřil zaťatou pěstí do zábradlí.
"Zabil jsem toho netvora. Obešel jsem ho a rozsekl mu mečem hlavu a on po chvíli dodělal, ale to už byla Viveka ve vodě."
Lone Wolf si všiml, že Axim pláče. Otočil se a díval se na vlny, na zkrvavenou palubu, všude, jen ne na Aximovu tvář.
"Vy jste ji miloval, Axime, že?" šeptal. "To záští, s nímž jste se častovali, to byla vlastně láska, viďte?"
Starší muž polkl naprázdno.
Když opět promluvil, stěží ovládal hlas.
"Několik let poté, co přišla zpátky do Hammerdalu, jsem ji neviděl. Dala si zaplatit za zabití mého synovce a já ji za to nenáviděl. Vyřadil jsem ji ze svého života, jako by byla kus hadru, který se člověku omotá na ulici kolem nohou - odhodil jsem ji, ať si žije nebo zemře, jak bozi dopustí. Myslel jsem, že jsem na ni zapomněl, ale když jsem ji po té dlouhé době znovu uviděl, pochopil jsem, že jsem na ni nikdy nezapomněl,"
Lone Wolf nebyl schopen najít slova, jimiž by vyjádřil zármutek či sympatie. Vzpomínal, jak byla Viveka činorodá, plná života, jak si o něho s důvěrou opírala hlavu tehdy na pohovce v paláci krále Alina. Toužil po tom, aby ještě jednou uslyšel její hlas, aby byla někde blízko něho. Ale věděl, že už k tomu nikdy nedojde. Její tělo teď bloudí ve vlnách, krásné vlasy za ní táhnou studenou vodou.
"Byla vaší milenkou?" zeptal se. Ne"
"INC.
Axim se k němu obrátil. Nestyděl se za slzy, které mu proudem stékaly po tvářích.
"Ne. Myslel jsem, žes to uhodl, Lone Wolfe. Viveka nebyla moje milenka, byla to moje dcera."
11
NÁVRAT RYTÍŘE ŘÁDU KAI
i
Legendy vyprávějí a písně zpívají o tom, jak Lone Wolf připlul s durenéskou flotilou do Holmgardu, a o tom, jak svou úlohu tehdy dovršila paní Qinefer. Byla prolita krev a Sommlendingové i Durenésané prokázali ohromnou neohroženost. My potomci už se můžeme jen obdivovat odvaze svých předků a modlit se k bohyni Ishir a k bohu Kai, aby nám dopřáli vypořádat se se Zlem stejným způsobem, kdyby nás někdy ohrozilo...
2
Ze sedmdesáti durenéských lodi, které vypluly z Port Baxu, zůstalo po bitvě s mrtvými jen padesát. Nebylo možné odhadnout, kolik mužů a žen přišlo o život - mohlo jich být pět tisíc. Zemřel i Calfen: admirála drobné postavy zasáhl šíp hned na začátku bitvy. Lone Wolf se sice zúčastnil smutečních obřadů, ale srdcem byl jinde: Vivečina smrt ho hluboce zasáhla. Když chodil po palubách Kalkarmu a sledoval, jak postupují opravy, neustále se rozhlížel, čekal, že na něm spočinou její zářící oči nebo že uslyší její neobvyklý dívčí smích. Podstatná část jeho bytosti odmítala uvěřit, že Viveka zemřela.
Po Calfenově smrti se ujal velení Axim a vlajkovou lodí se stal Kalkarm. Příštích šestatřicet hodin viděl Lone Wolf svého durenéského přítele jen velmi málo: organizoval veškeré opravné práce na všech lodích za jejich neustálého

pohybu směrem k Holmgardu. Lone Wolf trávil čas chozením po palubách, hovorem s pracující posádkou, tlacháním s vojáky. A také se snažil, aby to vypadalo, že dělá něco užitečného. Byl rád, že morálka zbývajících bojovníků je vysoká, přestože armáda utrpěla tak těžké ztráty. Muži i ženy byli naplněni důvěrou a optimismem. Bojovali přece se silami oživlých mrtvých, ne? Takže rozprášit Zagarnovy hordy proti tomu bude jen hrou na vojáky. Lone Wolf si dával bedlivý pozor, aby jim neprozradil, že Giakové, Gourgazova, Kraani, vlkodlaci, Helghasta, Zlanbeast! a Xaghashové nejsou jen obyčejní nepřátelé. Chtěl, aby vojsko raději očekávalo blížící se bitvu s optimismem, než aby byli bojovníci předem přesvědčeni, že budou všichni pobiti. Kromě toho jej jeho zamlžená mysl chránila před přesnou vzpomínkou na to, jak opravdu Zagarnovo vojsko vypadá.

V poslední době si zvykl mluvit se Sommerswerdem. Snažil se to dělat tajně, aby si toho ostatní nevšimli, ale podle toho, jak se na něj dívali, měl podezření, že ho při tom viděli, a to nejen jednou či dvakrát. Ale nemohl toho nechat. Byl spřízněn s mečem víc, než by mohl být s pokrevním bratrem, a cítil, že od něj dostává odpověď na všechny své otázky. Jeho odpovědi nebyly vyjádřeny slovy, ale Lone Wolf jim přesto rozuměl.

Všiml si také, že čas neubíliá tak jako dříve. Ráno od večera rozeznal jen tehdy, když se podíval na oblohu, a i tehdy se občas mýlil. Ztratil pocit hladu. Když měl dojem, že už dlouho nejedl, donutil se něco sníst, ale neměl z pokrmu potěšení a mohl sníst jen málo. Spal kdykoli a kdekoli se mu zachtělo, většinou se raději zatočil do klubíčka na stočeném laně na palubě než v kajutě, kterou mu přidělili. Příležitostně uvažoval, jestli by se neměl umýt, ale většinou na to nebyla vhodná doba, a tak si s tím přestal dělat starosti. Měl nejasný pocit, že mu mozek nefunguje, jak se patří, ale myšlenky na to - jako na mnoho dalších věcí - odsouval na jiný den.

Jediné, co dělal svědomitě i nadále, bylo sledování počtu dni, které uběhly od jeho odchodu z Holmgardu. Nevěděl přesně, proč je to tak důležité, ale byl si jistý, že to tak je. Na pergamenový arch, který si vezl z Hammerdalu, zaznamenával čárkou každý den, který skonal. Byla tam čárka za den, kdy svedli bitvu s mrtvými - to se pamatovalo dobře. Pak byl nějaký jiný den a když se setmělo, nemohl si vzpomenout, jestli jde o tentýž den jako den bitvy, nebo o jiný. Ale udělal rovněž čárku. Všechno se mu to nějak popletlo. Když však stal pozdě odpoledne na palubě a pozoroval věže Holmgardu, které se začaly rýsovat na vzdáleném horizontu, byl si jistý, že to je třicátý sedmý den od chvíle, kdy odešel z města. Měl

matný dojem, že mu řekli, aby se vrátil nejpozději za čtyřicet dní, ale nemohl si vzpomenout proč.

Apatie, která ovládla jeho mysl, se zlomila v okamžiku, kdy stál na palubě Kalkarmu, sledoval město v dálce a ucítil, že mu někdo poklepal na rameno.

"Lone Wolfe!" Byl to Axim a díval se spolu s ním přes vodu.

Vzpomínky se mu vracely tak rychle, až se zapotácel. Cítil se, jako by mu někdo strhl z obličeje pokrývku, do které byl několik posledních dní zabalený, a zase vnímal slunce bodající do oči,

"Doplujeme tam v noci," poznamenal Axim, jenž si nebyl vědom Lone Wolfova duševního zmatku. "Dnes v noci nebude svítit měsíc, takže budeme moct vplout do přístavu tak, že nás Zagarnovo vojsko nezpozoruje.

"Ano, ano, to zní dobře." V hlavě mu to vířilo. Všechno už si pamatoval jasně, jenom tomu chyběl časový sled.

"Snadno je rozeženeme," pokračoval Axim. "Naše jednotky se už těší na boj. Ti zplozená pekel ani nepostřehnou, kdo na ně udeřil."

Zvedl hrdě nos, takže byl jako špička lodi, a Lone Wolf se tomu musel zasmát.

"Snad máte pravdu," řekl a snažil se zaostřit své myšlení. Co se to se mnou dělo těch posledních pár dní? Snažil se mě snad Vonotar zase obestřít nějakým svým dalším zlým kouzlem? Nebo je to prostě tím ... že je mrtvá? Viveka je mrtvá. Už ji nikdy neuvidím. Ať byla čímkoli v životě předtím, než jsem ji poznal, byla to skvělá bytost. Byla moudrá, jak já asi nikdy nebudu. Byla ... ach, Viveka, Viveka, proč jsi musela tak zatraceně umřít?

"Netrap se," řekl Axim. "To víš, že mám pravdu. Jen počkej, až ti Giakové pocítí tvrdou durenéskou ocel - obrátí se a budou utíkat, za to ti ručím."

"Giakové mají výdrž," připomněl mu Lone Wolf a zdůraznil význam svých slov poklepáním na předloktí staršího muže. "A Kraani ještě větši. Nechvalte dne před večerem, příteli." Pořád ještě cítím její rty na sirých i to, jak mě tehdy jemně odstrčila.

"Víš co?" zlobil se Axim a podíval se na něj. "Připouštíš si příliš mnoho starostí, příliš mnoho, Lone Wolfe."

Lone Wolf s ním jistým způsobem souhlasil, ale byl si současně vědom nebezpečí, jež se skrývalo v Aximově euforii. Armáda, kterou přiváděli, byla skvělá - o tom nebylo pochyb - ale vojáci mohou být konfrontováni se stejnou silou, až se postaví proti netvorům pod Zagarnovým velením. A Samosebou, taky tam může být Vonotar a kdo může vědět, co si tentokrát černokněžník vymyslí?

Lone Wolf se pokoušel seznámit Axima s některými ze svých myšlenek, ale velitel ho odmítl poslouchat, naopak, vědomě jeho slova neslyšel.

"Musím teď jít," rozloučil se po chvíli. "Nikdy jsem si neuměl představit, jak je to náročné, být admirálem. Kéž by tu byl Calfen s námi!"

A já bych si přál, aby tu s námi byla tvoje dcera, pomyslel si Lone Wolf smutně. Ale asi ti nikdy nepovím, jak moc si to přeju.

3

Qinefer stála vysoko na jedné z mnoha holmgard-ských věží u vnějšího opevnění a dívala se na moře. Byla noc a bitevní vřava se uklidnila. Za sebou slyšela tiché hlasy i reptání uléhajících Ulnarových jednotek, před sebou viděla obdobné počínání Zagarnových zplozenců. Připomnělo jí to, už asi poti-síci, že v mnoha ohledech jsou podobní lidem - karikatury Udí, možná. Hnědé oči jí zabloudily přes nic neříkající plochu temného oceánu. Koule hořících hadrů vystřelená za městskými hradbami osvítila na chvíli okolí, pak si zase musela zvykat na tmu.

Byla si jistá, že někde v dálce spatřila světlo. Nejdřív ji napadlo, že to Zagarna určitě připlouvá s námořnictvem, aby

trýznil mučené město ještě víc, ale pak ji napadlo, že Temný pán by jistě už dávno s námořními silami přišel, kdyby nějaké měl. Světlo zmizelo a už zase byla jen černá tma. Možná, že si tam někdo na lodi zapaloval dýmku.
Už to bylo přes měsíc, co Lone Wolf odešel a ona si po většinu nocí říkala, že se měla vypravit do Hammerdalu místo něho. Nikdy ho neviděla v bitvě, ale zato měla maximální důvěru ve své schopnosti. Nezabila snad dva Gourgaze v jednom dni? Znovu zapochybovala, že by to Lone Wolf dokázal.
Ale zase něco zasvitlo v purpurově temném zálivu! Hlupáci, myslela si. Nějaký Giák se tam podívá a...
Dole pod věží vypukl rozruch. Podívala se tam a přitiskla si úzkostlivě meč ke stehnu. Protivilo se ji, že musí nosit kroužkové brnění. Už by si byla nejraději oblékla doma tkané šaty, které měla na sobě, když přišla prvně do města.
Zaslechla šepot.
"Durenorští jsou tady, durenorští jsou tady, dure-norští..."
Odmítla přidat se ke skandování, ale chápala dobře jakou má sílu. Jen ona věděla, jak naděje na záchranu na její vojáky působí. Čím víc spoléhali na příchod vojsk ze zámoří, tím víc budou očekávat, že bude snadné zahnat nepřítele.
Qinefer si rychle nasadila přilbu. Stalo se zvykem, že armády v noci jedna na druhou neútočily, až na ohnivé koule, které oblehatelé neustale vystřelovali na město. Ale toto nebyla obvyklá noc. Zapnula si helmu pod bradou a cítila, jak ji zaplavuje chuť do boje. Tasila velký široký meč a měla radost, jak ho může v lehkém vánku od zálivu snadno ovládat.
Sešla dolů po kamenných schodech, které oddělovaly hradby od města, a začala svolávat své vojáky. Většina mužů a žen přicházela neochotně, jen někteří ji lekali svou lačnou dychtivosti. Shromáždila si je kolem sebe a stručně jim vysvětlila, co hodlá udělat. Obléhatelé si momentálně hoví v jistotě, že Sommlendingové na ně v noci nezaútočí, proto je chtěla v jejich táboře přepadnout, pobít co možná nejvíc spících Giaků a Kraanů a oslabit tak jejich síly pro příští den, pro den, kdy je napadnou Durenésané a jejich bojové výkřiky.
Je to tak snadné - až příliš snadné, pomyslela si.
Během pár minut ji obklopovala skupina nadšených dobrovolníků. Většinou byli mladí, někteří dokonce mladší než ona, a to ji naplnilo pocitem viny: budou rádi, když se jich vrátí polovina.
Poslala sluhu do stájí pro Janoše a vyskočila na jeho široký hřbet. Byli vyvedeni další koně a brzy se za ní seřadili jezdci. Vyrazila pronikavý výkřik, po němž stráže u městské brány otevřely těžká vrata a s údivem sledovaly, jak kolem nich s malou armádou proletěla.
Příští dvě hodiny skýtaly strašnou podívanou. Qinefer by byla nespočítala, kolikrát její meč dopadl
na ospalé Giaky. Přivykla jejich předsmrtnému sténání. Kraani byli ještě snadnější kořistí: ti velcí netopýři nebyli ve své rozespalosti schopni se vznést do vzduchu. Stovky jich zahynuly pod jejím mečem, zelenavé vnitřnosti se rozstříkávaly po blátě. Byl to pohled na zvracení, ale Qinefer věděla, že svůj pocit nesmí dát najevo. Její vojáci by jí přestali důvěřovat, kdyby tušili její slabost.
Nájezd netrval dlouho, ale splnil svůj účel. Qinefer s vojáky cválala bránou zpátky. Slyšela, jak se za nimi zavřela těžká křídla vrat, zvedla hledí a usmívala se na muže i ženy, kteří se kolem ní na koních točili.
"Vyhráli jsme," řekla velice Ididně. Její slova pak šla od úst k ústům. Za chvíli byl slyšet sborový pokřik "Vyhráli jsme!"
Ano, ale jak to bude zítra? říkala si.
4
Durenéské lodě snadno vpluly do holmgardského přístavu. Vidělo je jen pár opilců, motajících se beznadějně po hrázi, jinak zůstaly celkem nezpozorovány. Později vykládal jeden námořník manželce, že viděl připlout do přístavu flotilu duchů, ale žena mu řekla, aby byl zticha a spal, protože wanlo, které neměl pít, mu kreslí v hlavě přízraky.
Námořník se zavrtal hlouběji do peřin a usoudil, že má pravdu. Už si z toho večera pamatoval jen málo a matně. Bylo docela možné, že se mýlil, když napo-
čítal padesát válečných lodi, možná víc. Bylo to ... ale pak už se nebránil a uložil se do náruče spánku.
Pár střízlivých mužů a žen, kteří viděli, jak dure-néská flotila připlula, usoudilo, že to jsou Zagarnovy lodě. Prchali z přístavu a budili sousedy. Zástup holm-gardských občanů se potom se zlostným rnručením shromáždil na přístavní hrázi. Byli ozbrojeni ostrými kuchyňskými noži a zahradnickým nářadím. Za chvíli přijeli jezdci z královského paláce, aby je uklidnili. Pomstychtivé výhrůžky se změnily v nadšené jásání.
Z Kalkarmu spustili na přístavní hráz lodní můstky. Nejdřív sestoupila durenéské čestná stráž a potom Axirn, slavnostně doprovázející Lone Wolfa. Jásání přihlížejících nebralo konce a změnilo se ve skandování: "Rytíř Kai se vrátil - je tu zase Kai!" Lone Wolf držel Sommerswerd vysoko nad hlavou, meč plál svým vlastním zlatým světlem.
Velitelka kavalerie s hořící pochodní nad hlavou se přiblížila a vedla dalšího koně. Okamžitě poznal, že to je Janoš, jeho kamarád, dar prince Pelathara. Maně pohlédl do tváře jezdkyni, Qinefer na něj vyplázla jazyk zrovna ve chvíli, kdy zasunul Sommerswerd do pochvy a vsedl na koně. Přátelsky se na něho usmála unavenou tváří a zašeptala tak, aby ji slyšel přes hlučení davu: "Dobře jsi to provedl, rytin. Skoro tak dobře, jak bych to byla provedla já."
Přestože si uvědomoval vážnost situace, nemohl se ubránit smíchu.
"Takže příště to provedeš ty."
"To je slib?"
Lone Wolf neodpověděl. Cítil, jak Sommerswerd po jeho boku pulsuje a táhne ho z přístavu.
Dal Qinefer znamení a ona vydala okamžitě rozkaz kavalerii. Se svým koněm uvolňovala Lone Wolfovi cestu davem.
Lone Wolf pozdravil se zachmuřenou tváří Axima. Ten stál vzpřímeně s hrdou hlavou vztyčenou a stejně zachmuřeně pozdrav opětoval. Qinefer a Lone Wolf pak ihned obrátili koně a odklusali hlučným davem přihlížejících.
Brzy meh' davy za sebou a kopyta jejich koní zvonila na dlažbě opuštěných ulic města, vedla je nedočkavost Sommerswerdu. Lone Wolf byl zděšen, když se díval na spoušť kolem sebe. V kmitavém světle pochodně, kterou Qinefer stále třímala, se mu zdálo, že nic nezůstalo nepoškozeno a že se mnoho budov změnilo v hromadu kamení a popela. Tu a tam bylo na ulicích vidět i mrtvoly, které měla odnést noční hlídka.

Qinefer mu vyprávěla, co se dělo během jeho nepřítomnosti, jak si obyvatelé zvykli jíst ryby a domácí zvířata, pít ze zásob medovinu, pivo a víno, protože zbývající pitná voda byla poloslaná a zkažená. Líčila nemoci, které se přidaly ke zhoubě způsobené nepřátelskými útoky, a tisíce dalších běd, typických pro obklíčené město. Ale také si našla příležitost zmínit se - jen tak mimochodem - že zabila ne jednoho, ale dva Gourgazy v jednom jediném dni.
Dojeli k hlavní městské bráně s tmavou strážní věží. Dřevo brány bylo na okrajích ohořelé a její rovný povrch byl místy vyspraven novými prkny, ale obrana vydržela!
Ovlivněn Sommerswerdem zastavil Lone Wolf Janoše a seskočil.
"Teď už musím jít sám," oznámil.
Měla pocit, že ji nepovažuje za dost dobrou, aby ho provázela. Ale smířila se s tím a přikývla. "Hodně štěstí," popřála mu.
"Děkuju."
Vzal si od jednoho procházejícího vojáka pochodeň a běžel přímo do branky hlídkové věže.
Sommerswerd ho nutil, aby rychle vystupoval po točitých schodech. Dva strážní se otočili, když vystoupil celý udýchaný nahoru. Poznali ihned podle jeho pláště, že to je rytíř Kai, který se vrátil. S úctou se před ním uklonili a nechali ho pak samotného. Slyšel, jak se jejich kroky vzdalují.
Sommerswerd mu sděloval, že je nejvyšší čas, že se blíží úsvit. Sledoval dál jeho instrukce: poklekl vedle dřevěného zábradlí a díval se k východu. Cítil, jak do něj proudí duše Sommerswerdu a jeho vlastní duše se přelévá do meče a stává se jeho součástí. Spojili se ještě úžeji než kdy předtím, byli jedno stvoření, jedna mysl, nebyly mezi nimi žádné překážky.
Obloha se zbarvila růžově, žlutě a zeleně. Nad zálivem visely těžké mraky a ve vzduchu se chvěla hrozba bouře, ale na obzoru byla obloha čistá. Lone Wolf se rozhlédl po táboře Zagarnovy armády a zastavil zrak na velkém rudém vojenském stanu, který si dal Zagarna pro sebe postavit. Na karmínové látce byl symbol rozbité lebky.
Lone Wolf vycenil zuby. On a meč už nebyli jen lidskou bytostí: bylo v nich přimíseno něco neobvyklého, něco z povahy vlka, od něhož měl Lone Wolf jméno. Byli jako vlk samotář vzdálený od smečky, vlk, který loví sám. Teď byl čas na lov. Jazyk visel Lone Wolfovi z úst a nedočkavě kmital ze strany na stranu. Tělo měl napjaté, přikrčené, připravené ke skoku.
Zvedl Sommerswerd před sebe a namířil ho tak, aby ukazoval na Zagarnův stan. Oba trpělivě čekali.
A potom se na vzdáleném obzoru ukázalo první sluneční světlo. Úsvit zazářil nad mořem.
Lone Wolf stál s mečem stále ukazujícím na obrovský rudý stan.
Paprsek světla se dotkl špičky meče.
Lone Wolf a Sommerswerd byli jako socha vytesaná ze žhoucího bílého světla. Celá pláň pod nimi - se vším blátem, stany, válečnými stroji a uhlíky ohňů - byla náhle ozářená jasněji než za dne. Někteří Giakové, kteří konali ranní obchůzku, s bázní vzhlédli a mhouřili před světlem oči.
Náhle ze Sommerswerdu vyrazil blesk přímo ke stanu Temného pána. Zároveň celým okolím otřásl hrom. Stan zmizel, místo něj se objevil ohromný sloup ohně šlehajícího k obloze.
Celý svět doprovázel skučením Zagarnovu zkázu. Těžké mraky nad zálivem do sebe narážely. Vody se zvedaly a řítily se ke břehu. Jako by se milióny hlasů slily v jeden výkřik, když se bahnitá půda i skály rozpadaly, vyhazujíce zplozence Temnoty do vzduchu a pohlcujíce je v rozevřených puklinách. Lehké zlaté světlo pak zalilo zemi široko daleko, kam jen oko dohlédlo.
Nakonec začalo pršet. Byl to teplý, mírný déšť.
Lone Wolf ukryl Sommerswerd, ze kterého vycházela už jen tlumená červená záře, a nastavil ruce dešti.
Ochutnal tu vláhu jednou, dvakrát.
Pak padl na zem.

5

O několik dní později donesli poslové zprávu do Toranu. Vyprávěli, jak Lone Wolf a Sommerswerd zničili Temného pána, jak sommlendinské a durenéské armády zčásti zahnaly vyděšené Zagarnovy hordy do moře, zčásti je pobily na pevnině. Chválili zdatnost paní Qinefer, vyprávěli, jak v noci podnikla prudký útok na nepřítele. Ale nejvíc hovořili o zázračném návratu rytíře Kai, o jeho statečnosti a chrabrosti, s nimiž se mu podařilo přinést meč z Durenoru a ovládnout ho tak, že smetl Zagarnu z povrchu zemského.
Nikdy nikdo nespočítá, kolik mužů a žen ten den zemřelo, ale za každého z nich táhlo zpět k Naarovi tucet netvorů. Několik jich uniklo, ale Sommlen-dingové na venkově je pronásledovali. Několik málo jich odnesli Kraani a Zlanbeasti zřejmě zpět do Kaagu. Ale darklandská armáda byla tak zničena, že už nikdy nikoho neohrozí - aspoň ne dlouho, možná po celý jeden lidský život.
Nejvyšší představený řekl ty novinky Benedonovi, který stále ještě bděl u Alyssina lůžka. Dvě koťata se škádlila u jejich nohou, když si povídali. Benedon se bez rozmýšlení vrhl do náručí svého učitele a vzlykal radostí nad záchranou Sommerlundu. I starý kouzelník zjistil, že má v očích neobvyklé vlhko.
Když se Benedon uklidnil, odstoupil od Nejvyššího představeného.
"Ale ještě to všechno neskončilo," pronesl trhavě.
Oba se podívali na úzké lůžko, na němž ležela Alyssino tělo, zalité sluneční září, nehybné, ani mrtvé, ani živé.
"Neskonalo," přikývl Nejvyšší představený. Nevšímal si koťat valících se v klubku u jeho nohou. Někde daleko v Aonu je stále ještě ztracen a oslepen Alyssin duch.
"Máš pravdu, ještě to neskončilo."

SLOVNÍČEK POJMU

Agarash Prokletý Naarův služebník, tvůrce Kamenů záhuby, který zabil Nyxatora. Ovládal celý Magnamund do té

doby, než byl poražen Staršími kouzelníky.
Agarashi "Stvořenci temnoty", které stvořil Agarash Prokletý. Polodtliví a necitliví netvoři obývající Magnamund.
Jsou potomky prvotních Agarashových stvoření.
Alin IV., král Vládce Durenoru.
Anskavern Přístav a provincie Sommerlundu.
Aon "Velká rovnováha", jméno pro vesmír, v němž existuje Magnamund.
Brána stínů Trhlina ve tkanivu času a prostoru, která odděluje Aon od Dazhiamu. Cesta spojující tyto dva vesmíry je možná, když se projde Brána stínů.
Bratrstvo křišťálové hvězdy Sdružení kouzelníků sídlících v Toranu v Sommerlundu.
Cloeasia Země sousedící s Durenorem a Vassagonií.
Darkland Země Temných pánů. Kdysi úrodná krajina v severním Magnamundu, kterou Temní páni změnili v rozsáhlou oblast drsné vulkanické pouště.
Dazhiarn nebo Daziarn Astrální vesmír, který existuje mimo Aon. Přístup do Dazhiarnu je možný, když se projde Bránou stínů.
Dessi Tropická říše Magnamundu Staršími Magi, od nichž pochází veškerá magie levé ruky.
Doupáci Podzemní Agarashi vyskytující se v Lastlandu.
Drakkarimové Barbarská humanoidní rasa, spojenci Temných pánů.
Durenor Země na severovýchod od Sommerlundu. Zapřísáhlý nepřítel Temných pánů a loyální spojenec Sommlendingů.
Durncragské hory Žulové pohoří tvořící přirozenou hranici mezi Sommerlundem a Darklandem.
Fehmarn První jarní den, uctívaný u Sommlendingů jako svátek. Sommlendingové si v tento den připomínají svou přísahu spojenectví s králem.
Fryearl Velice vážený titul Sommlendingů, udělovaný králem za neobvyklou odvahu. Ten, jemuž byl udělen, je řazen na úroveň rovnocenou úrovni barona.
Fryeman Sommlending, který získal právo vypovědět věrnost baronovi.
Giakové Početný národ tvorů, kdysi používaných při stavbě darklandskýcn pevností. Teď tvoří nejdůležitější součást všech vojsk Temných pánů.
Gourgazova Plazi se schopnostmi vnímat. Obývají Maakenmirské bažiny Severního Magnamundu. Jsou masožraví a dávají přednost lidskému masu. Temní páni jich používají v bitvách jako velitelů bojových jednotek Giaků.
Hammerdal Hlavní město Durenoru.
Helgedad Nejdůležitější opevněné město Temných pánů.
Helghasta Mocné nemrtvé bytosti, stvořené původně Temným pánem Vashnou ve válce proti Sommlendingům. Mohou na sebe vzít podobu člověka.
Holmgard Hlavní město Sommerlundu.
Hřbitovní kvítí Trnitý keřík, z něhož se dá získat prudký jed.
Ishir Bohyně Dobra, velekněžka Měsíce. Dohodou s Naarem způsobila stvoření Aonu. Přiměla boha Kai, aby do Magnamundu poslal své armády Dobra.
Jízdní hraniční hlídka Hlídka střežící hranice Sommerlundu.
Kaag Opevněné město v Darklandu položené 300 mil západně od Holmgardu.
Kai Bůh Dobra, Pán Slunce. Spojil se s Ishir ve snaze vyhnat z Magnamundu sfly Zla.
Kalte Ledová pustina v severních polárních končinách Magnamundu.
Kameny moudrosti Drahokamy stvořené Nyxatorem, které obsahují moudrost vloženou do nich bohem Kai. Později měly za úkol osvítit Sun Eagla, zakladatele řádu Kai, a umožnit vývoj přirozených schopností Kai v každém sommlendinském rytin řádu Kai.
Kameny záhuby Mohutné krystaly obsahující opravdové Zlo. Vytvořil je Agarash Prokletý jako výsměch Kamenům moudrosti.
Kian, král První král Sommlendingů, který přivedl svůj lid do království nyní známého jako Sommerlund, a tím odsunul Temné pány za Dumcragské hory.
Kirlundin, ostrovy Řada ostrovů při pobřeží Sommerlundu, tvořících provincii baronů.
Kraanové Velcí létající tvorové s koženými křídly. Jako podskupina Zlanbeastu jsou Temnými pány používáni jako létající koně pro Giaky a Vordaky.
Kryptové kobylky Okřídlení tvorové, kteří jsou k dispozici všem Temným pánům. Žijí na planině temnoty a lze jich použít na potírání nepřítele či ničení úrody a dobytka.
Lakuri, ostrovy Skupina subtropických ostrovů ovládaných známou pirátskou flotilou kapitána Khadra.
Lastland Souhrnný název pro Sommerlund, Durenor, Cloeasii a Wildland.
Laumspur Divoce rostoucí bylina s jasně šarlatovými květy. Velice ceněná pro své léčivé vlastnosti.
Maakengorg Velká roklina jižně od Durncragských hor. Tady zabil sommerlundský král Ulnar I. Temného pána Vasnnu. Vashnův duch dodnes straší v hlubinách rokle.
Maakenmire Bažinatý domov Gourgazů.
Magnakai, kniha Veliký svazek obsahující učení, v němž Sun Hade podrobně zapsal moudrost, již nabyl ze studia Kamenu moudrosti. Po jeho smrti se tento svazek stal hlavním zdrojem inspirace všech dalších generací rytířů řádu Kai.
Magnamund Planeta Aonu, na které se bojuje bitva mezi silami Dobra a Zla.
Měsíční kámen Drahokam ohromné magické síly, vytvořen Shianti. Narušil rovnováhu sil mezi Dobrem a Zlem a zvěstoval počátek Zlatého věku, během něhož se na Magnamundu objevili lidé.

Naar Král temnoty. Nejvyšší sfla Zla uvnitř i vně Aonu.
Nadziranimové Kouzelníci zaměstnávaní Temnými pány. Stoupenci a vyznavači ničivé a zlo působící magie pravé ruky.
Naogizaga "Nezemě". Rozlehlá prašná poušť vulkanického původu, tvořící největší souvisle území Darklandu.
Nyxator První služebník boha Kai. Nyxator na sebe vzal podobu draka, když vstoupil do Magnamundu. První, kdo přijal Kaiovu moudrost, a tvůrce Kamenů moudrosti.
Pelethar, princ Korunní princ Sommerlundu, jediný syn krále Ulnara V.
Ragadorn Nevýznamné přístavní město Wildlandu, situované u ústí řeky Dom.
Raumas Dávnověký lesní chrám Sommlendingů, zničený ve věku Černé luny.
Ruanon Nejjižnější provincie Sommerlundu známá svým mmerálním bohatstvím.
Řád Kai Elita bojovníků v Sommerlundu. Jeho členové mají jak válečnické, tak duševní schopnosti, které jim dal bůh Kai.
Shianti Menší nomádští bohové, věrní bohyni Ishir, kteří přišli do Magnamundu. Prvními lidskými obyvateli byli uctíváni jako bohové a byli známí pod různými jmény -Majhanové, Suukonové, Úctyhodní. Jejich Měsíční kámen narušil rovnováhu mezi Dobrem a Zlem. Shianti se vystěhovali na ostrov Lorn v jižním Magnamundu a zapřísáhli se, že už se nikdy nezúčastní toho, co je záležitostí lidí.
Sommerlund Domov Sorrtrnlendingů, přirozeně úrodná země ohraničená na západě Darklandem a na východě Wildlandem.
Sommerswerd Meč Slunce. Zbraň, kterou obdrželi Sommlendingové od Pána Slunce Kaie, aby mohli bojovat s Temnými pány. Jediná zbraň (kromě těch, které udělali Nadziranimové), jež může zabít Helghasty. Její základní moc mizí, když je v bitvě použita kýmkoli jiným než rytířem řádu Kai.
Sommlendingové Lidé světlé pleti, většinou světlovlasí, kteří přišli do Sommerlundu ze Severní Pustiny v roce Měsíčního kamene 3434.
Spící zub Tmavočervený trnitý keř obecně zvaný "spalzub". Škrábnutí jeho trnem způsobuje ospalost.
Starší Magi Starší kouzelníci, zástupci boha Kai a bohyně Ishir, kteří zabili Agarashe Prokletého. Jejich počet se drasticky snížil během Velkého moru. Jejich potomci žijí v Dessi.
Storm Hawk Lone Wolfův první učitel, kterého zabil Vonotar při průzkumu Durncragských hor.
Sun Eagle Jméno, které přijal první Baron z Toranu, když ukonál první výpravu za Kameny moudrosti a po ní si osvojil disciplíny Kai. Sun Eagle byl první rytíř řádu Kai, jeho zakladatel a budovatel kláštera řádu Kai v západním Sommerlundu.
Szallové Opovržeruhodný druh Giaků, žijící ve Wildlandu. Uprchli tam z Durncragských hor, aby se vyhnuli pronásledování silnějších horských Giaků, nyní používaných Darklordy k boji.
Temní páni Dvacet mocných bytostí poslaných Naarem, aby zničili Sommlendingy a dobyli Magnamund.
Toran Přístavní město na severním pobřeží Sommerlundu. Jsou zde umístěna všechna nejdůležitější sommlendinská bratrstva.
Tyso Bohatý přístav a provincie v Sommerlundu, spadající do pravomoci Barona Tor Madara, královského kancléře.
Ulnar V., král Současný panovník Sommerlundu, přímý potomek Ulnara L, který zabil Vashnu.
Vashna Nejmocnější z dvaceti Temných pánů stvořených Naarem. Řídil invazi do Magnamundu, která jim měla zajistit oblast známou teď jako Darkland. Ve válce se Sommlendingy jej porazil král Ulnar L, jenž jej usmrtil Sommerswerdem v zápase muže proti muži na okraji Maakengorgu.
Vassagonia Bohaté pouštní impérium v severním Magnamundu. Jeho politika brutálníno imperialismu jej přivedla do konfliktu s většinou sousedních států.
Vlkodlaci Dravý potěr podobný vlkům, který stvořili Temní páni pro své Giaky jako bitevní koně.
Vordakové Z křemíku utvoření nemrtví tvorové, první, které povolal a řídil Vashna při svých počátečních pokusech v helgedadských kobkách. Jsou používáni jako poručici v armádách Temných pánů.
Wildland Pustá oblast jihovýchodně od Sommerlundu. Dříve součást Cloeasie, později zpustošená v období formace Maakengorgu a následujícího geologického výzdvihu. Ragadorn je jediné místo, které se zachovalo díky tomu, že je situováno na pobřeží.
Xaghashové Mocní nižší Temní páni, obývající helgedadské dvory. Aby si zachovali fyzickou sílu, musejí požírat teplo-krevné tvory (přednostně lidské). Mnoho nájezdů z Darklandu se podniká, aby se sehnala "potrava" pro Xaghashe.
Zlanbeast! Velcí létající tvorové používaní pro vzdušnou dopravu vojsk Temných pánů. Největší druh, Zlanbeast královský, se používá jako osobní kůň helgedadských Temných pánů.